

Юлиус Евола

ЕЗИЧЕСКИЯТ ИМПЕРИАЛИЗЪМ

I. НИЕ, АНТИЕВРОПЕЙЦИТЕ

УПАДЪКЪТ НА ЕВРОПА

Съвременната "цивилизация" на Запада се нуждае от един кардинален преврат, без който тя рано или късно е обречена на гибел.

Тази "цивилизация" е *извратила* всякакъв разумен порядък на нещата.

Тя се е превърнала в царство на количеството, материята, парите и машините, в което няма повече въздух, свобода и светлина.

Западът е забравил за смисъла на повелята и подчинението.

Той е забравил за смисъла на действието и размишлението.

Той е забравил за смисъла на йерархията, могъществото на духа и човешките богове.

Той повече не познава природата. Природата за западните хора е престанала да бъде живо тяло от символи, богове и ритуали - един сияен *Космос*, в който като "царство в царството" свободно се движи човекът; тя се е превърнала в мътна, съдбовна повърхност, чиито тайни профаническите науки се стараят да заобиколят с помощта на своите жалки закони и жалки хипотези.

Западът повече не познава мъдростта: той не познава благородното безмълвие на онези, които са преодолели самите себе си; не познава светлия покой на онези, "които виждат"; не познава гордата "слънчева" реалност на онези, в които са се възродили идеите на кръвта, живота и могъществото. Мястото на мъдростта е заела риториката на "философията" и "културата", светът на професорите, журналистите и спортистите - схемата, програмата и лозунга. Нейното място е заела сантименталната, религиозна и хуманистична помия и плеядата възбудени кресльовци, опиянено възхваляващи "ставането" и славословещи "практиката", понеже се боят от мълчанието и размисъла.

Западът повече не познава *Държавата*. Държавата като ценност, като Империя, като синтез на духовното и царското, като път към "свръхсвета", какъвто тя е била във всички велики култури на древността - от Китай до Египет, от Иран до Рим, до Свещената Римска Империя на Германските Нации - е потънала в еснафската убогост на едно общество от роби и търгаши.

Какво е *войната* - войната по своя собствена воля като висша ценност (било в победата или в поражението), като свещен път за духовна реализация; защо достъпът в небесната обител на Один - Валхала - е открит за героите, паднали на бойното поле; защо в Исляма "свещената война" (джихадът) е синоним на "божествения път"; защо в арийска Индия воинът винаги се е уподобявал на аскет и защо през класическата античност той е символизирал *mors triumphalis* (победата чрез смъртта) - какво означава една такава война не знаят вече плашливите европейски "активисти". Те не познават повече воините, те познават само

войниците , и е достатъчен един малък сблъсък, за да изпаднат те в ужас и да изригнат поток от хуманистична, пацифистка и сантиментална риторика.

Европа е загубила своята простота, тя е загубила центъра на своята дейност, загубила е своя живот. Демократическата болест и семитската отрова са проникнали до самите ѝ корени - те са навсякъде: в правото, в науката, в мисленето. **Водачи** - същества, издигнали се не посредством насилие, не от користолюбие, не като ловки потисници на робите, а по силата на неоспоримите си трансцендентни жизнени качества, - такива вече почти няма. Европа сега представлява една огромна шарлатанска пача, свиваща се и треперееща от страх, за която никой не смее да говори открито, с пари вместо кръв, машини и фабрики вместо плът и вестници вместо мозък - едно безформено тяло, трескаво мятащо се напосоки, задвижвано от влиянието на съмнителни и неизвестни сили, стриващи на прах всеки, който се осмели да им се противопостави или само се опита да се изплъзне от тяхното въздействие.

Всичко това са плодовете на прехвалената западна "цивилизация". Всичко това са прославяните резултати на *сueверната вяра* в "прогреса", която противоречи на римската царска власт, на дорийска Елада и на всички останали форми на великата арийска традиция.

И все по-здраво се затяга примката около онези малцина, които все още са способни на великото отричане и великото възвисяване.

НОВИЯТ СИМВОЛ

Възможно ли е все още освобождението и обновлението в този сумрачен свят?

Притежава ли Европа сили, достатъчни за осъзнаването на своята задача и има ли тя воля за нейното решаване?

Не бива да си правим илюзии - действието е възможно само когато има *осъзнаване* . Трябва да си дадем сметка за заплашителната реалност на процеса на духовен разпад, коренящ се още в недрата на Предисторията, висша точка на който е именно онова, което съвременните хора прославят като своя висша културна ценност, и който е засегнал всички области на мисълта и действието.

Компромис не съществува. Приспособяването е невъзможно. **Необходимо ни е могъществото на едно ново Средновековие** . Необходим ни е един коренен, дълбок преврат - един бунт на *варварската* чистота както във вътрешното, така и във външното. Философия, "култура", всекидневна политика - нищо от това. Няма смисъл да се обръщаме от едната на другата страна в това смъртно легло. Трябва най-сетне да се пробудим и да се изправим на крака.

На места все още са останали хора, които си спомнят за древното благородство, които осъзнават цялата сериозност на непоносимата болест и разбират, че всички отделно взети области на културата са твърде тесни за реално проиводействие. Докато все още не е станало твърде късно трябва да призовем тези разпръснати хора към осъзнаване на основната линия - отвъд всякакви ограничения и частни интереси, сковаващи днес техните сили. Трябва да се осъществи едно неумолимо действие, изискващо разгръщането на всички техни най-чисти сили. То трябва да бъде всепобеждаващо, готово да унищожи мръсната черупка на риториката,

сантиментализма, морализма и религиозното лицемерие, покриваща и хуманизираща всичко на Запад. Този, който влиза в храма - бил той и варварин - е длъжен да прогони оттам всички осквернители, които в "цивилизованата" Европа са направили монопол от "духа", доброто и злото, науката и божествеността и спекулират с това през целия си живот, докато в действителност те не *познават* нищо друго освен *материята* и онова, което са приписали на тази материя хорските страхове и суеверия.

На всичко това трябва да се каже - *стига!* - и при това някои хора отново ще бъдат готови за този дълъг път, за дългия риск, дългото съзерцание и дългото мълчание; и при това отново ще завее вятърът на далечното - вятърът на *древната нордическа традиция* - и спящите на Запада ще се събудят.

Анти-философия, анти-хуманизъм, анти-литература, анти-"религия" - това са предпоставките. *Стига!* - трябва да се каже на естетизма и идеализма; *стига!* - на душевната жажда, създава семитския бог за молитви и упования; *стига!* - на "потребността", държаща бедните хора в оковите на обществото, за да може, като ги обвърже във взаимна зависимост, да им даде онова, което не достига за всекиго.

Над всичко това трябва да се извисим с *чисти сили*. И тогава ще се появи задачата, многократно превъзхождаща "политиката" и социалните предразсъдъци, правеща незначителни всичките трагични пози на тъгата и външните емоции; една задача, поставена по такъв начин, че материалната сила, увеличаща след себе си всички хора и вещи, да не може да има повече никакво влияние.

В тишината, в строгата дисциплина на самообладанието и самоопределението ние трябва с хладно настойчиво усърдие да създаден от единиците един елит, възраждащ слънчевата *мъдрост*: онова мъжество (*virtus*), за което не бива да се говори на глас, и което идва от дълбините на душата и съзнанието, което се доказва не в споровете и книгите, а в творческото действие.

Ние трябва отново да се събудим за обновеното, одухотворено, тръпчиво *преживяване* на света, но не отвлечено и философско, а вибриращо в нашата кръв - за преживяването на света като *могъщество*, за преживяването на света като ритуал на жертвоприношение. Това преживяване на света ще създаде една здрава, жестока и активна форма, едно същество на чистата сила; това преживяване на света ще открие онова чувство на свобода и величие, онова *космическо дихание*, дори най-слабия полъх на което още не са и познали "мъртъвците" на Европа.

На мястото на профаническата, демократическа и материалистическа наука, относителна и условна, явяваща се роб на неразбрани закони и явления и глуха за дълбинната реалност на човека, ние трябва - в този елит - да възкресим свещената, вътрешна, тайна, творческа наука на духовната реализация и "самооблагородяването"; науката, която е способна да управлява невидимата сила, заповядваща на нашите същности и свързваща се с тайните корени на расите и нещата; и при това тя ще пресъздаде, но не като мит, а като най-позитивна реалност, човеците като същества, принадлежащи не на "живота", а на "повече от живота", способни на трансцендентно действие.

И тогава ще се появят *вождовете*, родът на вождовете. Невидимите вождове, които не приказват излишно и не се стремят да се показват пред обществото, но

чиито действия не познават предгради - вождовете, можещи всичко. И тогава на Запад отново ще възникне център - в лишения от център Запад.

Дълбоко заблуждение е да се счита, че обновлението е възможно без възстановяването на йерархията, т.е. без установяването в низшите, свързани със земята и материята, с човека и човешкото, форми на висшия закон, висшето право и висшия порядък, които могат да бъдат оправдани само от живата реалност на вожда.

*Дълбоко заблуждение е да се счита, че държавата може да бъде нещо друго, освен *civitas diaboli* ("дяволска организация"), ако тя не е възстановена като Империя;* но също така погрешно е да се желае установяването на Империята въз основата на научни, военни, промишлени, "идеални" или национални фактори. Империята - в традиционното разбиране - е нещо *трансцендентно* и може да я осъществи само онзи, който притежава достатъчна сила за преодоляването на жалките животи на жалките хора, заедно с техните апетити и сантименталности, заедно с убогото им национално високомерие, с техните "ценности", "фобии" и идоли.

Това е било разбирано от хората на древността, почитали на чело на йерархията същества, чиято царска природа е била споена със *сакралната* и временната власт на която е била пронизана от духовния авторитет на една "повече от човешка" природа - тайнствените носители на могъщите и страшни сили на "Победата" и "Щастието". Това е било разбирано от хората на древността, които във всяка война са преживявали "свещената война" - нещо универсално, тържествуващо, разрушаващо всичко и организиращо го отново - с чистотата и неизбежността, свойствени на всяко исконно велико могъщество.

Разбират ли това също и онези, които все още *могат* и *искат* да окажат съпротива? Разбират ли те, че няма друг дух, който да трябва да бъде пробуден - макар, може би, и в други форми и образи? Разбират ли те, че това е условието всяка тяхна "революция" да не остава една незначителна случайност в рамките на една отделна нация, а да стане едно *универсално* начало - първия лъч светлина в гъстата мъгла на "тъмните времена" - западната Кали-Юга, едно начало на *истинското* възстановяване и единственото възможно оздравяване?

СЛЪНЧЕВАТА НОРДИЧЕСКА ТРАДИЦИЯ

Ние споменахме за древната нордическа традиция. Това не е мит - това е *нашата* истина. Още през най-древните времена на Предисторията - там, където позитивистките суеверия предполагат маймуноподобни пещерни жители, е съществувала една единна и мощна пракултура, отражения от която се откриват във всичко велико, което е достигнало до нас от миналото - като един вечен, извънвремеви символ.

Иранците знаят за **Айряна Вайджо** - страната, намираща се в крайния Север, и виждат в нея първото творение на "Бога на Светлината" - мястото, откъдето е произлязъл техният род. Това е също и обителта на "Сиянието" - **Хварена** - онази мистична сила, свързана с арийската раса и особено с нейните божествени монарси; те виждат в нея - символично - онова "място", където за пръв път на

Заратуштра е била разкрита неговата войнствена религия. В традицията на индийските арийци също така се говори за **Швета-Двипа** (1), където се намира обителта на **Нараяна** - на онзи, "Който е Светлина" и "Който е над Водите", т.е. над случайността на ставащото. В нея се говори за "**утгаракура**" (2) - северната прараса; под думата "северен" там се разбира слънчевия път на боговете - "**деваяна**" - и в описанието на "**утгара**" преобладава идеята за всичко благородно, всичко възвишено, всичко, което може да бъде наречено "арийско" във висшия смисъл и което се отъждествява с идеята за Севера. По същия начин за предци на ахейско-дорийското племе се считат митическите северни хиперборейци - оттам е дошъл почитаният от това племе бог или слънчев херой Аполон - победителят на Питон. Оттам Херакъл - съюзникът на олимпийските богове в тяхната борба с титаните, изстребителят на амазонките и стихийните същества, "Прекрасният Победител", за аватара на който са се считали по-късно множество гръцки и римски царе, е донесъл маслиновото дърво и оттогава с неговите клонки се увенчават всички победители (Пиндар). Тази северна тема е била отъждествявана в Елада с темата за **Туле** (3) - тайнствената северна страна, наричана понякога "Острова на Хероите", "Страната на Безсмъртните", в която управлява светлокосият Радамант, и "Слънчевия Остров" - **Thule ultima a Sole nomen habens** (4) - спомените за която дълго време били толкова живи, че в преданията се казва, че Констанций Хлор навлязъл със своите легиони в Британия не толкова заради воинската слава, колкото за това, в апотеоза на властта си да се приближи до мястото, което е "по-свято и по-близко до небето" от всяко друго. В нордическо-германските традиции често **Асгард** - обителта на Асите и преобразените герои, е образ именно на тази северна страна, и нордическите крале, считащи се за полубогове и **Аси** - **semideos id est ansis** (5), - и техните народи, стремящи се към победата за сметка на своето мистично могъщество на "щастие", са виждали в тази божествена страна изворите на произхода на техните династии. За северен или северозападен се счита в галската традиция **Авалон**, откъдето води началото си родът на Туаха де Данан (6) - героичните покорители на предисторическата Ирландия, от които героят Огма точно съответствува на дорийския Херакъл, - **Авалон**, отъждествяван иначе с **Тир-на-мБео** - "Земята на Живите", царството на Боадог, "Победителя". И ацтеките също така разполагат своята прародина на север - в **Ацтлан**, наречен също така "Бялата Земя" или "Страната на Светлината", откъдето те някога излезли под предводителството на бога на войната Хуитсилопочтли. Толтеките също считат за изначално място на произхода на своя род **Тлалокан**, **Толлан** или **Тула**, също както и гръцката **Туле** обозначаваща "Слънчевата Страна", тждествена на "Рая" на царете и героите, паднали на бойното поле.

Такива са позоваванията, които могат да бъдат открити в различните традиции като спомен за **нордическата родина и нордическата култура, в която трансцендентната, нечовешка духовност била тясно свързана с хероичния, царския, триумфалния елемент:** в победоносното превъзходство на формата над хаоса; в победата на свръхчовешкото и небесното над всичко човешко и земно; в "слънчевостта" като основен символ на трансцендентното мъжество; в идеала за достойнството и благородството, който на материално ниво по логиката на

сакралните съответствия е свързан с фигурите на властелина, героя и господаря. И когато ние казваме, че следите от предаването на традицията минават *от Север на Юг и от Запад на Изток* - по пътя, по който са се придвижвали запазилите духовността си раси, то това е само защото вече през ново време великите арийски народи са доказали, че те са преките наследници на тази сила и тази култура; доказали са го със своите най-чисти ценности и култове, със своята явна божественост и своята организация, а също така с борбата си срещу жалките южни раси, свързани със земята и духовете на земята, с "демоничната", ирационална страна на битието, затънали в смешение, колективизъм, тотемизъм, "титанизъм" и хаос.

Освен това - както вече се вижда от всичко казано по-горе - онова, което е било история, се е превърнала в свръхистория: "Страната на Живите", "Крепостта на Хероите", "Слънчевия Остров" от една страна показват тайната на произхода, а от друга - тайната на пътя към новото раждане, към безсмъртието, към свръхчовешкото могъщество: пътят, който може да доведе до висшето царско достойнство. И при това историческите фактори стават духовни фактори, а реалната историческа традиция - Традиция в трансцендентен смисъл, едно стоящо над времето Вечно Присъствие. Символите, знаците и сказанията ни разказват за подземните пътища на тази Единствена Традиция и свидетелствуват за единственото истинско "православие", където завинаги е достигната висшата точка и където "слънчевата" духовност вечно властвува над низшите сили.

В съответствие с това през по-късните епохи, когато вече е започнало съдбоносното помръкване на "божествеността" (**Ragna-rokkr**) (7), в разпилянните сили и във вождовете на арийските племена "нордическият" расов елемент, отделил се от собствено "духовния" елемент, с който е бил изначално свързан, се превърнал в особена категория - определен архетип на културата. Именно той е определял по-сетне спецификата и характера на отношението към свръхчовешкото ниво дори там, където вече не се били запазили никакви конкретни етнически взаимоотношения между различните арийски клонове. Именно този общ тип би могъл отново да обедини различните култури при възстановяването на духовната организираща сила, въздействувала някога, през епохата на Пратрадицията, върху низшите елементи и различните материални форми.

Именно като такъв ние виждаме *езическия Рим* - последното велико творческо деяние на нордическия дух, последния универсален и най-удачен в течение на целия цикъл опит да се възстановят силите на света под формата на една героична, слънчева и мъжествена култура - една култура, свободна от декадентския мистицизъм, основаваща се на арийско-аристократичния тип на господарите на Копията и Жертвите, тайнствено утвърждаваща се в нордическите символи на Вълка, Орела и Бравата, живееща във войнствените олимпийски култове на Зевс и Херакъл, на Аполон и Марс, в чувството на задълженост към Божественото за своето величие и своето безсмъртие (**aeternitas**), в осъществяването на действието като ритуал и на ритуала като действие, в ясното и могъщо преживяване на свръхестественото в самата *Империя*, достигашо кулминацията си в символа на Цезаря като божество (**numen**).

Падането на езическия Рим е било падане на най-великия традиционен слънчев оплот и в силите, довели до тази катастрофа, без труд може да се разпознае всичко онова, отворило пътя на по-късните заблуждения и последвалото израждане, чак до ситуацията, създадена се в съвременна Европа.

Мрачната варварска вълна на **семитите**, враждебна както към себе си, така и към целия свят, с нейната непримирима омраза към всяка йерархия, с прославянето на всичко слабо, неблагородно, лишено от традиция, с нейната злоба към всичко, което е сила, достатъчност, мъдрост и аристокрация, е била една истинска **отрова** за Великия Рим, а също и галванизираща субстанция за всички южноазиатски елементи на разложението, още отпреди проникнали в структурата на романския свят; и тази вълна е била главната причина за упадък на Запада.

Семитизацията на гръко-романския, а впоследствие и на целия нордически свят, станала най-вече за сметка на разпространението на **християнството**, в действителност е била един бунт на низшите слоеве на онази раса, благодарение на покоряването на която арийско-езическите народи създали някога своята блестяща култура.

Духът на **Израел**, предопределен от колективното чувство за "вина" и стремеж към "изкупление", явно проявил се по време на упадък на аристократичната традиция на древните патриарси, възкресил за живот най-низшите сили на егейско-пеласгийския телуризм, потиснати някога от ахейските племена; той извел на арената на борбата кастата **шудра**, така наречената "тъмна" каста (**кришна**) и демоничната каста **асуря**, над които в Индия като форма над хаоса се издигала йерархията на трите висши касти на двойнородените - **двиджа** - чак до типа на **брахманите** и царете, почитани там като "велики богове в човешки образ". Същият този дух обединил силите, представени в митовете под образа на северните **Гриймтурси** или пълчищата на **Гогите и Магогите**, на които Александър Македонски преградил пътя със символичната Желязна Стена.

Тези сили, **духовно въплътили се** в ранното християнство, **погубили Духа**. Ако, от една страна, в смекчената си форма, те пресъздали в лицето на католическата църква **лунната** духовност, т.е. духовността, архетип и център на която бил не "Хероят", сакралният цар и слънчевото посвещение, а светията, смирено преклонен пред Бога, и идеал на която била вече не войнствено-сакралната йерархия и "славата", а братското общежитие и любовта към ближния (**caritas**), - то от друга страна в Реформацията и хуманизма ние виждаме вече откровено анархичната, разрушителна, анти-традиционна и анти-духовна природа на тези сили. И в политическите революции, "либерализма" и колективизацията действуват същите сили, водещи човечеството от катастрофа към катастрофа. Във всички форми на съвременното общество - в науката, в правото, в миражите на техническия прогрес и във всемогъществото на машините, - колкото и парадоксално да е това, - открито се проявява именно този дух и тържествува именно тази нивелираща воля - волята към количество и омразата към йерархията, качеството и различието. И все поздравяват колективните, безлични окови, породени от пълното отсъствие на самодостатъчност сред метежния род на робите.

Когато семито-християнският мистицизъм се сблъскал с онзи орфическо-дионисийски патос, (който за дорийско-нордическа Гърция вече означавал

извращение на древните олимпийски култове) и с народния мистицизъм на Изида, проникнал в Гърция след падането на слънчевата египетска традиция, то в това смесение на месианизма и хилиазма с вярванията на имперския плебс се образувал елементът на "страстността" и оргазма - на мястото на възвишеното спокойствие на Цезаря, спокойното величие на героите на Омир, очистената духовност и автаркийния идеал на езическия "философ" и посветен - онзи елемент, който е коренът на всяко съвременно извращение в романтичния и ирационален смисъл. След секуларизацията същият този мистицизъм поражда митовете за "активизма" и "фаутизма", съвременната суеверна вяра в прогреса, семитската мистика на инстинктите и "**elan vital**" (8), прославянето на "случайността" и "живота", с една дума - обожествяването на всички диви, безлични, колективни човешки елементи, днес още по-разюздани от когато и да било - дори до степен да принуждават отделни индивиди и цели народи да се движат в посока, в която те самите вече не биха искали да се движат.

От тази катастрофа срещу еврейско-християнския поток за пореден път се изправила *друга* сила, за да издигне една решителна алтернатива на по-нататъшния ход на духовната история на Запада. Това била традицията на иранските арийци, възникнала под формата на войнствения култ на *Митра* (9), аватара на древния арийски бог на светлото Небе, "Господаря на Слънцето", "Убиеца на Бика", хероя с Факела и Бравата, символ на новото раждане "чрез могъществото", когото синкретичният (но от това не по-малко значим) мит отъждествява с хиперборейския бог на Златния Век. Но по-определени невидими сили задушават и тази "слънчева възможност".

Това е било последното велико противодействие - *Свещената Римска Империя на Германските Нации*. В така наречените "варвари" ние срещаме в действителност раси, близки до ахейската, палео-иранската и палео-романската, и като цяло нордическо-арийски раси, запазили се в състоянието на предисторическа чистота. И макар нашествието на "варварите" за материалната страна на вече азиатизираната и семитизирана Империя да изглежда разрушително, но ако го наблюдаваме от по-висока гледна точка, това се обяснява просто със живителния поток на героичния дух, с контакта с една сила, духовно близка до онази, на която езическите римляни дължали своето слънчево величие. Така в света отново се възродил древният римски символ, защитен непосредствено от силите на Севера.

Вселенската култура на имперското феодално Средновековие, независимо от чисто номиналното ѝ християнство, трябва да бъде разглеждана най-напред именно по такъв начин. В нея е говорила нордическо-римската духовност, чиято войска е било рицарството, чийто свръхполитически център е бил имперският идеал на гибелините, чийто ритуал е било *деянието* на кръстоносните походи - по-скоро като възвръщане на езическата идея за **mors triumphalis** (10), отколкото като отговор на чисто външната религиозна подбуда, и тайна душа на която, противостояща на християнството и верна на по-древната и по-висша традиция, е било всичко онова, което скрито е продължавало да живее в легендите, митовете и войнствените рицарски посвещения от тамплиерите и рицарите на Граала до **fideli d'amore** (11).

След падането на средновековната култура, след потапянето на сияйната европейска пролет в младата ѝ кръв, след освобождаването от оковите на силите, довели до секуларизацията, партикуларизма и разрушителния хуманизъм, пътищата към последната катастрофа били отворени. Силата на Традицията от видима се превърнала в невидима, станала тайно наследство, предавано по тайната верига от малцина на малцина. И днес за нея се досещат само единици, през неясни предчувствия, все още твърде човешки и твърде материални. Това са онези, които следвайки вътрешния си инстинкт, като знак на Великото Противодействие, се кълнат в символите на Свастиката, Орела и Бравата. Това са хора, - понякога съвършено неизвестни, а понякога проблясващи като трагичния метеор на Фридрих Ницше, - неиздържали тежестта на истината, която е твърде тежка и огромна за тях. Тя очаква другите - онези, които ще съумеят да я разберат и дотолкова да се проникнат от нея, че да се изправят отново, жестоко и студено, срещу своите врагове във великото извисяване - във великата битка. Именно от тях отново скоро ще зависи дали Западът ще загине окончателно или ще има щастието да преживее едно ново Утро.

НИЕ, ЕЗИЧЕСКИТЕ ИМПЕРИАЛИСТИ

Кръгът се затваря и онова, което в древния мит - отначало ирански, а по-късно станал еврейски, - се представя със символа на "Страшния Съд", стремително приближава. Настъпва времето на отделянето на "избраните" от онези, които ще загинат в края на "света", т.е. в края на *нашия* свят - в края на нашата култура.

Ние зовем за решително, безусловно и интегрално завръщане към нордическо-езическата традиция. Ние трябва да сложим край на всички компромиси, всяка слабост и всяка снизходителност по отношение на онова, което, израствайки от семито-християнските корени, е заразило нашата кръв и нашия разум.

Без завръщането към тази традиция не съществува никакво освобождение, никакво истинско възстановяване; без завръщането към тази традиция е невъзможно обръщането към истинските ценности на духа, могъществото, йерархията и Империята. Тази истина е несъмнена.

Анти-Европа, анти-юдейство, анти-християнство - това са нашите лозунги. Пълен безумец е онзи, който отъждествява езическото с материализма и разврата, и който - обратно - счита всичко създадено от екзотеричната анти-арийска религия, възникнала във времената на нашия упадък, за най-чист и изключителен синтез на всичко духовно - синтез, с който се изчерпва цялата културна история на Запада. И колко дълбоко и здраво се е вкоренил този предразсъдък в съвременното "научно" мислене!

Не! Живият и иманентен дух, дейният дух като нечовешка мъдрост и могъщество, като слава на царете и победителите не е бил познат на семитската сган - той е бил познат на *нашето* езичество, нашата традиция го е носела във великото придвижване на народите ***от Север на Юг и от Запад на Изток***; и онзи, който днес възстава против европейския недъг и европейската религия, не е отрицател, а утвърждаващ - единственият, който знае какво означава утвърждението.

И ние днес признаваме своята принадлежност към нордическо-езическата традиция и призоваваме към възстановяването на нейните ценности в *езическия Империализъм*. Нашите личности и индивидуалностите на всички онези, които се присъединят към нас в тази духовна реалност - на всички самотни и мъжествени човечеци, оставащи непоправимо благородни в този свят на търгаши, престъпници и откачени - изчезват пред величието на силата, която чрез нас се обръща към всички несъкрушени и непобедени воители на Европа, към онези, които все още продължават да оказват съпротива - към онези, които принадлежат на Утрото.

Давате ли си сметка, че това не са думи, нито утопия или романтична абстракция, а най-положителна и могъща реалност, очакваща само да я пробудят същества, готови на всичко в едно действие, пред величието и могъществото на което думата "съпротива" просто няма смисъл? Съзнавате ли, че хиляди сили са се стаили в здрача и очакват само онзи, който ще им помогне да се освободят?

Да се смесва нашата традиция с някаква нова фантастична псевдо-традиция или с някакво ново западно идейно течение, неизбежно заразено от семитския дух, *би било най-абсурдно заблуждение*.

Днес, в този решаващ стадий от историята на Запада, древните сили на нашата раса за последен път ни изправят пред дилемата: *Вярност или Предателство*. Нашата реставрация би била само една празна дума, ако тя не е преди всичко "слънчева" реставрация - една реставрация на езическата духовност. Би било очевидно противоречие да призоваваме за защита на нордическата или римската традиция и в същото време да забравяме за силите, които повече от всички други са способствували за тяхното падение; би било очевидно противоречие да се кълнем в идеала на Империята и да не забелязваме, че целият семито-християнски светоглед, ако му свалим маската, означава за Империята пълно отрицание на всяка духовна предпоставка.

Над всички случайни цели, над всички емпирични интереси, над всички пристрастия и всички лични или партийни привързаности - кои сред онези, които по германската и римската земя вече са готови за извисяване, са достатъчно мъжествени, за да понесат напред факела на нордическо-езическата традиция?

Ние зовем, защото сме *длъжни* да зовем; самите ние нито се надяваме, нито се съмняваме. Това, което е, не може да бъде опровергано от онова, което не съществува.

Ценностите, които ние защитаваме, *съществуват*. Фактът, че се намират хора и се съчетават обстоятелства, благодарение на които през определен период става възможно сред случайността на временните и преходни неща да се придаде форма и съдържание на тези ценности, ни засяга много по-малко, отколкото онези, за които истината се изчерпва само със сферата на случайното.

II. УСЛОВИЯТА ЗА ИМПЕРИЯ

ИЗРАЖДАНЕТО НА ИМПЕРСКАТА ИДЕЯ

Както живото тяло пребивава в органичен порядък само тогава, когато в него присъства *душата*, която го управлява, така и обществената организация, която

не се корени в духовната реалност, е повърхностна, несъстоятелна, неспособна да се запази здрава и неизменна в борбата на различните сили, и в този случай тя повече не е **организъм**, а нещо **съставно - агрегат**, нежив механизъм.

Истинската причина за израждането на политическата идея в съвременния Запад се състои в това, че духовните ценности, пронизвали някога обществения порядък, са изчезнали и до ден днешен мястото им остава незаето. Всички проблеми са принизени до стопански, промишлени, чисто военни, административни или в най-добрия случай емоционални фактори, при което никой не си дава сметка, че всичко това е само материя - една необходима, ако желаете, но никога недостатъчна материя, решително неспособна да установи един здрав и разумен, оправдаващ самия себе си порядък - също както механичните сили не могат да преминат в движение без участието на живото същество.

Неорганичността и повърхностността са основните признаци на съвременната обществена организация. Тя се изгражда като се започва не отгоре, а отдолу, така че нейният закон и порядък вместо да имат своето оправдание в аристокрацията, в качествената диференциация и в духовната йерархия, се основават само върху случайното преплитане на нивелираните интереси - върху алчността на анонимната, лишена от всякакви висши чувства тълпа. Това е глобалното заблуждение, върху което се основава цялата тази организация.

Корените на това израждане се губят в мъглата на времето, още през онези епохи, когато упадъкът на слънчевата нордическа традиция едва е започвал. Този процес е свързан с **разделянето на двата типа власт, със секуларизацията** на чисто царския елемент на обществената йерархия, с дуализма, противопоставящ от една страна **чисто материалната мъжественост** - светската държава и царя като една чисто временна и, може да се каже, почти луциферична ценност, - а от друга страна - **немъжката духовност**, анти-нордическата и анти-аристократична духовност от чисто "жречески" и "религиозен" тип, претендираща въпреки това за върховната власт.

Образуването на жреческата каста като особена и господстваща по необходимост довежда до оскверняване, секуларизация и материализация на политическата идея - всичко останало е само следствие на този факт. Първата анти-традиционна революция е била тази, в която жрецьт е изместил "божествения цар", в която "религиите" са заели мястото на елита - на носителите на всепобеждаващата, слънчева, аристократична духовност.

Явления от подобен род са се случвали още през доисторическите времена - в предхристиянския и нехристиянския свят - но те почти винаги са се сблъскали с противодействие, ограничаващо тяхното разпространение и пречатващо възможностите за по-нататъшен разпад. Дори в Индия, където кастата на брахманите често е ставала жреческа каста, въпреки всичко са се запазили отзвуци от висшата духовност на кастата на кшатриите и самият Буда - както и Заратуштра - е имал царска кръв.

Само на Запад с разпространението на семитската религия и семитския дух се е случила окончателна и необратима катастрофа.

Ранното християнство с трансцендентността на своите ценности, обременено с очакването на онова "Царство", което "не е от този свят", с характерната семитска воля за покорност пред Бога и за смирение, е разрушило този "слънчев" синтез на духовната и политическата власт - синтеза на царското и божественото, познат на древния свят.

Само по себе си галилейското учение с дълбокото си презрение към всички светски грижи е могло да доведе само до това да направи невъзможна не само държавата, но и обществото изобщо. Но с изчезването на онова, което е било основния двигател на ранното учение, с отдалечаването на перспективата за настъпването на "Царството", в което се е предполагало смесването на всички ценности и в което "унижените щели да се издигнат", се проявил истинският дух на самото това учение - неговата непримиримост. Но нови сили се надигнали, за да подготвят още в "този свят" място на онова, което "не било от този свят". Била постигната нормализация. Било прието едно компромисно решение. Но семитският елемент продължил нататък и узурпирал универсалния символ на Рим. Възникнала **Католическата Църква** - една смесена организация, в която романизацията, т.е. паганизацията на някои страни на първоначалното учение не могла да попречи на това централен да стане "лунният" - жреческият, женствен идеал на духовността - гласът на "вярващите" и "любящите", гласът на "чадата и рабите Божии", гласът на признаващите висшето право на своето "фратерналистко", почти гинекократично разбираемо общество (**Майката** Църква).

Ние твърдим, че **трябва да се прави разлика между християнството и католицизма**. Християнството като такова, в неговия първоначален семитски аспект, се намира в мистично съответствие с Френската Революция и днешния социализъм и комунизъм. Християнството като Католическа Църква - обратно - частично е приело формите на езическо-римския строй - като нещо във висша степен противоречиво тези форми са били изпълнени със съдържание, ценностна система и вярвания, абсолютно противостоящи на римския дух.

В това вътрешно противоречие се крие главната причина за краха на претенциите на Църквата за хегемония, причината за нейната неспособност да стане истинска наследница на онова, което е било унищожено от азиатско-семитския дух - световното господство на Рим.

В действителност Католическата Църква не е била достатъчно езическа, та да преодолее вътрешния дуализъм - и тя отделила духовната област от политическата и грижата за "душата" от светските грижи. Всуе се опитвала тя по-късно отново да обедини тези две страни. Сега тя вече се е озовала в задънена улица.

Следствие на това била ориентацията на гвелфите, недопускащи възможността за автономия на светската държава по отношение на Църквата и изискващи пълното подчинение на Орела на Кръста. Какво собствено **християнско** е останало в този случай в Църквата? Какво би могло сега да оправдае произхода ѝ от онзи, който проповядвал отричане, суетност на светските грижи и равенство на хората, които по природата си са слуги на Бога; от онзи, чието царство не било от този свят? Как би могло да бъде възстановено истинското господство и истинската йерархия освен чрез възвръщането към езическите ценности на утвърдението, иманентността и качественото различие? Именно това е станало с Църквата през златното ѝ време -

през Средните векове, когато тя, за миг оживена от нордическо-германския, може също да се каже, от истинския *римски* дух, като че ли вече е била готова отново да обедини народите на Запада в едно вселенско единство. Това обаче е била само една фата-моргана - нещо, нямащо продължителна реалност - по същество само една постановка на въпроса под формата на неговото решение - решение на противоречието **de facto**, а не **de jure**.

Освено това несъмнено е, че една Империя, *която действително е Империя*, не може да търпи над себе си една Църква като особена организация. Империята, чието господство е чисто материално, може да допусне наличието на Църква и дори да ѝ предостави грижите за духовните въпроси, от които тя самата не се интересува. Но една такава Империя би била само привидно Империя. Империята е *Империя* само когато представлява иманентна духовност, но в такъв случай тя не може да признава никакви организации, имащи преимущество в сравнение със самата нея по духовните въпроси. Тя ще унищожи и премахне всички църкви и при това ще обяви само себе си за единствена и не допускаща нищо друго - Църквата - и по един или друг начин, съзнателно или безсъзнателно, тя ще се завърне към езическото и арийското разбиране, към слънчевия синтез на царското и жреческото, към "**Sacrum Imperium**" - "Свещената Империя".

Ако се вгледаме по-внимателно, то ще видим като именно такава имперската идея, противостояща през Средните векове на Църквата, и най-напред, благодарение на *Хохенцауфените* ние ще видим в нея не един бунт на светското могъщество срещу духовните власти, а една борба между двата вида чисто духовна власт, всеки от които защитава своя свръхестествен произход и предназначение и универсалното си свръх-политическо право. От една страна в Империята се възражда, макар и не без смекчаване и компромиси, езическата идея за божествения цар, за сакралния властелин - **lex animata in terris** (12) - привличащ център на преобразяващата войнствена вяръност (**fides**), на възплътения мъжки, героичен полюс. От друга страна в Църквата се възплътил принципът на духовната кастрация, на "жреческата" истина - лунния духовен полюс и онези, които прокарали тази линия, не се гнусели от никакви средства за поддържането и благославянето на робите и търгащите в техния бунт срещу Империята (срвн. противопоставянето на комуната и държавата) и се стараели да предотвратят една възможна реставрация и да запазят върховенството за себе си.

Именно в борбата между тези две велики идеи, както вече казахме, се е състоял последният изблик на духа на Запада. Сетне започва периодът на обезсилването и прогресиращата криза. И ако съвременната държава в края на краищата се е запазила автономна, то това е само защото тя се е принизила от универсалния принцип на Империята до плуралисткия и плебейски принцип на "нацията"; защото е забравила какво означава *царската власт* в традиционното ѝ разбиране; защото не е помнила вече, че политическите проблеми са неотделими от религиозните и е оставала безучастна към всичко, излизащо извън материалните интереси и претенциите на отделните раси и нации; и предоставяйки свободно поле на действие на хуманизма и на т.нар. "свободомислие", тя се е превърнала в чисто светска временна власт. И тъй, ние се приближихме до съвременните хоризонти, на които от една страна виждаме една действително светска и анти-

аристократична държава, изчерпваща се с разрешаването на стопанските, военните и административните въпроси и напълно лишена от всякаква компетентност в духовните проблеми, а от друга страна - разкъсаната от разкола лунна религия, неинтересуваща се от политиката и уж задоволяваща се - като Католическа Църква - с великото интернационално обединение на вярата, а в действителност способна само на едно вербално пасторство в самохвалния си и безцелен стремеж към благо на народите, които в действителност отдавна вече вървят по свои собствени пътища, без да следват никакви религиозни подбуди - или към грижата за "душата", отдавна вече загубила вътрешния си жив, конкретен и мъжествен инстинкт за духовната реалност.

Това положение на нещата не може да продължава повече . Който желае сериозно да говори за противодействие и не иска да остава в положението на онзи, за когото се отнася ироничното изречение - "**Plus ca change, plus c'est la meme chose**" (13) - не бива повече да се примирява с едно подобно отричане и един подобен разпад.

Изходът от кризата на западния свят е възможен само при възстановяването на абсолютната синтеза на двата вида власт - политическата и сакралната, материалната и духовната - въз основа на *арийско-езическия* светоглед и на кристализацията на висшите форми на интересите, живота и личността като принципи на новата универсалност.

Не могат да ни упреknат в анахронизъм. На единния дух може да се служи и в нови форми. Същината е в това да се преодолее световния разпад на политическата идея, за да се възвърне на държавата нейния свръхестествен смисъл и да бъде направен той символ на пълната победа на формата над хаоса.

Ние сме тежко болни от абстрактна "религиозност" и политически "реализъм". Тази парализираща антитеза трябва да бъде напълно отхвърлена в името на оздравяването на нашата традиция.

ПРОТЕСТАНТСКОТО ИЗВРАЩЕНИЕ И НАШАТА АНТИ-РЕФОРМАЦИЯ

Ние вече споменахме за обстоятелството, че месиано-галилейското учение по своята първоначална природа не е било предназначено за създаването на една особена форма на обществения живот или на религията. То несъмнено е имало анархичен, антиобществен и пораженчески характер, който е трябвало да разруши всеки разумен порядък на нещата. То е било пронизано, обсебено от една грижа - спасението на човешката душа за уж приближаващото начало на "Царството Божие".

Но когато изгледите за това "Царство" помръкнали и почти напълно изчезнали, поддържаните от надеждата сили се разпаднали и чисто индивидуалистичният аспект на тази семитска религия прерастнал в *социалистически* аспект. "Еклезията" (14) - общността на вярващите, разбирано като една безлична мистична среда, основана върху взаимната потребност - да се обича, да се служи, да се "съучаства" - потребността от взаимна поддръжка и взаимна зависимост на онези, които не могат да се задоволят със самотата, - тази общност заела мястото на изплъзващата се реалност на "Царството Божие".

"Еклезията", за която говорим тук, трябва да бъде различавана от католическата организация . Тази организация израства от последователната романизация на "еклезията" в нейната първоначална форма и тази романизация в значителна степен променила духа на "еклезията", подчинила семитската ѝ страна на принципа на йерархическия авторитет и на символично-ритуалния аспект. Важно е да се разбере първоначалната реалност на "еклезията" на първите християнски общини, вече изплъзнали се от непосредственото влияние на Исус и загубили усещането за началото на "Царството Божие". **Именно в тях е скрит зародишът на силата, която трябвало да доведе до типа на съвременното евро-американско общество.**

Имперският принцип е **йерархията** - порядъкът, идващ отгоре. Принцип на християнската еклезия било **равенството** и братството. В Империята съществували персонифицирани отношения на зависимост - там имало господари и слуги. Там съществувал кастовият режим в свършената си форма. В еклезията тези отношения се обезличили - тя станала един съюз от еднакви същества, без вождове, без класи, без традиционни различия, поддържани само от взаимната зависимост и еднаквите душевни потребности. С други думи, в еклезията се зародила **социалността** - формата на общежитието, на обединяването в нещо колективно и изравняващо солидарно. И както казахме - духът се проявил като разрушител на Духа.

И това довело непосредствено до Реформацията. **Реформацията е най-великата катастрофа на нордическото човечество** . Тя е израждането, деградацията на силата, вдъхновявала някога германските императори в борбата срещу римското иго. В идеала на Хохенщауфените в действителност ние виждаме принципите на свободата, независимостта и индивидуалността, принадлежали на изначалната етика на германското племе. За тези ценности са се борели през Средните Векове, но са се борели **духовно** и те по своята природа се оправдавали от идеала на Империята. Всъщност те се издигали като претенция за една висша, по-слънчева и по-мъжествена и свършена йерархия от йерархията, която Църквата в своя компромис е могла да предложи когато и да било. В Реформацията виждаме точно обратното - ние виждаме в нея едно утвърждаване на уж нордическите сили, отказали се от оковите на Рим, за да унищожат с това последните остатъци от йерархичната мощ, каквато все още представлявала църквата. Вследствие на това отново били съживени силите, изпълвали някога първите християнски общини и живота на "еклезията". В Реформацията се извършило едно завръщане към ранното християнство в неговия низш "социалистически" аспект в противоположност на **римския** църковен фактор. Протестантската непримиримост турила край на католическия компромис, но не в полза на обръщането към Империята, а в полза на обръщането към анти-империята.

Но германските народи запазили в кръвта си все още твърде много от нордическите фактори, за да може този преврат да се окаже решаващ за тях. Въпреки всичко и въпреки разкола, германските народи остават до съвсем неотдавна - чак до началото на Световната война - именно тези народи, при които повече отколкото при които и да било други се поддържа един имперски и почти

феодален режим, живото усещане за мъжествените нордически ценности на честта, вярността и йерархията.

Другояче се развиват нещата в англо-саксонските страни, особено след като религиозната революция преминава в политическа; след като падането на авторитарния принцип в духовната област се разпространява върху обществената, а сетне и върху нравствената сфера и след като вълненията и разрушителното влияние на якобинската революция се разпространили по цял свят.

При това положение на нещата ние виждаме в действителност, че Реформацията - била първоначално една религиозна революция - довежда до преврат на самата политическа идея. Освобождавайки се от оковите на римското авторитарно съзнание, Църквата се социализирала и станала иманентна, а по-сетне приела формата - като една повече или по-малко секуларизирана политическа реалност - на ранната еклезия.

След Реформацията мястото на йерархията било заето от свободното общество на вярващите, освободено от веригите на авторитета, в което всеки бил "сам на себе си съдник" и където всички били равни. С други думи, *това е било началото на европейския "социалистически" упадък* : протестантската религия преградила пътя на имперския идеал чрез една организация, управлявана не от водачи, а от група обикновени хора - една организация, изчерпваща се с безличното обединяване в една чисто колективна, управляваща самата себе си и оправдаваща самата себе си обществена структура.

Това движение бързо обхванало англо-саксонските страни и днес те са склонни към "католизация", т.е. към една такава универсалност, напълно противоположна както на всичко римско и имперско, така и на всичко онова, което в ограничен смисъл може да се нарече собствено позитивно църковно: както в рамките на една отделна нация те сумират индивидите, унищожавайки тяхното различие в един чисто социален съюз, така тези народи все повече стават склонни да унищожат разделението и привилегиите на нациите, взети като цяло, и да предоставят на всички тях еднакъв ранг в анонимния универсализъм на "Лигата на Нациите". Същевременно религиозността все повече се "очовечава" и все повече клони към това да се слее със социалността. Доказателство за това е най-новата тенденция, разпространила се из протестантските страни, за създаването на "религия на социалните служби", "религия на труда" и т.н., а също така все по-нарастващият превес на моралните интереси и моралната нетърпимост над всички идеални и метафизически такива.

Ако съберем заедно всички тези фактори, ще получим следната картина: Реформацията е способствувала за последователното отделяне от християно-езическото зърно, все още запазило се в католическите страни, на собствено християнския аспект (в неговата умерена форма на идеала за просто общежитие) и е довела до създаването на един нов тип общество - *демократичната държава* , анти-империята, самоуправлението на масите и нивелирането на отделните хора в една анархична солидарност с призрочни владетели - слуги на слугите, които като прости "представители", са зависими от масите и отговорни пред масите, вместо масите да бъдат отговорни пред тях и висшите водачи да бъдат принципите на абсолютния авторитет.

Естествено, това далеч не изчерпвало всичко. По скрити "подземни" пътища секуларизираното възстановяване на еклезиата отново призовало **семитите** и именно в протестантските страни капитализмът и плутокрацията се развили в особено явна форма и именно в протестантските страни зад кулисите на демократичната "свобода" отново се появил всемогъщият "евреин" - господаря на силите и хората в един осквернен от нямащите отечество финанси свят. И едновременно с това се проявила и **последната катастрофа** - началото на чистия колективизъм, съответстващо на пролетарския мит за "третия интернационал" и "пророческата" мисия на Съветите.

Съвкупността на тези факти ни поставя пред едно решаващо ИЛИ-ИЛИ.

Безполезно е да се борим с последиците, без да познаваме техните тайни и дълбоки причини. Безполезно е да мечтаем за едно политическо противодействие, което не се корени в съответната духовна революция.

Църквата е нещо половинчато. **Църквата е нещо твърде малко за нас** . Нужно ни е нещо много повече. **Нужна ни е една истинска Анти-Реформация** . И тази Анти-Реформация се състои в завръщането към изначалната арийска етика, чистите сили на нордическо-римската традиция и имперския символ на Орела.

Това е първият етап на възстановяването. Това е въпросът на времето, но нашите народи трябва да изберат: или реално да станат жертви на обединяващите се сили на протестантизма и еврейството и окончателно да организират обществото по примера на англо-саксонските страни, избирайки присъщата на религията социалност, в която духовността се явява само средство за осъществяване на временни действия, а понякога дори и слуга на ариманическата мистика на безликия "колективен човек", - или те трябва да се договорят помежду си и да тръгнат по пътя на оздравяването и възстановяването, т.е. на революцията в **един друг** смисъл - на осъществяването на идеала за **една друга** държава.

Както протестантската революция преодолява католическия компромис и довежда Запада до формите и ценностите на демократичното общество, така и ние от своя страна противно на Реформацията трябва да преодолеем същия този компромис, утвърждавайки обаче при това едно друго решение на алтернативата - онази възможност, проявила се в борбата на императорите за Свещената Римска Империя. На основата на централното нордическо-римско възстановяване ние трябва да създадем една държава, едновременно стара и нова, основаваща се върху ценностите на йерархията, организацията отгоре, аристокрацията, господарството и мъдростта, т.е. върху онези имперски ценности, които след двухилядолетните експерименти на Църквата трябва открито, просто, без маски и смекчавания да бъдат утвърдени от хората, **които не се срамуват от своето изначално благородство** и могат най-сетне да се решат в своята вяроност на древните сили на благородните **арийци** , на ураническо-слънчевата духовност и героичните символи, пред лицето на цялата пропадаща, социализирана и семитизирана Европа да се назоват също като нас - **езически империалисти** .

ВОЛЯТА ЗА ЙЕРАРХИЯ

По-нататък, когато говорим за корените на европейския недъг, ние ще посочим принципите, посредством които необходимата Анти-Реформация би могла да се осъществи конкретно.

А тук бихме искали да се спрем върху един друг въпрос - въпроса за смисъла на принципа на *йерархията*, явяващ се предпоставка на новата идея за държавата. Тук нямаме предвид лозунгите, партийните програми и произнесените речи, интересува ни само решителният и твърд порив, достатъчно силен за да може веднъж завинаги да приключи с привичките, превърнали се във втора природа на съвременните хора, които ще ги управляват още дълго време, колкото и езиците им да ни убеждават в противоположното.

Днес често се говори за йерархия, но същевременно, поддавайки се на гражданските и анти-аристократични настроения, противоречащи на самата тази идея, мнозина са готови на отстъпки по този въпрос. Естествено, преди всичко трябва напълно да се освободим от остатъците от демократичната и "представителна" система, а също така и от всичко, което по един или друг начин представя "социалистическия" или "колективисткия" дух. Всички отношения трябва да станат по-сурови, по-живи и по-мъжки посредством воинското самообладание, вяността, честта и мъжественото усърдие в службата. *Вяността (Fides)*, била някога една от римските богини, за която Тит Ливий казва, че притежаването ѝ отличава римлянина от варварина; *вяността (fides)*, която може да се открие при индийските *бхакти* (15) и в предаността не само в действията, но и в мислите и дълбините на личната воля, която иранските воители се кълнели да спазват по отношение на своите обожествявани вождове, - тази *вяност (fides)* е била също така и духовния цемент за отделните феодално-политически единици, а по-късно и за обединяването им в *unum, quod non est pars* (16) - в свръхполитическия и сакрален център на средновековната Империя.

От такава вяност (fides) ние се нуждаем и днес и то повече от когато и да било.

У подчинените трябва да се събуди *гордостта* от служенето на висшестоящите. Актът на служене трябва отново да бъде осъзнат като свобода и преодоляване, като една *преобразяваща* преданост, не унижаваща, а напротив - възвисяваща, във всичко - както в мирните, така и във военните дела, както в частното, така и в общото.

Върху тази духовна основа трябва да се образува една структура, спускаща се перпендикулярно отгоре надолу, в която водачите ще бъдат единствени центрове, а центрoвете на низшите организации на свой ред ще бъдат подобни на офицери между войниците.

Естествено, една такава система най-напред изисква създаването на *елит* - на един истински елит, в който не авторитетът съответствува на длъжността, а обратно - длъжността на авторитета, а последният на свой ред произтича от реалното превъзходство. Всяка йерархия, изградена на основата на други предпоставки представлява само една привидност - едно изкуствено образуване, криещо в себе си несправедливост, следователно и анархия.

Освен това трябва твърдо да се разбере, че йерархията *в никакъв случай не може да се изчерпва с нивото, наричано днес "политика"*. Нещо повече - тази

политика като стопанско-промишлена, административна и в материален смисъл правомощна част на държавата трябва да бъде подчинена на ценности от по-висок порядък и да служи само като едно средство за определени свръхполитически цели, реално съответстващи на диференцираните форми на живота и интереса; затова цялата сфера на политическия живот трябва да признава истинския и неоспорим авторитет на водачите, не подложен на влиянието на всичко временно и случайно.

Този идеал изисква не само утвърждаването на идеите и правата на аристокрацията, но и на идеите и правата на *Монархията*. Ако разгледаме всички републикански държави, държавите, все още номинално монархически и държавите, управлявани от диктатори (които от традиционалистка гледна точка не са нищо друго, освен народни трибуни), то по отношение на всичко, отнасящо се към действителната Монархия, цяла Европа представлява днес едно почти *празно място*. Там, където все още се е запазила Монархията, тя се е превърнала просто в отживелица, в един ням символ - функция, загубила истинския си смисъл и реалността си. *Разбира се, това е по-добре от нищо*, но на онези, които не само по име, но и по дух принадлежат на *кралската кръв*, следва да се пожелае повече мъжество, за да турят край на съмнителните компромиси и съглашателства. На тях следва да се пожелае или да се откажат от кралските си титли, които повече на нищо или почти на нищо не съответствуват, или да се решат отново да станат център и глава на държавата, за да турят край на всички "легални" узурпации, извършени през последните столетия и отново да се превърнат във *вождове на народите* в абсолютния и трансцендентен смисъл.

Там, където Монархията е поставена на колене от сплетните на тълпата, "евреите" и търговците, където тя се намира в ръце, не можещи повече да държат скиптъра, жезъла и меча, - там тя трябва да бъде възстановена отново. Там, където тя продължава да съществува само по силата на инерцията, тя трябва да бъде обновена, укрепена и направена динамична като една *органична*, централна и абсолютна функция, възплъщаваща в себе си едновременно могъществото на Силата и светлината на Духа. И същевременно тя трябва да стане *реално деяние* на един цял род и точка, издигаща се над всичко, обусловено от земята и кръвта. Само тогава можем с пълно право да говорим за Империя. Само тогава, когато тя се събуди за славната, свещена и метафизична реалност - връх на войнствената политическа йерархия - *само тогава Монархията отново ще придобие мястото и функциите, които е притежавала преди узурпацията от кастата на жреците*.

Преди да успеем, следвайки това направление, да се приближим до истинския традиционен идеал, естествено, ни предстои да изминем още дълъг път. А за останалото се изразихме достатъчно ясно, за да дадем твърдо да се разбере, че обединяването на двата вида власт (духовната и светската) не е само риторична фраза или суеверно обожествяване на едно същество, достигнало висшата точка на чисто материалната организация - както това вече неведнъж е ставало през миналото в случаите на теокрация. Ние настояваме за един реален синтез, в който духът не е просто дума, а позитивната реалност на себе-преобразяването, което след като бъде реализирано, установява между съществото и масата други хора също такава *дистанция*, каквато дистанция има между същите тези хора и

животните. Ние не бихме искали да използваме понятието "сврхчовек", станало днес изтъркано и риторично, но се надяваме, че някои ще ни разберат, ако напомним за значението на ритуала на *посвещението* в различните древни държави, ако династиите сами по себе си вече не са били "от божествена кръв" - един ритуал, който трябвало по сакрален начин да удостовери реалността на политическата власт. Ние твърдим, че в този случай *дистанцията*, отделяща водача от всички останали, не може да бъде сведена до едно чисто "морално", "идеално" или "религиозно" ниво - до нивото на чисто човешките достойнства и пороци. Тя се основава върху другото *Качество на Битието*, достигнато в резултат на субстанциалната трансформация на съзнанието.

И тъй, ние твърдим, че именно това реално и конкретно превъзходство дава смисъл на понятието "духовност" и именно то трябва да стане онзи център, от който да произтичат достойнството, атрибутите и особената функция на царската власт. Това превъзходство на свой ред ще се утвърждава в Империята като онова нещо, което - в съгласие с арийско-езическата традиция, в която царете са били царе по силата на спусналия се от небесата огън (*Хварена*) - е издигнало царете, направило ги е "безсмъртни" и е засвидетелствувало тяхното право на Победа.

И заедно с това ще се появи центърът на трансцендентната стабилност - "Присъствието" - принципа на всяка истинска йерархия, зародиша на всяка вяръност, всяка чест в служенето и всяко героично действие - висшата уравнивяваща сила Отгоре.

III. ГРЕШКАТА НА ДЕМОКРАЦИЯТА

ИСТИНСКИЯТ ЛИБЕРАЛИЗЪМ

Принципът и здравето основание на новата държава трябва да бъде идеята за *органичността*.

В предходната глава посочихме, че конкретната идея за *организма* противоречи на идеята за *съставния механизъм*, представляващ съвкупност от атомични свободни елементи, която се поддържа само от една безлична и абстрактна връзка и не се индивидуализира в никакъв висш принцип, нито се основава върху една реална и истинска диференциация на елементите. Различието между имперския и либерално-демократичния идеал е тъждествено на различието между *организация* (в етимологичния смисъл на тази дума, проилизаща от думата "организъм", т.е. "живо, цялостно и качествено същество") и *съставна композиция* (думата "композиция" етимологично означава изкуствено съчетаване на отделни елементи в единно цяло).

Нашият Империализъм изисква *универсалност и единство*, но не в смисъл на абстракции, подчинени на безличния закон или на ирационалната "колективна воля" и интернационалисткия пацифистки колапс, а *универсалност и единство*, нагледно представени от *реалността* на висшия индивид, в който се възплъщава смисъла на трансцендентното като изначален принцип на всяка диференциация и всяко качествено различие.

Нашият Империализъм се издига над **национализма** - ако демократичният свръхнационализъм е едно смекчаване и свеждане до минимум на националното утвърждаване, обединено с множество други, без значение какви, национални утвърждавания, то имперският и римският свръхнационализъм е свръхнационализма на онова национално утвърждаване, което посредством група от господари се осъществява вече извън самите тях в един висш синтез, било то по отношение на своята или някоя друга оглавявана от тях нация.

Колкото и да е странно, но може да ни се стори, че нашият Империализъм се основава върху ценности, които биха могли да послужат за предпоставки на либералните форми на демокрацията. Ценностите на свободата и независимостта действително стоят в центъра на най-добрите арийски традиции. Понятието за благородство в древногерманската традиция, а по-късно и в самата структура на средновековната култура, се е отъждествявало со понятието за **свобода**. Първите римски закони се основавали върху идеята за патрициите, жреците, вождовете и висшите съдии на своя народ като свободни същества - вселени във Вселената. Фридрих II казва: "Докато съм крал, аз съм свободен" - сходство в думите, но коренно различие в духа.

Разликата се състои в това, че в либерализма тази ценност се утвърждава от рода на робите, които не се осмеляват да осмислят тази мисъл докрай и да пожелаят свободата за индивида и в индивида и които неправомерно и обезличено я свеждат до "обществото" и "човечеството", където тя вече напълно губи първоначалното си значение и се превръща в заблуждение.

Съгласно собствените му твърдения този род, - родът на робите, - следвайки своя "вечен закон", провъзгласи ерата на свободата. В действителност това са само думи. Този род не знае какво е това свобода. Ако той би знаел това, то той би знаел също и че **стремежът към свобода е същото нещо като стремежа към йерархия**.

Нека разгледаме това по-подробно: свободата не понася компромиси - тя или се утвърждава, или не. Ако се утвърждава, то тя трябва да бъде утвърдена безстрашно до край - т.е. като **безусловна свобода**.

Това ще се разбере напълно от онзи, който се съгласи, че свободен може да се нарича само **един-единствен**. Ако съществуваха повече свободни същества, то те само щяха взаимно да се ограничават един другото и в този случай във всеки от тях би бил установен един закон, подчиняващ действията му на някаква предопределена хармония. И независимо от това, че този закон ще бъде вътрешен, от това той обаче не би преставал да бъде закон и освен това в този случай би съществувало някакво условие, намиращо се над областта на съзнанието на всеки от индивидите, затова в дадения случай бихме имали само една привидност на истинска свобода.

И тъй, очертава се следната алтернатива: или да ограничим своите претенции - да фалшифицираме смисъла на тази висша ценност и да отречем **свободата**, утвърждавайки множеството отделни атомични свободи, опитомени и механизирани в едно взаимно самоограничаване (либералната демокрация), или **да останем непреклонни** и да утвърдим идеала за съществото, което по силата на вътрешното си превъзходство е престанало да бъде **една от множеството** сили в

динамичната система, каквато представлява социалната действителност, - което се е реализирало като *установител* на законите на самата тази действителност, свободно от закона и представляващо закон и авторитет за всички останали. Това означава, че свободата е реална само тогава, когато е реална Империята.

Империята, разбирана по този начин, съответствува съгласно приведената по-горе аналогия на тялото, станало единно по силата на господстващия над него синтез на душата. Единството на такова едно тяло - за разлика от бездушния труп - се състои във висшия принцип, който е началото и края, който не е потребност на тялото, а напротив - принуждава самото тяло да му служи като инструмент, и който не произлиза от тялото, а напротив (в смисъл, че душата е крайна цел) - представлява най-дълбокия принцип на самото тяло, без което то би се разпаднало (Аристотел).

В съответствие с това трябва да се каже, че владетелят като носител на ценността на свободата не ще бъде просто един *представител* на масите (демократичната теза), един безличен символ на митичната самоорганизация, на която масите уж били способни, а напротив - масите ще придобият порядък и форма единствено благодарение на висшата сила, качествено различаваща се от всички останали и несъпоставима с тях. И тази сила, съществуваща съвсем не за масите, ще подчини интересите на масите на онези далечни хоризонти, които само тя е способна да забележи, без да предоставя никому правото да потвърждава нейния закон, тъй като той е закон не затова, защото е правилен, а защото той е закон *-неин* закон (в пряка противоположност на демократичния принцип за санкциите на народа и преклонението пред абстрактните "правила" или пред онова, което се счита за "обществени интереси"). В противен случай държавният глава ще бъде не едно свободно същество, а *най-първия измежду слугите*, не израз на духовността, а глас на тялото.

За съжаление днес вече почти никой не знае какво означава свобода и почти никой не се осмелява да осмисли тази мисъл докрай. За съжаление днес не е останал почти никой, умеещ да заповядва и да се подчинява. ***Рискът на абсолютната отговорност и абсолютната преданост почти напълно е изчезнал зад посредствеността на колективния механизъм.***

И те все още се осмеляват да възпяват ерата на свободата и либерализма и да прославят унищожаването на робството, без да разбират, че свободата е възможна само тогава, когато съществуват господари и роби, когато съществуват горди водачи и маси, смело и великодушно поверяващи на тези водачи своя живот и своята съдба; без да разбират, че ***унищожаване на робството биха могли да искат само робите***, които си остават роби дори и ако се освободят от веригите и разрушат йерархията, тъй като потребността им да служат и да бъдат зависими създава за тях един нов и много по-страшен тиран: от една страна семитския Бог-съдник - Бога на "провидението" и "благодатта", а от друга - парите и "общественото мнение" - инструментите на еврейския заговор, фетиша на безличните социални закони, моралната нетърпимост на протестантските нации и всемогъщия човек от тълпата на болшевиизма.

ЙЕРАРХИЯ ЧРЕЗ МОГЪЩЕСТВОТО - ПОКОРЯВАНЕТО НА ДЪРЖАВАТА

Това, че духът е могъщество и че могъществото е дух в един нерушим синтез представлява основната идея на "слънчевия" езически светоглед.

Завръщайки се към предишните ни съображения, ние твърдим, че *могъществото е мяра на свободата*.

Както душата - спрямо която, според приведената по-горе аналогия, се ориентират различните части и функции на тялото, докато самата тя има своята крайна цел в самата себе си - разглежда свойствата и ограничеността на тялото като нещо несъвършено и, не приемайки го такова, каквото то е, се стреми да го преодолее и с абсолютното си господство да го превърне в един напълно съответстващ на духа организъм, така и владетелят трябва да се отнася към свойствата на масите или висшата раса към останалите раси, които ѝ предстои да организира в едно вселенско единство.

Свободата на владетеля, правото му, ценността на неговото битие - като крайна цел - се простират дотам, докдето той притежава достатъчно *могъщество*, за да изпълни онова, което иска. Неговото действие не ще постигне целта си единствено в случай, че някой притежава още по-голямо могъщество. Лишете владетеля от неговото могъщество и той ще загуби своето право, което ще премине към онзи, който ще може да установи своя закон над него и въпреки него. Затова йерархията ще бъде не *даденост, а задача*. Тя ще бъде изградена не чрез абстрактното съответствие на трансцендентните закони на Доброто и Злото, Правото и Престъплението, Човечеството, Националността или Традицията в строгия и емпиричен смисъл, а ще стане едно практическо самовъзкачване в ситуацията - самоизравняване, подчинение или самоподчинение на индивидуализираните сили и само този процес ще води до изясняването на това кой е по-достоеен да се намира на една или друга степен на йерархията. При това ние твърдим, че без *Могъществото* Империята - съответно и върха на свободното битие - не ще има основа и ако тя все пак продължава да съществува, то това ще е само по случаен и преходен начин, опирайки се не на свойствената ѝ като такава сила, а на чуждата ѝ слабост и малодушие.

Но тези твърдения изискват да поясним какво конкретно разбираме под "могъщество", в противен случай несъмнено ще възникне едно погрешно разбиране, каквото в тази връзка в никакъв случай не трябва да възниква.

На първо място ние заявяваме, *че за нас могъществото съвсем не означава една чисто материална сила*, и че господството и Империята за нас съвсем не са синоними на насилствената власт и подчинението, което би могло да бъде постигнато с помощта на такава една власт. Този въпрос трябва да бъде изяснен, още повече че мнозина умишлено смесват тези неща, та да могат сетне с предизвикващата риторика *ad hominem* (17) да говорят против "човешкия звяр", против "*homo homini lupus*" (18), "нечовешкия повелител", "тираните" и т.н. Насилствената власт - *това е нещо твърде малко*. Могъществото не е насилствена власт, тъй като последната означава "да се намираш срещу нещо" (и следователно на същото ниво), а не "над нещо". Да се допуска възможността за съпротива и да се признава смисъл и оправданост на една такава, т.е. да се допуска, че друга воля *може* да се съпротивлява, е нещо повърхностно, полемично и случайно - това не

са истински йерархически властни отношения. Ненасилствено се движи свободното тяло. Този, който действително *може*, не познава насилствената власт - нему тя не е нужна, тъй като той няма антитеза и се утвърждава невидимо, прямо, без никога да изпитва и най-малката съпротива, по силата на своето вътрешно индивидуално превъзходство над онези, на които повелява.

Всичко това е казано от абсолютна гледна точка. С това обаче съвсем не се оспорва полезността на насилствената власт, а само се твърди, че тя все още не е истинско могъщество; там, където се сблъскваме с втвърдени и станали безжизнени образования, които могат да бъдат преодолени само чрез унищожението им, - там, където все още е нужен актът на първичното, насочено, организиращо вмешателство в хаоса на различните материални бунтуващи се сили - там насието винаги остава необходимо като един предварителен и подготвителен стадий.

В потвърждение на това може да се приведе следното съображение: твърде вероятно е освободените от оковите и достатъчно живи сили да могат да поставят един човек начело на мнозина, ако ли не и на всички. Но за това е необходимо той да е способен отначало да освободи тези сили, а сетне да ги насочи, а това е възможно да бъде постигнато не посредством една нова и също такава само чисто материална сила, а единствено посредством силата на убеждението и внушението.

С това ние попадаме на едно по-тънко ниво, където действието и господството се осъществява с помощта на *идеите*. С помощта на идеите - и това трябва специално да се подчертае - не като абстрактни понятия, а като *идеи-сили, митове* (в смисъла, в който ги е разбирал Сорел), т.е. като принципи, насочени към пробуждането на енергиите, на социалните движения и течения посредством различните морални, емоционални, религиозни и традиционни видове внушения, можещи да въздействуват върху масите. Но тук трябва да се разграничат два момента. Първо, самият властелин трябва винаги да остава господар на тези идеи и митове и в никакъв случай да не се предава на илюзиите, превръщайки се в обсебен роб на духовете, които сам е призовал. Той не бива да им придава никаква абсолютна ценност и хладнокръвно да ги използва като средство, като хипнотичен инструмент, с помощта на който той - при едно достатъчно познаване на психологията на масите - ще им оказва нужното му влияние, пробуждайки и насочвайки при това слепите сили на затворения колектив. Вторият момент, тясно свързан с първия, се състои в това, че е необходимо да се разбира абсолютно положителната страна на тази гледна точка, която далеч превъзхожда както идеологията на чистата сила, така и идеализма на "ценността", идеята за "вечния закон" и т.н. Това, че чисто материалната сила сама по себе си е недостатъчна и че тя трябва винаги да служи като инструмент на идеята е очевиден факт. Но и на самата идея не бива да се приписва никаква друга ценност, освен ценността, определяща се непосредствено от горепосочения фактор, т.е. ценността на един хипнотизиращ, измерван чрез практическите си последици принцип. С други думи идеята е ценна само с това, доколко широко и дълго тя действа, а съвсем не с това, че е "правилна", "истинна", "добра" и т.н. Всичко това е само дим по отношение на реалността ѝ като *идея-сила*. Да изравнява, различава, съставя, използва, унищожава или подкопава "хипнотичния потенциал", който притежават

различните идеи - това е висшето, невидимо и опасно изкуство на господството, което следва да се разглежда като една област на "магията" във висшия смисъл на тази дума.

По тази причина за изключително наивни следва да бъдат считани всички онези течения, които ратуват само за действието (в горепосочения ограничен смисъл) и считат всички идейни конфликти и всякаква работа с идеите за празно губене на време. Ние по никакъв начин не можем да се съгласим с това, но не поради "идеализъм", от какъвто сме много далеч, а поради това, че такава една постановка, дори от гледна точка на самото действие, е абстрактна и недостатъчна. Хладнокръвният властелни, пробуждащ идеите-сили, още при първата схватка би съборил от седлото подобни апологети на чистото действие, отнемайки им и насочвайки срещу тях същата тази сила, която ги е поддържала.

Тази предварителна степен трябва да бъде напълно преодоляна. Тя не може да ни отведе по-високо от нивото на народните трибуни. Тя остава вътре в този порядък, към който са приложими дори психоаналитичните теории за "колективното подсъзнание" и рудиментите на архетиповете на "праплемето" (19).

Тя по необходимост съдържа в себе си компромис. Различните "митове" и "идеи-сили" не могат да служат на властелина да подкрепа или условие. Той единствен трябва да бъде условие за всичко останало. Подобни идеи - и предимно идеите за "нацията" и "отечеството", тъй като пряко засягат темата на дадения труд, - съдържат в себе си нещо трансцендентно, безлично, нямащо никакво отношение към случайността и ограничаващо инструменталната им ценност, за която говорихме по-горе. На онзи, чието господство се основава изключително върху строго определен комплекс от идеи, винаги може да се случи да се сблъска с някой друг, който ще апелира към същите идеи и който - ако се окаже в такова положение, че тези идеи му съответствуват повече, отколкото идеите на неговата партия - ще може да го победи именно посредством привличането на силата, на която първият е залагал.

Затова е необходимо да се разбере, че е важна не толкова идеята-в-себе си, колкото това кой утвърждава тази идея. **Не идеята придава на индивида ценност и могъщество, а напротив - индивидът придава на идеята ценност, могъщество и оправданост.** Това е разбирал Волтер, когато по отношение на френския крал е казал, че някои жестове са ценни само с това, че именно **той** ги прави.

И така, остава да се направи и последната велика крачка - да се освободим от суеверното демократично и безлично отношение към "отечеството" и "нацията". Властелинът, бавно премествайки центъра от абстрактното към конкретното, в края на краищата ще се откаже от самата идея за "отечеството", ще престане да търси подкрепа от нея и ще я направи **иманентна**, а самия себе си - център за всяка отговорност и за всякакви ценности; и едва тогава той ще може по право да каже: **"Нацията, държавата - това съм Аз"**.

Това е ниво, на което ще може да се намира не този, чието превъзходство - съгласно използвания преди израз - почива върху могъществото, а напротив - само онзи, чието могъщество почива върху превъзходството. **Потребността** от могъщество означава безсилие и който разбира това, навярно ще разбере и в какъв смисъл пътят на истинското отричане (на мъжественото отричане, почиващо върху

"отсъствието на необходимост" и "самодостатъчността") може да бъде условие за пътя към върховното могъщество и тогава, може би, той ще постигне тайната логика (в съответствие с традицията, свършено неоправдано считана от мнозинството за мит), според закона на която аскетите, светиите и посветените могат внезапно да проявят хипнотично и свръхестествено могъщество, многократно превишаващо могъществото на хората и нещата.

Ако всяка потребност, всяка алчност и всяка страст обезсилва и ограбва човека, то **НЕ**-то, казано на всичко, го интегрира, потенцира, извисява и води към висшия централен и слънчев живот.

Едновременно с това изчезва и всяко подобие на титанизма, което би могло да бъде присъщо на идеята за абсолютно централизираното, освободено от всякакви условия приемане върху себе си на пълнотата на могъществото на едната-единствена личност. Тук индивидуалното става свръх-индивидуално. Действително, тези два елемента се смесват и свойствените им тенденции също толкова малко се различават помежду си и толкова малко си противоречат, колкото ручейте в момента на вливането им в морето. Тук властелинът е не толкова едно обособено смъртно същество, колкото един универсален елемент, една космическа сила. И сега, в светлината на това, е ясно защо царете в някои източни традиции са преставали да носят предишното си човешко име от момента на коронацията. И от митологичния символ става ясно защо древните жители на Севера са могли да считат своите вождове за въплъщение на кръвта на Один, Фрейр и Тиу (20); защо египтяните и иранците са виждали в своите царе земни подобия на слънчевите божества; защо римляните и гърците са почитали своите владетели като откровение на неизменния "хероичен" поток, утвърден в образите на Херакъл и Аполон. "Постоянно присъствуват във великото жилище на света; постоянно се утвърждават върху издигнатия трон на света; крачат напред по великия път на света и когато това е достигнато, народът споделя добитите блага". - "По ширината и дълбината на своето мъжество (**virtus**) подобни на Земята; по височината и блясъка му подобни на Небето; по протяжността и продължителността му подобни на пространството и вечността - и те образуват третото Могъщество между Земното и Небесното" (21) - така говори за истинските владетели Традицията.

Истинският Властелин, истинската имперска натура е този, който притежава това висше битие - такова негово **количество**, каквото непосредствено означава друго битие - **качество**: мъжество (**virtus**), пред което - до известна степен дори при отсъствието на пряко **желание** - всичко останало се изгаря, премахва и изчезва. Той е този, който се утвърждава като **Несъществуване** - като едно всеобхватно ужасяващо сияние, на което нищо не може да противостои; като едно спокойно хладнокръвно величие, спиращо замахналата с меч ръка или готовия за скок хищен звяр. Той е онзи, който неволно внушава уважение, който пробужда желанието за подчинение, за жертвуване, за търсене в този всеобхватен живот на смисъла на особеното истинско Битие. В Него като в **действие** пламти целият род, цялата традиция и цялата история, - те престават да бъдат една абстракция, една безкръвна идеалност и се превръщат в индивидуализирана реалност, превръщат се в **Живот** - абсолютен живот и самодостатъчна, чиста свобода, - превръщат се в Дух, превръщат се в Светлина.

И само Той в своя апогей може да каже: "Аз съм Пътя, Аз съм Истината, Аз съм Живота". И само Той дарява на неизброимото множество хора - на цялата система на низшия детерминизъм на живота Единството, *Смисъла и Оправдаността*, каквито те преди никога не са имали. Защото низшият никога не може да живее *пълно* и съвършено, ако не знае, че центърът и целта се намират в конкретния Висш; защото частта се чувства като елемент на целия организъм само тогава, когато тя вижда смисъла на своето съществуване не в самата себе си, а в *душата* (в душата, която е *реалност*, а не чист идеал или абстрактен закон).

Всичко това представлява планът на основните етапи на *Завладяването на Държавата и Пътя към Могъществото*. Наивността на грубата сила, риториката на идеалността и "Вечния Закон", относителността и двусмислеността на динамичната игра на идеите-сили, на митовете за "отечеството и нацията", необходимостта от подкрепа на властта отдолу - всички тези различни ограничения - трябва да бъдат разсеяни - също както изгряващото слънце прогонва мъглата и нощните призраци - от могъщата реалност на висшия и в действителност повече от човешки индивид, който в края на краищата ще стане тъждествен на могъществото на самия "Свръхсвят".

НЕВЪЗМОЖНОСТТА ЗА ДЕМОКРАТИЧНО САМОУПРАВЛЕНИЕ

Но да се върнем към либерализма.

Ние разкрихме компромиса, от който се определят жалките му опити да утвърди "вечния закон" на свободата. Един компромис, превръщащ се в чисто противоречие, когато при изместването на проблема от индивида към обществото, след закона на свободата се утвърждава друг "вечен" закон - законът на *равенството*. Как може да не се разбира, че при наличието на равенство не може да има никаква свобода? Че изравняването на възможностите, еднаквостта на правата и задълженията и деспотизмът на един закон, основаващ се изключително върху количеството, правят свободата немислима? Ще повторим още веднъж: истинската свобода съществува само в йерархията, в различаването, в неотменимостта на индивидуалните качества. Тя съществува само там, където социалните проблеми са решени по такъв начин, че ситуацията благоприятства пълната реализация на човешките възможности, основавайки се върху идеала на диференциацията и следователно върху неравенството, за съвършен образец на което служи древната кастова система. Освен това истинската свобода съществува само тогава, когато смисълът на вяността, героизма и жертвата може да надделее над дребнавите ценности на материалния, стопанския и политическия живот.

Но нека разгледаме по-подробно повърхностно-безсмисления характер на анти-имперските постановки.

В тях се твърди, че демокрацията е самоуправление на народа. Волята на мнозинството е суверенна воля, намираща свободния си израз в изборите и в символа на представителя, прекланящ се пред обществените интереси.

Но ако настояваме за "самоуправлението", трябва да правим разлика между тези, които управляват, и онези, чрез които се управлява, тъй като все още няма нито една държава, в която волята на мнозинството да не е концентрирана в отделни

личности, назначени на "управлението". Тези личности - и това е очевидно - не се избират случайно: такива стават хората, на които се признават по-големи способности, а също и истинско или мнимо **превъзходство** над останалите и следователно те се разглеждат не просто като рупор на масите, а като хора, съдържащи в себе си принципа на автономността и законодателната инициатива.

Така в лоното на самата демокрация се открива анти-демократичен фактор, който тя напразно се опитва да скрие чрез принципите на изборителното право и санкциите на народа. Казваме "напразно", защото превъзходството на превъзхождащите се изразява в това, че те могат да признаят истинската ценност и дори да йерархизират различните ценности, т.е. да установяват подчинение на едните спрямо другите. Само горепосоченият демократичен принцип обръща цялата работа надолу с главата, защото решението за определянето на това, което е висша ценност се предоставя (било то чрез избори или чрез санкции) на масите, т.е. на условната съвкупност на онези, които най-малко от всички са способни на такава преценка и чието решение по необходимост ще се ограничава с нищожните ценности на всекидневния живот. И затова при един демократичен режим можем да бъдем сигурни, че онези, които успеят да предложат най-добрите перспективи (пък били те и химерични) по отношение на чисто практическите полезни страни на държавната дейност, ще притежават фатално преимущество в сравнение с всички останали. В това заблуждение - напомнящо ситуацията, в която слепите, съгласявайки се да бъдат водени от зрящите, настояват те самите да избират кои са зрящи - следва да се търси основната причина за съвременната деградация на политическата действителност до едно емпирично, утилитарно и материално ниво.

Остава наистина още едно възможно възражение, състоящо се в това, че материалното благосъстояние, контролирано от страна на народа, може да способствува за установяването на висш порядък. Но и за това може да се поспори. Работата е там, че в моментите на социални кризи висшите ценности и реинтегрираните сили могат да се появят именно там, където "изнежеността на Капуа" и периодите на стопанско изобилие са способствували често само за помрачаването и опошляването на духовния живот. Това е отражение случващото се в живота на отделните индивиди, когато някои висши ценности изплуват от дълбините на тъгата, отричането и неоправдаността и тогава една определена степен на напрежение в "риска на съществуването" става най-добрата закваска за пробуждането на духовната готовност. Ние не искаме обаче да настояваме на това и ще се ограничим само с въпроса: от какъв критерий трябва да се ръководят масите при избирането на онези, които след това, освен всичко останало, ще трябва да се грижат и за висшите ценности, па макар и на материална основа?

В действителност демокрацията съществува единствено за сметка на една условна **оптимистична** предпоставка. Тя не си дава сметка за **абсолютно ирационалния характер на масовата психология**. Както вече отбелязахме по-горе, когато говорехме за идеите-сили, масите се привеждат в движение не от разума, а от въодушевлението, страстите и внушението. По същия начин самката ще последва онзи, който успее повече да я очарова, плашейки я или привличайки я със средства, в които сами по себе си няма и най-малка логика. Така самката е непостоянна и преминава от един самец към друг, без всякакво съответствие на какъвто и да било

разумен закон или прогресивен ритъм. И особено убеждението, че "прогресът" на човечеството се характеризира не само с това, че от материална гледна точка нещата стават по-добри или по-лоши, а с това, че развитието преминава от материалния критерий към по-висшия, свръхматериален критерий, представлява най-дълбокия западен предразсъдък, зародил се в якобинската идеология, срещу който все още никой не се е обявявал достатъчно енергично. В действителност да се говори за самоуправление на масите и за предоставянето им на правото на избор и санкции би било възможно единствено в случай, че народът би могъл да се разглежда като една единна интелигенция - като отделно огромно същество, живеещо обособен, единен, съзнателен и разумен живот. Но това е само един оптимистичен мит, който не се потвърждава от нито един социален или исторически факт, и който е бил измислен от рода на робите, не понасящи истинските водачи и измислили тази маска за гнусния си стремеж да правят всичко сами, в съгласие с метежната си воля.

От демократизма този оптимизъм преминава в по-голямата си част в анархическите доктрини. А в рационално-геологичната си форма той се проявява също така в основата на историческите течения и теориите за "Абсолютната Държава".

АНТИ-ХЕГЕЛИАНСТВО

Като говорим за Новото време ние често използваме израза "множество" вместо такива като "народ" или "човечество", останали ни в наследство от Френската Революция. Причината за това е, че подобни изрази вече носят в себе си демократичен и колективистки дух. С други думи, ние не искаме и не можем да се придържаме към натрапчивите остатъци от схоластическите възгледи, в които подобни концепции *нагледно са се представяли* под формата на "универсалии" (22) или техни компоненти.

Нека да поясним. Например това, че съществува "човек" извън конкретния човек трябва най-напред да се докаже. Действително, ние можем да знаем нещо за конкретния човек, но за "човека изобщо" не знаем нищо или по-точно знаем, че той е нищо, тъй като това е не повече от едно понятие, използвано за да бъде унищожено посредством една прагматична абстракция своеобразието на конкретния индивид и сетне да бъде разтворен той в безсмисленото сравняване с несъществуващото "средно". "Човекът като такъв" е нещо, което съществува само в нашия мозък и не може да съответствува на нищо реално.

По аналогия ние твърдим, че "нацията", "народът", "човечеството" и т.н. не са реални категории, а само прости метафори и тяхното "единство" от една страна е чисто вербално, а от друга - то съвсем не е единството на един организъм с присъщия му разум, а единство на една система, състояща се от множество индивидуалности, от борещи се и компенсирани се взаимно сили, и вследствие на което явяваща се динамична и непостоянна. Затова ние настояваме за използването на израза "множество", "мнозина", допълващ вече установения от нас *иррационален* характер на "масите" с още една съществена черта - множествеността.

От тази гледна точка основното понятие на демокрацията - т.нар. "воля на народа" - се явява абсолютно безоснователно и трябва да бъде заменено с понятието за моментна уравновесеност на волята на **множеството** повече или по-малко обединени помежду си индивиди: тъй водопадът отдалеч ни изглежда неподвижен и единен, но отблизо се забелязва, че той се състои от безчислени, намиращи се в постоянно движение елементи. Затова всяка демокрация е само един маскиран либерализъм и атомизъм.

На възгледите, въртящи се около **нереалността** на битието на народа, битието на нацията и т.н. и около нелогичността на множествената действителност и ограничаващи се с тяхната конкретност, никога не бива да се настоява прекалено, освен ако не е проявена силата отгоре и пробудено могъществото на **вярността**. При това обаче е важно, че ако тезите на тези "популистки" и "националистически" концепции все още могат да бъдат оправдани в демократичното учение за организацията отдолу като самоуправление на "народа" или "нацията", то те стават съвършено противоречиви и фиктивни в случаите на някои движения, опитващи се да бъдат анти-демократични. Имаме предвид различните съвременни теории, превръщащи държавата във фетиш, и особено неохегелианските* теории за "абсолютната Държава" или свръх-държавата, твърдящи, че висшата реалност е само тя, а не индивидите, които - каквито и да са те, включително и водачите - трябва да изчезнат зад нейната действителност.

*Казваме "неохегелиански" защото най-напред искаме да възразим на някои най-нови политически направления, чиито позовавания на учението на Хегел могат да бъдат оправдани само частично. Доколкото Хегел пише (в "Енциклопедия на философските науки", § 539): "Държавата се явява жив дух само тогава, когато една **единна** мисъл организира в особеното действие различните отделности" - и добавя (§ 542): "... В съвършената форма на държавата, в която всички моменти на мисълта получават свободно съществуване, тази субектност не се явява една **нравствена** личност или личност, **избирана с решение на мнозинството** - т.е. една форма, в която единството на решаващата воля няма **действително** битие, - а една истинска индивидуалност на единната решаваща воля - т.е. **Монархия**" - нашата критика не може да бъде насочена непосредствено против него. Ние имаме предвид на първо място някои нови италиански тълкувания на мислите на Хегел, в които идеята за "държавата" се обединява с тенденцията към безлична централизация и абсолютна "социализация" на всяка дейност и които се характеризират с крайна нетърпимост по отношение на всички традиционни представи за кастовата система и аристокрацията - дори до такава степен, че те считат за възможно в рамките на фашизма едно примирение не само с марксизма, но и със Съветизма.

Подобни феномени на **обсебеност** ни се струват **най-нелепи** от всичко и тяхната абстрактност без съмнение е много по-зловредна от абстрактността на демокрацията. Наистина, както вече видяхме, при демокрацията "народът" служи само като маска и зад конкретната идея за "обществените интереси", особено при либералните форми, там се признава действителността на отделните личности, върху които се пренася центъра, па макар и на нивелирани и анти-имперски принципи. Но в учението за "абсолютната държава" самата тази действителност изчезва, поглъща се от голата **идея**; в това учение няма център нито отгоре, нито отдолу, тъй като водачите на тези обсебени самите са обсебени - инструменти на всепотискащата безличност.

Ние достатъчно ясно се изказахме по отношение на прагматическата ценност на идеите-сили или "митовете" и бихме могли да добавим, че с необходимите

ограничения, идеята за "абсолютната държава" се отнася към тях. Но в никакъв случай подобни неща не бива да се превръщат в **marche des dupes**. Всеки истински Империализъм трябва да бъде абсолютно **положителен** и затова да признава една-единствена реалност - реалността на **личността**. Империята ще съществува за личността, за висшата личност - за личността, която може да каже: "Държавата, това съм аз", а не обратно. Йерархията ще съществува само дотолкова, доколкото съществуват водачи, а не водачите да съществуват, доколкото съществува йерархията. Твърдата форма, организиращото господство и всепобеждаващото достойнство на завоевателите ще придаде смисъл на така нареченото "национално единство" и на така наречената "нация", а не митът за интензивния живот на никому ненужните. Държавата, нацията и дори "традицията" са само едни абстракции (или, в най-добрия случай, - задачи). Те стават **реални** само в реалността на отделните личности, които се изявяват, които създават пътища там, където никога не ги е имало и които превръщат в единство онова, което е било множество, хаос, смешение и господство на безличната сила.

В изчезването на тази реалност, на това висше ниво на Силата, Живота и Светлината (предаването на които в елитите и династиите през поколенията и времевите граници именно представлява онова, което във висш и положителен смисъл може да се нарече **Традиция**), във функцията, продължаваща да съществува само по силата на инерцията, в празната форма на имперската или националната организация, която с нищо повече не може да бъде оправдана, в центъра на монархията с празен трон - в този безсмислен остатък, претендиращ за самостоятелност и отричащ висшия индивид, достоен за поклонение и притежаващ най-голяма реалност - този висш индивид, чиято сянка е самата Монархия, заедно със своето утвърждаване, - в това израждане се крият изворите на идеите за "абсолютната държава" и "нацията", а също и на цялата останала аналогична риторика на Новото време.

И този предразсъдък на **Хегеловото** политическо учение е станал върха на една философска система. С него и с всичките му отзвuci ние трябва решително да скъсаме, за да се върнем към нордическо-арийското разбиране за свободните и живи същества, не знаещи нищо за гласа на нивелираната тълпа, събарящи и осмиващи глинените кумири на съвременната идеология и свободно влизачи в йерархията в съответствие с единствено възможния принцип за диференциация - обособяване, определящо се от естественото динамично съотношение на интензивността на тяхната екзистенция, техния дух и техния живот. Хора - като водачи на хората и хора - като подчинени на хората, хора - като чисти сили, а не като сенки на сенките.

Срещу колективистката, централизирана и униформистка идея за държавата и нацията ние утвърждаваме плуралистичната, индивидуалистична и реалистична идея като единственото възможно основание за възстановяване в могъщо-йерархичен и интегрално анти-демократичен смисъл. Не бива да се забравя, че "нацията" е едно съвременно изобретение - **френско** изобретение. Зараждането на идеята за "нацията" става през епохата на упадъка на нашите феодални, аристократични и имперски идеали. За германската прараса нация е била съвкупността от свободни господари на властващото племе - господари, свързани

по кръв, свързани с действията на един и същи фронт, готови с гордостта на дисциплината да се подчинят на воинския ред и за един миг, заедно със своите васали, да се превърнат в мъже на **dux**-а (вожда), винаги запазвайки при това обаче своята независимост, чувството за самота и принципите на различие и спазване на обособеността в колектива. Същото може да се каже и за ранните римски аристократични закони. Същото **mutatis mutandis** (23) може да се каже и за индийските арийци: те не са познавали "нацията", те са познавали само **кастата** и кастата е била за тях висшия, духовен и нерушим принцип на порядъка и йерархията. Същото може да се каже и за арийците от Иран: божественият огън - **Хварена** или **Фарр** (24) - носен от тяхната раса, се състоял от три вида огън, съответстващи на трите висши съсловия - съсловието на жреците, господари на жертвоприношенията; съсловието на воините и съсловието на главите на семейства, свързани помежду си, но съвсем не с колективистки и "обществени" връзки.

Главна черта на нордическо-арийските народи е стремежът към **индивидуалност**, към анти-колективност, изразил се в тяхната култура и тяхната "форма" - противно на стремежа към смешение, характерен за южните народи и раси и за низшите форми на обществото.

Когато владетелите на Запада превърнали феодалната аристокрация в свой враг, когато те систематично започнали да насочват усилията си за създаването на една "национална" централизация - Франция е била първата в този процес - тогава те започнали сами да копаят своя гроб. "Обществените власти" - като едно идващо от краля абсолютистко нивелиране, съвроподено от премахването на всякакви преимущества и отличия и водещо до установяването на един и същ закон за всички класи - погубили по-сетне и самия царски принцип, превръщайки се във въплъщение на "гласа на народа", на масата и следователно - в тяхна тирания. Всяка абсолютистка държава е анти-аристократична държава. Всяка централизация прокарва пътя на демагогията и деградацията на личността до колективното ниво. Индивидуалност, различие, разделение, порядък, основаващ се само върху личностите и върху ясните, чисти и мъжествени отношения между личностите, - това са нашите идеали.

Национализмът е завръщане към тотемизма.

Свръхдържавата като въплъщение на "абсолютния дух" е маска на левиатаничната идея на Съветите.

АНТИ-ИСТОРИЦИЗЪМ

Да разгледаме демократичното учение в неговия **историцистки аспект**. Като предмет за критика в качеството на отправна точка ще вземем идеологията на италианеца Джузепе **Маццини** (25). Дадените съображения биха могли да се приложат и към всички останали концепции, пропити от същия дух. Но идеологията на Маццини е особено интересна с това, че тя се опитва да обедини в себе си твърде различни течения, без да изключва и самата римска идея.

Волята за демокрация, преобладаваща в това направление, е породила "философията на историята", което вече достатъчно ясно бе показано в

предходните разсъждения. Тя не само извежда "народа" на преден план, но и го превръща в теоретична категория: според това учение битието на народа е едно мистично тяло, в което се отразява и социализира по необходимия начин самата божественост, спускаща се от небесата, и в това битие - съгласно закона за прогресивното развитие - еволюцията на човечеството в продължение на множество цикли се явява като "откровение" на божествения разум.

Това е една убога съвременна митология, на която не ще повярва нито един сериозен човек, а семито-протестантския ѝ характер веднага бие на очи. Нека повторим още веднъж, че битието на народа, ако го разбираме само в смисъл на една абстракция, е нищожно, ирационално, "демонично" битие, което само по себе си - без господстващото влияние на едно висше същество, не може да има никакво отношение към божествеността. Ние считаме за извращение идеята, че божественото трябва да се разкрива по някакъв начин в смешението - в елемента на масата, а не в онова, което собствено е най-близко до природата на самата божественост. Ние оставаме верни на дорийско-олимпийската идея за превъзходството на "боговете" над ставането и наричаме суеверие, породено от низините, анти-аристократичния мит за "прогреса" и "еволюцията на човечеството"; ние считаме за фантазия на слабите души идеята за провиденчески или какъвто и да било друг разумен план на историята - идеята, че всичко ставащо е разумно, оправдано и подчинено на реалността на трансцендентни цели, - идея, която може да се намери в основата на системата на един или друг философ на историята. Като свободни хора ние виждаме в историята свобода и отказваме да признаем правомощност на идеята за "философия на историята", служеща само за маска на детерминизма, на неспособността да се вижда и *желае* живата, индивидуална и уникална реалност на историческите събития. Верни на аристократичния дух, ние противопоставяме на съвременния мит за еволюцията и развитието традиционния идеал за *стабилността* и традиционния мит за *инволюцията* - деградацията, който от Хезиод до иранците, от халдеите до индусите, от египтяните до нордическото схващане за **Ragna-rokkr** (26) като единствен "смисъл на историята" се съдържа в ученията за "четирите века".

Но каква действителна цел поставя пред себе си философията на Мацини? Само една: да докаже, че това, което *трябва* да стане в съгласие с "целенасочеността" на самия исторически прогрес и което се въплъщава в символа на пророческата мисия на "третия Рим", е *Анти-Империята*, т.е. идеалът за единството на човечеството, осъществено чрез братството на различните народи посредством безличното обединяване в една анти-монархическа федерация, враждебна на всякаква йерархия - идеалът, съпроводен от илюзията, че митичната "воля на народа" е израз на "божествената воля". Освободете тази идеология от всичките ѝ митологични аспекти, вгледайте се по-внимателно в нея, отстранявайки всички скрити и безсъзнателни импулси, от които се вдъхновява тя, и ще откриете все същите софизми на демокрацията и анархията, все същите оптимистични илюзии по отношение на разумността на масите и историята; ще откриете все същия двусмислен идеал за "еклезията", който семито-плебейското възстание е противопоставило на римския идеал; и най-сетне ще видите духа на Реформацията - все същия дух на Реформацията, лежащ в основата на съвременната организация:

една анти-имперска, анти-аристократична, анти-религиозна - тъй като се ограничава с религията на простата социалност - и анти-качествена организация, съответстваща на англо-саксонските общества.

Идеалът на Мацини в действителност е тъждествен с демократичния и лутерански идеал, възплътил се в "Лигата на Нациите", т.е. в интернационалната конфедерация, поставяща над всичко не могъществото и индивида, не сияйната реалност на едно-единствено същество - Императора във вселенско-гибелинското схващане на Данте, - който, "обмисляйки различните проблеми на света и управлявайки различните необходими служби, има абсолютното, универсално и неоспоримо право да заповядва" (*Conv., IV, 4*), - а народа - да, *народа*, "човечеството"! Същност "избраният народ" ("*избран народ*"! - още едно еврейско изобретение: ние не познаваме никакви "избрани народи", а само народи, *изпреварили* другите или *започнали борба за превъзходство*) според Мацини сам трябвало да се откаже от своята мисия и да *принуди* всички да приемат Новото Евангелие - Евангелието на свободата и братството на всички народи. Националистическата склонност на Мацини да приписва на всеки народ особена функция и мисия се неутрализира от по-нататъшното му твърдение, че тази мисия по необходимост трябвало да се осъществява в името на общите интереси на човечеството. И тъй като при това в цялото политико-религиозно "Евангелие" на Мацини основен момент се явява конфедерацията, основана върху системата на анти-монархическата и анти-католическа революция, то ние можем ясно да видим в него предвестника на различните съвременни анти-аристократични, пацифистки и демократични направления, чак до така наречената "Пан-Европа".

Последователите на Мацини не се свенят да разглеждат дори истинския Рим - "римския" Рим - като нещо, преодоляно от "прогреса". Техният сляп еволюционистки априоризъм ги прави жертви на суеверието, според което римското езичество било изчерпало своята чисто юридическа и материална действителност и отстъпило на християнството всички привилегии по отношение на духовните ценности. "Мисията" на езическия Рим според тяхното учение се изчерпвала със създаването на юридическото единство и на материалната, основана върху насилствената власт Империя. Вторият - католическия Рим - бил създал духовната Империя. И като синтез трябвало да се яви третият Рим, който да установи *социалното* единство и в който ще се осъществят идеалите за безцветното обединение и федерализма, споменати от нас по-горе. Последователите на Мацини считат, че римското право било въвело фактора на "свободата" и подготвило на материално ниво почвата за равенството, което по-сетне в християнството се разпространило и върху духовната област. Те предричат приближаването на една нова епоха, в която двете понятия - свобода и равенство - ще бъдат обединени в нерушим синтез посредством идеята за единното човечество. Като непреклонни защитници на ценностите на езическата традиция ние отхвърляме всички тези исторически софизми. Не! Рим е бил едновременно и материална, и духовна реалност - едно идеално сияйно цяло, което или се утвърждава, или не, и което по самата си същност противоречи на опитите за спекулиране с него в играта на произволната прогресистка диалектика. Рим е бил августешето могъщество, установено "за покоряването на земното царство на

народите от висшата власт, за съблюдаването на дисциплината в света, за мекота към победените и неумолимост към съпротивляващите се" (Вергилий, "Енеида", VI, 852 - 854), и същевременно той е представлявал една сакрална културна форма, в която не е съществувало нито едно жизнено действие, както в обществения, така и в личния живот, както на война, така и по време на мир, което да не се е управлявало от **ритуала или символа** - една културна форма с таен произход, която е имала своите полубогове и своите божествени царе, в която са съществували арийските култове на Огъня и Победата; и тази форма е била кулминацията на **paх augusta et profunda** (27), в която дори материално се е реализирало вселенското отражение на вечността (**aeternitas**), благоговейно почитано в самата императорска функция.

Не! Новата азиатска вяра не е била "продължение" на Рим, тя е била извращение на Рим - и самата тя съвсем не се е свеняла да отъждествява града на Цезаря със Звяра от еврейския Апокалипсис и с Вавилонската Блудница. Рим не е познавал равенството, такова каквото го разбира съвременната измет. Равенството (**aequitas**) на римското право е било **аристократично понятие**: то е съответствувало на класическата идея за справедливостта, изместена от християнските идеали за състраданието, прощката, разкаянието, жалостта и любовта. И само свеждането на тези земни ценности до земните пороци и идеята за равенството на всички същества по отношение на "Твореца", "първородния грях" и произвола на благодатта на еврейската вяра довели Запада до принципа на нивелирането, който бил свършено неизвестен на висшите форми на езическата култура. И този принцип дори на материалното ниво на йерархичната организация напълно противоречи на войнствените отношения, наличието на господари и роби и елитарните привилегии.

Рим изобщо не се е нуждаел от прииждането на семитите, за да признава и осъществява своя универсален идеал. Онова велико, което е оцеляло през посетнешните времена, принадлежи нему. Както вече казахме, Великият Рим, израстнал от силите на нордическите арийци, създава последната вселенска епоха на Запада - феодалната култура на Средновековието. Това, което било останало все още от тъмната палестинска секта, могло за миг да се причасти към нашите универсални ценности под формата на Църквата. Но нашата универсалност не е универсалността на Мадини: последната е само интернационализъмът, само разцветът на онова нивелиращо, фратернистко, демократично направление, в което няма нищо римско, чиято свобода не е **нашата** свобода и чиято последна дума е не **организъмът**, а **агрегатът**, не универсалността, а колективността.

Членовете не псевдо-синтеза на Мадини - Рим и социализъмът - са две несъвместими понятия. Между тях е възможен избор, но не и синтез или компромис.

В "смисъла на историята" търси своето оправдание сганта, строшила всички вериги, преляла през всички бентове и отровила всички кладенци, замърсявайки със своята бездуховност цялата наука, политика, религия и култура и създавайки един свят, в който няма вече царе и пастири. И тя все повече способствува за ускоряването на ритъма на историята - една адска еволюция, приближаваща се към сияйната цел на своя "прогрес" - към "слънцето на бъдещето" - и едновременно с

достигането на тази цел ще се разрази последната катастрофа, която ще я погребее под развалините.

Но ние принадлежим на един *друг* свят - свят, който е непоклатим и постоянен като самото битие. Ние имаме истина, а не само риторика.

Ние имаме традиция. Рим остава за нас онзи неизменен, пълен, свръх-исторически символ, за който дори Галилеецът е казал, че "докато Рим стои твърдо, не бива да се боим от гърчовете на последния век, - но когато Рим падне, човечеството ще се приближи към края си".

ИНДИВИДЪТ И ЧОВЕЧЕСТВОТО

Друга форма на оправдаване, по-скоро от *еволюционистки*, отколкото от исторически характер, която може да бъде взета за защита от демокрацията, произтича непосредствено от възгледите на херцог Г. Колона ди Чезаро. Тази форма има това преимущество, че може да бъде разглеждана не само на основата на условни потвърждения **ad usum delphini** (28), но и като един възможен завършен светоглед сам по себе си. Тя безусловно е поетична, но именно поради това в нея по-лесно може да се забележи стремежа за приближаване към онова, което принадлежи на идеала за йерархията.

Тази теория твърди, че социалността съвсем не е крайна точка на идеалното развитие, а напротив - негова начална точка. Според тази теория тя е състоянието на примитивните народи, при което отделните хора все още не се осъзнават в качеството на обособени същества и живеят като части от неразделното колективно битие на своето племе или народ.

Ди Чезаро вижда прогреса в преодоляването на това "социално" прасъстояние и счита за необходимо себеутвърждаването като един отделен и съзнателен център, противно на *човешкото човечество*. Но от хората по-сетне ще се изиска като нещо трето едно ново обединяване в универсалния съюз на човечеството, който вече не ще бъде *даденост*, като в природата, където отделните същества се чувствуват непосредствено свързани с всички останали, а напротив - ще бъде онова, което *установяват* самите хора - спонтанно, посредством свободно волево действие. Тази трета фаза съответствува на демокрацията, тъй като в нея се утвърждава идеалът на социалността, основаваща се върху отношенията на равни, свободни и автономни същества.

За критиката на тази теория трябва най-напред да си изясним в какво конкретно се състои разликата между социалността като крайна точка и социалността като начална точка на цялото развитие.

Ди Чезаро свързва теорията си със *закона за прогресивната индивидуализация*, който представя нещата в съвсем различна светлина. Според този закон низшите нива на реалността се различават от висшите по това, че ако разделим един индивид от низшето ниво на части, то всяка от тях ще запази своите качества (например както това става при минералите; нещо подобно може да се открие и при някои видове растения и в партеногенезата на низшите животни), докато на висшето ниво това вече е невъзможно, защото в този случай индивидът представлява едно висше органично единство, чието разделяне на части го

разрушава и тези части напълно губят живота си и специфично значение - **качеството** - което са притежавали преди. Природата ни показва хода на прогресивната индивидуализация, развиваща се от минерално-физическата система до висшата индивидуалност, каквато е нерушимата простота на отделното човешко съзнание.

Според ди Чезаро ние можем все пак да си представим и следващата фаза на този процес, когато законът за прогресивната индивидуализация ще доведе до преодоляването на човешкия индивид в една всеобхватна форма на организация - **социалният индивид**, - представляващ социалното и духовно единство на човечеството; едно единство, различаващо се от всичко отнасящо се към примитивната социалност като към начална точка с това, че то представлява завършека на процеса на индивидуализация.

Като цяло, всичко това е напълно достатъчно, за да бъде обърната демократичната позиция нагоре с краката. В какво се състои в този случай истинското битие на индивида? Това вече бе казано: в това, че простият агрегат, състоящ се от отделни части (стадната форма на минералната индивидуализация), престава да съществува и се установява един висш принцип, подчиняващ на себе си всички части на този агрегат и организиращ ги в съгласие с определен закон. И колкото по-напред отива процеса на индивидуализация, толкова по-съвършено е господството на този висш принцип. Също както единството на химическите компоненти означава господство над различните елементи и над чисто физическата сила (низшето ниво), а растителното единство съответно - господство над различните химически съединения и установяването на един закон, висш в сравнение с химическите закони и т.н., ние можем да забележим, че в съгласие с това развитие единството на "социалния индивид" представлява господство над отделните индивиди - не демократичното единство на **представителите** на мнозинството, а имперското единство на **властелините** над мнозинството - **Империята** - аналог на хегемонията на сияйната жива душа като господарка както на самата себе си, така и на тялото.

Ако предположим, че законът за прогресивната индивидуализация е истинен, то ще стане очевидно, че при ясното разграничаване на началната и крайната точка на развитието и при допускането, че самото това развитие е нещо повече от един гигантски **circulus vitiosus** (29), - че това разграничение може да се състои само в следното: отначало всяко "Аз" само по себе си е представлявало нищо и е било тъждествено на всичко останало като някакъв медиум, в който се отразявал колективният живот на обществото - и тогава човечеството е **съществувало**; а накрая, при увеличаването на дистанцията от "Аз" до "Аз", при отделянето на висшите нива на самосъзнание и човешко могъщество от низшите и при създаването на йерархията, трябва да възникне онова, което повече не може да бъде наричано човечество и което ще бъде **Господарят на човечеството**.

Само по такъв начин следва да бъде разбран законът или по-точно - **волята** за прогресивна индивидуализация по отношение на единствено възможното развитие извън формата, принадлежаща на обикновеното човешко съзнание. Нека да отбележим, че идеята за "Господаря на човечеството" в никакъв случай не е изобретена от нас самите. Тя точно съответствува на древно-арийската идея за

Чакравартина (30), която в символичните описания на сагите и митовете винаги е била тясно свързвана с реални или легендарни образи на велики владетели: от Александър Македонски до крал Артур и император Фридрих II.

При едно повърхностно разглеждане може да изглежда, че всичко това е малко едностранчиво - също както ако някаква си отделно взета част от тялото би си присвоила правото да подчини на себе си всички останали части. Но тази едностранчивост напълно изчезва, ако бъде разбрано, че владетелят на хората повече не може да бъде наричан "човек", че той е едно същество от по-висше ниво, дори и ако външно той запазва известно подобие с човека, - ако бъде разбрано, че йерархията, чийто единствен елемент е съзнанието, не е материална и не се определя от никакъв физически наблюдаем признак. Владетелят на хората не може да се сравнява например с една ръка, обявила се за господарка на цялото тяло, - напротив, той е подобен на органичното единство на самото тяло, обединяващо във висшия свръх-телесен синтез както ръката, така и всичко останало.

Както унифициращата и организираща функция на природата, съответстваща на минералното съединение, се променя и (в идеален, а не в исторически смисъл) се развива във висшата си потенция, в която минералните елементи и закони стават подчинени средства на растителния индивид и т.н. - по същия начин следва да се разбира и развитието на потенцията, свързваща съвкупността на свойствата и елементите, съответстващи на личността на обикновения човек, до висшата потенция, в която тези елементи, намиращи се в аналогично съотношение, стават вече закони и воля на отделното човешко или на расовото съзнание.

Трябва да се отбележи, че при това съвсем не бива да се унищожава "човекът", т.е. онова съзнание за свобода, индивидуалност и автономия на единиците, преодоляло примитивната, неразделена социалност на посредственостите. Истинският цар иска да има за свои подчинени не сенки, марионетки и автомати, а **личности**, воители, живи и могъщи същества; и неговата гордост се състои в това да се чувствава **цар на царете**.

На друго място вече казахме, че сме непреклонни поборници на необходимостта от установяването на йерархия и ние твърдим, че такава една йерархия трябва да се изгражда свободно и динамично върху естественото съотношение на индивидуалната интензивност. Така се е създавала ранната аристокрация - дори там, където тя не се е основавала на свръхестествен принцип, - не чрез избори и признаване от низините, а чрез пряко самоутвърждаване на индивидите, способни за съпротива и отговорност, за един героичен, мъжествен, разностранен и опасен живот, недостъпен за другите участници в борбата. Те оставали водачи, на които масите се покланяли и подчинявали напълно естествено и доброволно, докато не се появили други, още по-силни, и предишните водачи сами им предавали своите права и пълномощия без злоба и завист, а честно, по военному. Само при такова едно разбиране на йерархията най-добре се запазва ценността на индивида. При демократичното решение на този проблем индивидите са заплашени от изчезване зад безличната действителност на нивелиращия всички закон, който не се индивидуализира в нищо, от нищо не се оправдава и служи като взаимна подкрепа, взаимна защита и взаимно робство на съществата, нито едно от които не е достатъчно само за себе си.

ИРАЦИОНАЛНОСТТА НА РАВЕНСТВОТО

Връщайки се към онова, за което говорихме в началото на тази глава, ние отново срещаме зад демократичното понятие "народ" неявно изразената идея за "множеството" - разбирана (и в това се състои разликата) в смисъла на "множество равни", тъй като в нея водачите се определят не по качествен, а по количествен начин (по-голям брой гласове, мнозинство, изборна система). Но количеството може да бъде критерий само тогава, когато се признае равенството на отделните хора, което прави еднакво значим гласа на всеки от тях.

Именно този "вечен закон" за равенството следва да се опровергае най-напред. Неравенството на хората е нещо толкова очевидно, че не ни се иска да си хабим думите, за да го доказваме: за да разберем това, трябва само да си отворим очите. Но онези от нашите противници, които се съгласяват с това, могат да поставят обаче принципния въпрос: добре, хората не са равни, но те *могат* да бъдат равни. Неравенството е несправедливо и да не го признаваме и следваме - в това се състои ценността и преимуществото на демократичните идеали.

Но това са само празни думи: работата е там, че понятието "множество" логически противоречи на понятието "множество равни".

Първо, съгласно закона на Лайбниц за *тъждествеността на неотличимото*, който гласи: *една същност, абсолютно тъждествена на друга, е една и съща с нея*. Кант се е опитвал да опровергае този закон, посочвайки че в пространството, според неговото мнение, могат да се намират две еднакви, но все пак различаващи се помежду си неща. Но дори ако отхвърлим абсурдността на пренасянето в духовната област на това, което се отнася само до физическия свят, съвременната представа за пространството напълно разкрива заблудението на Кант, тъй като съгласно тази представа всяка точка има *различно* качество при приемането на функцията на 4-мерния пространствен континуум на Минковски. Понятието "множество" вече съдържа в себе си едно принципно различие: тъй като "множеството равни", - абсолютно равни - не биха били множество, а само *едно*. Да се желае равенството на множеството би било чисто противоречие.

Второ, съгласно закона за *достатъчното основание*, който гласи: *във всяко нещо трябва да има основание за това, че то е именно това нещо, а не някое друго*. Дори ако би съществувало нещо, абсолютно тъждествено на нещо друго без "достатъчно основание", то това нещо би било в действителност само един безсмислен двойник.

От тези закони напълно последователно произтича идеята за това, че "много" не само *не са* равни, но и че те *не трябва* да бъдат такива и че неравенството **de facto** е истинно само защото то е неравенство **de jure**. То съществува само защото е необходимо.

Но установяването на неравенство означава преход от количеството към качество. При това то оправдава възможността и необходимостта от йерархия и доказва, че критерият на "мнозинството" е безсмислен, и че всеки закон и всяка нравственост, основаващи се върху допускането за равенство, са неестествени и насилствени.

Нека повторим още веднъж, че само висшестоящите трябва да съдят за низшестоящите, а съвсем не обратното. Както отличителната черта на заблуждението е непризнаването му за заблуждение, а отличителна черта на истината - очевидното ѝ самоустановяване като истина и същевременно признаване на заблуждението за заблуждение, - така и за отличителна черта на онова, което е висшестоящо служи непосредственото му, очевидно самоустановяване като висшестоящо по отношение на низшестоящото, което става низшестоящо именно поради проявата на това висшестоящо. Висшестоящото не може да измолва от никого санкции или признаване, то трябва да се основава единствено на прякото превъзходство на съзнанието на онези, които *притежават* превъзходство и които утвърждават своето превъзходство въпреки всякакви доводи.

От тази гледна точка така нареченият критерий на "ползата" губи всякакъв смисъл. Най-напред трябва да се попита: не *кое* е полезно, а за кого или за какво то е полезно. Например при демократичната система продължава да съществува някакво подобие на власт - власт, ограничена от установените рамки, следствие на което се явява нейната подотчетност към държавната хазна, гражданските и углавните закони. Такава власт не може да бъде наречена власт, тъй като тя съществува, за да носи полза на мнозинството. Но кой определя и оправдава тази полза, кой установява тази знаменита разделителна линия между "законното" и "незаконното"? Това, че масата не може да направи това в съответствие с разумния порядък на нещата поради недостатъчността и непостоянството на своите разумни и разсъдъчни способности, ние вече показахме. И ако центърът не бъде пренесен в сферата на качеството, то всичко ще завърши с една ужасяваща тирания, при която мнозинството ще потисне качествено превъзхождащото го малцинство и безжалостно ще го въвлече в превърналия се в закон предавателен механизъм - в детерминизма на жалкия живот и организираното "общество", както това става в съвременния Запад.

Разбира се, и самият принцип на "ползата" е много по-малко абсолютен, отколкото обикновено се мисли, дори ако го вземем сам по себе си. Поради гореспоменатия ирационален характер на масовата психология онова, което върши масата, много рядко е действително "полезно", а още по-рядко това става в съответствие с автономната воля на множеството. Много по-често тя само се подчинява на могъществото и хипнотизиращата сила на отделните личности и ако последователите на последните са мнозинство, то това е само следствие. Притежаващите могъщество индивиди могат да водят масите натам, накъдето искат, без да се съобразяват при това с всички посредствени, еснафски, точно пресметнати норми на "ползата". Историята ни показва това навсякъде: разпалени от въодушевлението на един човек, символ или идея, милионите хора са разбивали рамките на разсъдъчната нормалност, жертвувайки, изгаряйки и унищожавайки себе си.

Демокрацията знае за това. И затова тя предвидливо се старее постепенно да унищожи навсякъде в Европа водачите - хората, способни да вдъхновят и очароват масите, и се стреми към пълно нивелиране, ограничаването на всяка автономия и превръщането на хората в прости членове на предоставения сам на себе си

стопански механизъм. И напоследък тази игра им се удава в застрашителни пропорции. Болшевишка Русия и демократизираната и механизирана Америка представляват двата символа - двата полюса на една и съща опасност.

На тази воля към упадък, на този здрач, в който се разтваря западната "цивилизация", противостоим ние. За пореден път, след Ницше, ние призоваваме към опомняне и обединение. Нашите народи могат да кажат на болшевишко-американските сили: "Само дотук и нито крачка повече!". Без думи, без заплахи и безсмислени обяснения, мълчаливо, ние трябва да създадем една аристокрация, един елит, основаващ се върху живата реалност на висшето същество, върху ценностите на нашата традиция.

И всичко останало ще бъде само естествено следствие от това.

ОТ КЛАНА ДО ИМПЕРИЯТА - НАШЕТО РАСОВО УЧЕНИЕ

При разглеждането на идеите на херцог ди Чезаро ние споменахме за "социалната форма", съответстваща на примитивните общества. В хода на разсъжденията също така засегнахме съотношението между тотемизма и национализма - едно съотношение, което на мнозина може да се стори странно. Този момент трябва да бъде разяснен, а при това също ще разгледаме проблема за разликата между идеите за *клана* и Империята и идеите за *расата* и *културата*.

Някои абстрактни рационалистически форми на универсализма признават правото на кръвта и желаят едно завръщане към истините и ценностите като вибриращ израз на нашия живот и като следствие на това - към ценностите, свързани с кръвта и расата, вместо едно безцветно и "общодостъпно" обединение. Разбира се, това е справедливо искане. Но в тези възгледи расовата теория е само една начална предпоставка, изискваща по-нататъшна индивидуализация.

Не бива да се забравя, че да се говори за кръвта по отношение на хората не е същото, каквото по отношение на животните. Ако под "кръв" разбираме биологичното наследство на расата, то за животните расата е всичко, докато за хората тя е само част. Заблудението на някои расови фанатици, считащи че възстановяването на расата в нейното етническо единство означава *ipso facto* (31) възраждане на народа, се състои в това, че те разглеждат хората така, както биха могли да бъдат разглеждани "чистопородните" коне, котки или кучета". Запазването или възстановяването на расовото единство в строгия смисъл на думата би било всичко за едно животно, но не и за човека - за човека от висш тип. За него то също ще бъде едно условие, *необходимо* от много гледни точки, но съвсем не *достатъчно*, защото расата не е единственият фактор, от който се определя човекът.

Но за да се издигнем на едно по-високо ниво и да скъсаме с предразсъдъците на биологическия материализъм, не е достатъчно само да припишем на всяка раса някаква мистична душа, някакъв свойствен само на нея "дух". При това ние в действителност отново се връщаме по един поразителен начин към *примитивната* форма на обществото от *тотемистки* тип. Както е известно, при тези общества тотемът представлява мистичната душа на групата, клана или расата. Отделните членове на тези общества се чувствуват в своята кръв и своя

живот само като едно възплъщение на колективната духовна сила, при липсата на каквито и да било следи от личност.

Ако тотемичната сила остава в същото, така да се каже - разтворено и безлично състояние, ако вследствие на това напълно отсъствуват началници и подчинени и отделните членове на групата са не повече от **членове** - това означава, че се намираме на низшето стъпало на човешкото общество - на стъпалото, граничещо с подчовешкия, т.е. животинския свят. За това свидетелствува и фактът, че **тотемите** - мистичните души на **клановете** - често се явяват като "духове" на определена порода зверове. Интересно е също, че тотемите от мъжки пол характеризират телурично-матриархалните общества на неарийските и по-специално на южните раси. Комунистическият принцип тук играе решаваща роля. Този тип на духовно ниво съответствува на "пътя на предците" - **питри-яна** на индийската традиция, наричан също така път на Земята или на Майката, чиито последователи след смъртта си напълно се разтварят в праплемето, в силата на кръвта и расата, считани за единствено притежаващи истинско битие. На този път обаче противостои **слънчевият** път или пътят на боговете - **дева-яна** - наричан също така **нордически, северен** (докато първият - пътя на тотема - се нарича път на **Юга**). Този път ние можем да наречем също олимпийски и поелите по него стават безсмъртни, стават богове и те си "отиват, за да не се върнат повече".

Тези два противоположни типа служат за ключ към нашия проблем. Култура в истинския и висш смисъл - както по отношение на отделните личности, така и по отношение на народите - възниква само там, където расовият елемент, дори ако се схваща мистично, не е последната инстанция; само там, където освен кръвта се проявява и силата на висшия, метабиологичен, духовен и "слънчев" тип, не произлизаща от живота, а напротив - **предопределяща** живота, която при това го изменя и преобразява, придавайки му форма, каквато той преди не е имал, освобождава го от всякакви примеси на животинското и прокарва различни пътища за реализация на различните типове личности. В този случай народностната традиция не се разрушава: тя остава като една основа, неотделима от духовната традиция. В съотношението на биологичния и духовния фактор именно вторият е опора на първия, а съвсем не обратното.

Това е вярно както по отношение на народите, така и по отношение на индивидите. Дори социологията на примитивните обществени форми често ни показва примери на саморазграничаване от племето на една особена група, характеризираща се с **посвещение** и онези, които са го преминали, занапред се подчиняват на друг закон и се ползват с висш авторитет. Главната отличителна черта на подобни общества е чисто **мъжкия** им характер, принципът на изключване на жените. Но именно така са стояли нещата и при всички велики традиционни цивилизации: от Китай до Гърция, от Рим до нордическите праплемена и по-нататък до ацтеките и инките. Навсякъде аристократът се е характеризирал не с това просто обстоятелство, че той има предци, а с това, че предците на аристократа - за разлика от плебея, който също така е могъл да има предци и да остава верен на чистотата на своята кръв (а при кастовия режим принципът за наследствеността е вжал не само за висшите, но и за низшите касти) - са били **божествени** предци. Аристократите са извеждали своя род от "полубоговете", т.е. от същества, реално причастни на трансцендентните

форми на живот, основали онова, което във висшия смисъл на думата може да се нарече **традиция**; от съществата, предали на своите потомци обожествена кръв, а заедно с нея и **ритуалите**, т.е. определени операции, тайната на която са пазили всички аристократични семейства, служили за разкриването пред потомците на пътя към духовното завоевание, за пръв път постигнато от тези предци, и за постепенната актуализация на скритите потенци.

Традиционната разлика между плебея и патриция се е състояла не толкова в **непритежаването на предци**, колкото в **непритежаването на ритуали**. В арийската йерархия разликата между висшите касти и низшите се е състояла предимно във **Второто Раждане. Арият**, за разлика от **шудрата** (слугата), е бил **двиджа** (два пъти роден). И показателно е, че в "**Манава-дхарма-шастра**" (11, 172) се твърди, че брахманът, който не е преминал посвещението, по нищо не се различава от шудрата. По същия начин в древен Иран трите висши съсловия се характеризирали с това, че на всяко от тях съответствувал по един определен небесен "огън". Нордическите аристократи били аристократи поради това, че в жилите им течала кръвта на Асите - "небесната" сила, намираща се в постоянна борба със стихийните същества. И аристократизмът на великите средновековни институти на рицарството, сред които най-значима е била организацията на тамплиерите, е бил свързан с посвещението. Една от най-уязвимите точки на учението на Ницше се сътои именно в неговия биологически натурализъм, който в повечето от случаите принизява и извращава аристократичната му идея, пренасяйки я на нивото на "русокосия звяр".

Това е съществено. Преминавайки от съсловията към расите, следва да се подчертае, че различието между расите съвсем не се обуславя от натуралистични и биологични фактори, а лежи много по-дълбоко - това е разликата между расите, имащи в кръвта си гените на господстващия "слънчев" елит и расите, нямащи в кръвта си нищо подобно, в които доминира смешението и връзката със силите на Земята, животинския свят и колективното, биологическото наследство. В организацията на последните господства тотемизмът и напълно отсъства като истинското различие, така и истинската личност. Култът при тях се разтваря в екстатично-пантеистична тъга или в най-добрия случай в една "религиозност" от лунен, комунистически тип.

За нас **разликата между благородните раси на Севера и расите на Юга** се състои само в това, че тя не е толкова една разлика между расите, колкото **разлика между расата и свърхрасата**. Колкото и скандално да изглежда това за съвременната профаническа плебейска менталност, ние решително твърдим, че някои раси могат да притежават **божествен** характер - в буквалния смисъл на думата - в противоположност на другите, нямащи в кръвта си никакви свърхбиологични и, може да се каже, свърхчовешки фактори.

И от наша гледна точка учението на граф Гобино има само привидна истинност и не повече. Влошаването на качествата и факторите, съставлящи величието на една раса, не представлява - противно на мнението му - следствие на смешението ѝ с други раси, следствие на нейния етнически, биологичен и демографски упадък. В действителност расата едва тогава преминава в упадък, **когато преминава в упадък нейният дух**, когато отслабва онова вътрешно напрежение, благодарение

на което е била запазвана нейната изначална форма и духовен тип. И *едва тогава* расата, откъсната от тайните си корени, се променя и деградира; едва тогава тя губи онази невидима, непобедима, преобразяваща добродетел, по силата на която другите раси, попаднали в досег с нея, не само не я заразяват, но напротив - постепенно приемат формата на нейната култура, увлечени от нея като от мощен широк поток.

Ето защо връщането към расата за нас не може да означава връщане към кръвта - особено през нашите мрачни времена, в които възстановяването на необходимата расова чистота вече е почти невъзможно. То трябва да означава едно завръщане към *духа* на расата, не в тотемисткия, а в аристократичния смисъл, т.е. към зародиша на нашата "форма", на нашата култура.

Когато ние утвърждаваме завръщането към расата и традицията, в центъра на това утвърждаване стои идеята за *вожда*. В своята слънчева индивидуалност вождовете представляват за нас конкретни реални проявления на духа като раса и на расата като дух. Те са новото съживяване на самата праидея, спяща в дълбините на нашата кръв, като един принцип на установяване на победоносната Форма над хаоса и животинския свят; спяща в дълбините на кръвта на онези, които съзнателно или безсъзнателно, актуално или потенциално са избегнали гибелната деградация. Вождовете отново ще създадат вътрешно напрежение, ще пробудят за живот "божествените" компоненти на нашата кръв. И това представлява магията на властта, но не на насилствената или тираничната, а на *царската власт*, магията на действието на "присъствието", на непобедимото "деяние чрез недеяние" - според израза на Далекоизточната традиция. Оттук започва пътя към Новото Раждане. Разнообразните сили на рода, по необходимост склонни към фалшификация и разложение, лишени от вътрешен приток и удържани от съвкупността на материалните, етнически и политически условия, отново ще намерят тогава сакралното и живо единство и ще приемат участие във висшата реалност: както животинското тяло, в което се влива могъществото на душата.

Всеки призив към расата, не задоволяващ тези висши изисквания, всяка клетва в символите на "расата", "народа" или "групата", следването само на простия закон на кръвта и наследствеността означава нито повече, нито по-малко връщане към тотемизма, *склонност* към деградация до нивото на социалната форма, присъща само на низшия тип човечество. Именно към установяването на такъв порядък се стреми социалистическата, демократическата и комунистическата идеология - и Съветите ни показват един пример за осъществяването на тази идеология, разработена от един евреин (Маркс), която в една рационализирана форма съживява древния варварски славянски колективизъм, превръщайки се в заплаха за отравянето на всички последни остатъци от традиционната Европа.

Но това съвсем не е един стремеж към бъдещето - от идеална гледна точка, а стремеж към миналото, - стремеж към онова, което е било преодоляно от създаването на истинската традиционна култура и Империята. Колкото и да обгръщат "социалистическия", демократическия и националистическия идеали в блясъка на святостта - те все едно си остават *mutatis mutandis* (32) едно отражение на низшите обществени форми от анти-арийски и анти-нордически тип. И когато стремящите се към този идеал течения изискват подчиняването на отделните хора

и дори на висшите духовни потенци на правото на наследството на кръвта, с това те проповядват една "нравственост", която по нищо не се различава от "нравствеността", която би установила една осъзнала се животинска раса.

В противоположност на *нашата* истина - нека повторим още веднъж! - подобни течения само задълбочават процеса на инволюция и напълно се отричат от истинското утвърждаване. Те са онова, което се пробужда в моментите на умора и безсилие, в моментите, използвани от затворения в Космоса елемент на Хаос. Те са явления, възникващи когато епохата повече не може да създаде същества, в които да се индивидуализира, концентрира и освобождава в една трансцендентна и слънчева форма цялото напрежение, цялата традиция на висшата раса.

Съвсем не демократичната или "националистическата" идея, основаваща се върху простата общност на страната, кръвта или раждането, а аристократичната идея на традицията на вождовете трябва да бъде основа и ос на всяко правилно разбирано расово учение, основа и ос на нашето Възстановяване.

IV. КОРЕНИТЕ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ НЕДЪГ

Ние вече казахме, че в съвременния свят се е създала такава ситуация, при която е безполезно да се отдаваме на илюзии за едно възможно реално противодействие, което да не се корени в един най-дълбок духовен преврат. Ние можем да се излекуваме от измъчващия ни недъг само по пътя на тоталното отрицание, по пътя на духовното извисяване, което да ни превърне в *нови същества* и да ни даде възможността да опознаем един нов свят, да вдишаме въздуха на една нова свобода и което при това трябва да разруши всичко онова, с което се гордеят днес жалките хора на Запада.

Осъзнавайки, че нашият свят е един свят на *руини*, ние трябва отново да се обърнем към онези принципи, които ще ни позволят да си изясним причините за това положение на нещата.

Първият корен на европейския недъг е "социализмът", анти-йерархията.

От него се развиват следните основни направления:

Кастова деградация.

Надмощие на позитивистката наука и философия.

Техниката и илюзията за механично могъщество.

Новият романтичен и активистки мит.

Нека разгледаме последователно тези основни причини за европейския упадък и да им противопоставим нашите йерархични ценности.

При това ние ще представим в общи черти и един *друг* светоглед и една *друга* ценностна система, които трябва да бъдат тайната сила и душата на нашата борба.

КАСТОВАТА ДЕГРАДАЦИЯ - ПАРИТЕ И ТРУДЪТ

Ние вече посочихме, че ако трябва да бъде изведен някакъв закон, обобщаващ "смисъла на историята" на последните векове, то трябва да говорим не за прогрес, а напротив - за *инволюция*.

От тази гледна точка може да се различи един най-обективен и най-показателен процес: **процесът на кастовата деградация**. Още от предисторическите времена "смисълът на историята" се е състоял именно в последователното западане на четирите главни касты: 1) "слънчевата", царско-сакрална каста; 2) войнствената аристокрация; 3) еснафството, "търговците" и 4) робите, - в които касты в традиционните култури и по-специално в арийска Индия е намирала проявление качествената диференциация на човешките възможности.

Отначало настъпил залезът на епохата на царската божественост. Вождовете, представляващи божествени същества - водачите, обединили в себе си двата вида могъщество - на царската и на жреческата, понтификална власт, - останали в далечното, почти митично минало. Тази първа катастрофа станала вследствие на фалшификацията на културната и творческа нордическо-арийска сила. В германския идеал на Свещената Римска Империя ние виждаме последния отзвук от тази традиция, от това "слънчево" ниво.

След изчезването на тази върховна каста властта преминала към стоящата над нея каста на **воините**. Към тази каста принадлежали владетелите, които били само военни вождове, господари на временното правосъдие и политически абсолютни монарси. Понякога на места все още се срещала формата на "божественото право", но само като една безсъдържателна и празна реминисценция. При държавно устройство, само формално запазващо аристократично-сакралните черти, често още през древността се сблъскваме с владетели от именно този тип. А след падането на вселенското единство на Средновековието това вече се превръща в повсеместно явление.

Втората катастрофа била падането на аристокрацията, изчезването на рицарството, "национализацията" и деградацията на великите европейски монархии, които, като последица от революциите и въвеждането на "конституции" - там, където не били заменени с други форми на управление (република, федерация) - се превърнали в един празен безсмислен остатък, подчинен на така наричаната "воля на народа". Съпроводеното с парламентаристки, републикански или националистически форми на демокрация установяване на **капиталистическата олигархия** отбелязва прехода на властта и авторитета от втората каста към съвременния еквивалент на третата каста - от воините към търговците. На мястото на могъществения принцип на вярността и честта се появява новото учение за "обществения договор". Социалният съюз се явява като един чисто утилитарен и икономически съюз: той представлява съглашение, изработено в съответствие с интересите и изгодата на отделните лица. По този начин този съюз по необходимост преминава от личното към безличното. **Парите** се превръщат тогава в главен посредник и онзи, който успее да ги придобие или максимално да увеличи тяхното количество (капитализъм, индустриализъм), той вече по силата на самия този факт потенциално получава в ръцете си юздите на управлението. Мястото на аристокрацията при този строй се заема от плутокрацията, а мястото на воините - от банкерите, евреите и индустриалците. Търговията с проценти, съсредоточена някога в гетата, сега се превръща в почетна дейност и висша точка на последната епоха. Тайната сила на социализма, на анти-йерархията започва открито да проявява своето могъщество.

Кризата на еснафското общество, пролетарският бунт срещу капитализма, манифестът на "Третия Интернационал" и по-нататъшното постепенно организиране на масите и групите в едно чисто колективно и механизировано общество - под формата на новата "култура на труда" - ни предвещават приближаването на **третата** катастрофа, вследствие на която властта заплашва да премине към последната традиционна каста - кастата на робите и хората от тълпата - заедно със съответното ограничаване на всички хоризонти и ценности до нивото на количеството и материята.

Ако свръхчовешката духовност и "Славата" са характеризирали "слънчевия" период, героизмът, вяността и честта - периода на управление на воините, а парите - периодът на властта на евреите и търговците, то робите с идването си на власт ще трябва да установят своя робски закон - **трудът**, въздигнат до степената на религия. И робската омраза садистично провъзгласява: "Който не работи, не трябва да яде"; и тъпотата им, прославяйки самата себе си, приготвя свещен тамян от миризмата на човешка пот: "Трудът облагородява човека", "Трудът е величие", "Трудът е етическо задължение". Така кастата на робите и епохата на труда окончателно завличат човечеството в гроба и цикълът на деградацията завършва окончателно.

Именно такъв идеал подготвя бъдещето за жреците на "прогреса". А засега все още продължава борбата между евреите - всемогъщите притежатели на парите, и разбунтувалите се роби-пролетарии. "Културата", с която толкова се гордеят нашите съвременници, способствува още повече за функционирането на чудовищния механизъм, привездан в движение от грубите безлични сили - силите на парите, капитала и машините.

А веригите на зависимостта съвсем не са отслабнали, а напротив - станали са още по-здрави. Но властта днес вече не съответствува на авторитета, а подчинението - на признанието и рангът - на превъзходството. Господарят носи това име вече не **защото той е господар**, а защото има повече пари, дори ако в действителност е способен да вижда единствено тесните хоризонти на всекидневния живот, напълно детерминирани от материалните условия. И при това той притежава и възможността да подчини и обезвреди онези, които притежават несравнимо по-мощен дух от самия него - възможността за подла измама и гнусно поробване. Могъществото и веригите на зависимостта, обезличени и механизирани, се превръщат в капитал и машини. И това не е парадокс: **за истинско робство може да се говори едва сега** - и да се говори за него означава да се говори за съвременната стопанско-механична йерархия на Запада, вървяща по пътя на **загрубяването**, прекрасен пример за което се явява "свободната" Америка.

Не е изключено само след няколко поколения, възпитани по научните правила на "социалните служби", смисълът на **индивидуалността** да бъде унищожен напълно, а заедно с него и последните остатъци от съзнанието, необходимо за да може поне смътно да се **разбира** какво означава робство. И може би тогава ще настъпи едно състояние на обновена невинност, различаваща се от невинността на митичния Едем по това, че само трудът ще стане онази единствена и всеобхватна жизнена цел, за която в "Бесове" на Достоевски говори Шигалев - и това е идеалът на Съветите.

Пълната социална зависимост при липсата на истински водачи - една организация, лишена от всякакво качествено начало - този "социален" идеал се реализира днес с помощта на грубата, безлична и чисто количествена сила на парите.

Казахме "при липсата на водачи". Няма грешка. Ще повторим, че дори ако родът на вождовете не е изчезнал напълно, то това във всеки случай ще стане твърде скоро. И всичко ще се устреми в трескаво кресчендо към нивелиране на материалния и безличен живот. Така наречените "висши" или "управляващи" класи - това днес звучи като ирония! - ръководителите на интернационалните финансови организации, а също така индустриалците и чиновниците, в действителност не са нищо повече от едни *освободени роби*, които господарите им са изпратили да наглеждат слугите и да управляват стопанството. И този хомот е надянат на гигантската, сляпа и автоматизирана маса от работници и служители. Но дори над това ниво не появява свободен въздух нито за робите, нито за освободенците - надзиратели на робите, - *всичко това не принадлежи никому*, и в това се състои ужасната истина на "цивилизацията"!

И както суетният и трескав, изпълнен със задължения ден на господаря на парите и машините е вътрешно безкрайно по-ограничен, зависим и убог от деня на простия занаятчия, - по същия начин стоят нещата и при "висшите" класи, на които парите служат само за това тяхната жажда за "развлечения", комфорт, удоволствия или по-нататъшно натрупване да прерастне в патология и болест.

И във всичко това няма и следа от господарство. А при липсата му и никакъв смисъл от цялата тази псевдо-организация. Попитайте милионите затворени в офисите и приковани към машините хора: "Защо?"; попитайте ги: "С какво се оправдава всичко това?". И освен ефемерния стремеж да се подражава на "порядъчността" на висшите класи не ще получите никакъв друг отговор. И дори да се изкачим по-високо и да попитаме за същото "ръководителите на икономиката", избирателите, господарите на стоманата, нефта, въглищата, златото и народите (нима не виждаме, че политическите проблеми днес се ограничават само до икономиката?!) - отново никакъв отговор. *Средствата за живот сега са станали по-важни от самия живот. Да, те са превърнали живота в свое средство.* И ето - *великият здрач* поглъща светлината на чудната илюзия на "западната" гордост; здрачът на най-новия и най-чудовищния мит - мита за работата в името на самата работа, мита за работата като самоцел, като единствена ценност и всеобщо задължение.

Едно неизброимо количество хора върху отровената, обезличена Земя; хора, принизили се до нивото на простото количество - *на чистото количество!*; хора, изравнени в материалната идентичност на зависими части на предоставения на самия себе си механизъм, който не може да се спре и с който нищо не може да се направи - такава е картината, разкриваща се зад стопанско-промишленото увлечение, обсебило целия Запад.

И този, който чувствава, че това означава *край* на живота и начало на царуването на грубите закони на материята, - един триумф на онази съдбовност, която е особено страшна с това, че е безлична, той чувствава също така, че е останало само едно лекарство: да се разбие семитския хомот на парите, да се преодолеят фетиша на социалността и закона за взаимната зависимост, да се възродят

аристократичните ценности - онези ценности на качеството, диференциацията и героизма, - онзи смисъл на *метафизическата реалност*, на който днес *всичко* противоречи, но който ние все пак въпреки всичко отстояваме.

И затова: само тогава, когато революцията се схваща като една революция против стопанската тирания; против това положение на нещата, при което управлява не индивидът, а купчините злато; при което грижата за материалните условия на съществуването унищожават самото съществуване; едва тогава, когато стремежът към стопанско равновесие има за цел да създаде една основа, способстваща освобождаването и развитието на различни форми на живот - *тогава и само тогава* ние можем да признаем на определени крайни революционни течения известна оправданост и възможност за бъдещ успех.

Причината за отсъствието в съвременния живот на качествена диференциация се крие в обстоятелството, че за активност, не водеща непосредствено до практическа изгода и не служеща на благото на "обществото", днес почти не е останало място. Стопанските предразсъдъци продължават нивелирането. Те изравняват всичко, тъй като в парите и в стопанско-механичната йерархия няма и не може да има никаква качествена диференциация - всичко тук се намира на едно и също ниво, всичко има едно и също качество. А освен това ниво, взето в *тоталността* на всичките му възможни модификации, трябва да присъствуват и *други* нива, каквито обаче днес няма: *други* нива, съвършено независими и подчиняващи на себе си стопанското ниво, *а не обратното* - не така, както става това в съвременното общество.

И затова, когато хипертрофията на тази болест в лицето на чудовищния банково-промишлен тръст си присвоява названието "империализъм", ние не можем да не се подсмихваме. И хладнокръвното утвърждаване на идеята за една радикална революция против властта на златото, капитала, машините, процентите и мита за труда неизбежно трябва да представлява предпоставката за една *истинска Империя*. Отбелязвайки тази линия, преминаваща през всички революционни идеологии като признак на бунта против съвременното робство, ние отиваме по-нататък и твърдим, че и тя самата страда от същия недъг: тя самата остава само на нивото на стопанските и социалните проблеми; тя не си *поставя* за цел освобождаването от стопанското иго в името на диференцираните, свръх-икономически и *метафизически* ценности - едно освобождаване, при което избавените от стопанското робство дълбоки сили биха могли отново да изплуват на повърхността; но напротив - нейна цел е само "социалистическото" освобождаване, т.е. просто една подобрена систематизация на същите тези стопански проблеми, определящи се от чисто материалните и утилитарни потребности на масите. Оттук и недоверието, нетърпимостта и скритата злоба в тези течения по отношение на всичко "духовно" и "интелектуално" като към "ненужен разкош": извън стопанското ниво те не виждат и не желаят да видят нищо със същия онзи дух на плебейска нетърпимост, проявил се някога през времената на падението на Рим.

Против този първи корен на европейския недъг трябва да се борим с два вида оръжие. За първия вид не ще говорим много: той се състои в създаването на *елит*, в строгото и сурово изработване от недиференцираната субстанция на днешните индивиди на нови различия, нови интереси и нови качества. И с това трябва да се

възроди аристокрацията, поколението на господарите и повелителите. И това преди всичко.

А втори, ние се нуждаем от възстание, от една принципна революция, която да ни освободи от машините, от външната, неорганична, автоматична и насилствена зависимост; която да отхвърли еврейския стопанско-капиталистически хомот; която да осмее задължението за труд, въздигнато във всеобщ закон и поставено като самоцел; която да ни освободи, да пробие отвор за въздуха и светлината, та да можем ние на основата на тази свобода - не чрез насилие, спекулации с потребностите и игра със жалостта, интересите и амбициите, - а чрез спонтанното осъзнаване, породено от усещането за ценностите и свръхрационалните сили, породено от вярността към един особен вид битие, от познаването на природата, достойнството и качеството - да създадем една йерархия. Една органична, пряма и реална йерархия: по-свободна и по-строга от всяка друга.

И как при това да не забележим, че действителността на Миналото се явява същевременно и като един пророчески мит за по-добро бъдеще! ***Завръщането към кастовата система е връщане към системата на истината, оправдаността и формата във висшия смисъл на тези понятия.***

В кастите ние виждаме идеала за общност на активността, призиванието, кръвта, наследството, законите, правата и задълженията, точно съответстващи на типове човешко битие, явяващи се органични проявления на близките по дух натури. За предпоставка на една такава общност служи непосредствено волята на човека да бъде онзи, който той е - ***качествената*** воля за реализация на своята собствена природа и собствена съдба, - и при това се заглушават всички индивидуалистически и кариеристки стремежи - принципите на всеки безпорядък и всяка дезорганизация. В кастите се осъществява преодоляване на колективната сходност, централизация и стандартизация. Кастите са основата на социалната йерархия, пряко отразяваща йерархията на типовете битие, ценности и качества, изкачващи се постепенно от материалното към духовното, от безформеното към притежаващото форма и от колективното към универсалното.

Древна Индия ни показва един съвършен образец на този идеал, който също така, макар и в различни форми, се среща и при другите култури, чак до културата на нашето нордическо-римско Средновековие.

И нашата отправна точка не може да бъде никаква друга. В самото дъно на йерархията стои здравето трудолюбие на низшите класи (***шудрите***), не анархизирани от една демагогска идеология, а управлявани от сведущата в стокообмена и търговията, опростена за сметка на опростяването на потребностите, стопанско-промишлена организация (***вайшите***). Над тях стоят ***кшатриите*** - войнствената аристокрация, осъзнаваща ценностите и целите на войната, в героизма, славата и триумфа на която пламти висшето оправдание на целия народ. Над кшатриите се намират ***брахманите***, слънчевия род на духа и мъдростта - онези, които "виждат" (***риши***) и "могат", и чийто живот е свидетелство за това, че ние не принадлежим на тази тъмна Земя и че корените на живота ни се губят във висините, в блясъка на "Небесата". А над всичко това като мит и граница се издига идеалът на Чакравартина, "Царя на Света", невидимият Император, притежаващ окултна, всемогъща и безусловна сила (33).

НАУКАТА СРЕЩУ МЪДРОСТТА

Също както могъществото, обезличавайки се и социализирайки се, се превръща в пари и капитал, така и *Мъдростта*, обезличавайки се и социализирайки се, се превръща в *"разсъдъчност"* и *"рационалност"*. И това е вторият корен на европейския недъг.

Както философията, така и позитивната наука на Запада се явяват по същината си социалистически, демократични и анти-йерархични. Те считат за "истинно" онова, с което всеки може да се съгласи; онова, което всеки - тъй като се предполага, че всички живеят еднакъв живот и имат една и съща конституция - може да признае. Също както политическата демокрация установява критерия на "мнозинството", така и съвременната наука утвърждава равенството и подчинява на категорията на количеството всичко принадлежащо на областта на качеството - неговата несводимост, неговия приоритет.

И не е нужно да се издигат нови индивидуалистически или релятивистки учения, тъй като самият начин на тяхното формулиране, който по необходимост ще се окаже един абстрактен метод на профаническата философия, вече издава факта, че те се основават върху демократични, безлични и колективистки предпоставки, явяващи се общите предпоставки на цялата тази философия. Трябва да се върви по съвършено друг път. - Ако вие не искате да изпаднете в заблуждение, утвърждавайки един такъв Империализъм, който вместо да бъде образуван посредством йерархията, ще прибегва в качеството на оправдание до признаването от народа, то ще трябва най-напред да се преборите със самите тези предпоставки. И тогава ще започнете да разбирате с какъв враг ви предстои да се борите. И тогава ще започнете да разбирате ужасяващия факт, че цялата днешна "култура", а не само "обществения строй", представлява демокрация. И тогава ще започнете да разбирате от какво трябва да се отречете, за да възстановите своето здраве.

Както парите представляват една реалност, безразлична по отношение на качеството на индивида, който ги притежава, по същия начин стоят нещата при съвременните хора и със "знанието". Подчинявайки се на волята към равенство, към анти-йерархична нетърпимост, и следователно - към социалистически предразсъдъци, знанието на европейците по необходимост ще бъде обърнато към онова, в което действителността на индивидуалното различие и обусловеност, активната индивидуална диференциация е сведена до минимум. Затова обикновено най-напред се позовават на физическия опит, приблизително еднакъв за всички хора дотолкова, доколкото те са "човешки животни" ("позитивистката" наука) или на света на абстрактните и вербални условности (философията и рационализма).

Социализацията на знанието по необходимост довежда до възникването на такива абстракции и тя създава непреодолима пропаст между самото знание и живота, между мисълта, битието и онова, което се явява качество на явлението и "метафизическа" реалност. И мисълта на Запад, бидейки сведена до инструмент, описващ условната, най-външна, общоколичествена и еднообразна страна на материалните вещи, се е превърнала сега в създателка на една нереалност - на "нагледно представяните" думи и празни логически схеми, - дори там, където

все още не се е разтворила напълно в един псевдо-интелектуален спорт. И тя се явява толкова по-смехотворна, колкото повече вярва в собствената си значимост. От това идва и цялата **нереалност на съвременния дух**: отделен от живота днешният човек е само една сянка, мятан се между схемите, програмите и интелектуалните надстройки, неспособни да го подготвят за реалността и самия живот. И в същото време той става все по-зависим от науката, водеща го от една абстракция към друга и представляваща робиня на феноменологичните закони, които са открити, но не и разбрани, и които напълно се изчерпват с описанието на механичната повърхност и не разкриват никакви духовни възможности, нито носят в себе си никакви ценности за вътрешното битие на човека.

Поради ограниченията, налагани ни от темата на дадения труд, ние не можем да разгледаме тук този въпрос по-подробно. Но не бива да се мисли, че той няма отношение към проблема за Империята: ние твърдим, че проблемът за Империята е проблем **par excellence** (34) и че - напротив - няма никаква възможност да го разглеждаме самостоятелно, отделно от всички останали проблеми. Партикуларизмът, взаимната несвързаност на различните форми на човешката дейност - тук политиката, а там науката, тук практиката, а там религията и т.н. - е още една отличителна черта на европейския упадък и несъмнен симптом за пълната **неорганичност** на европейската култура.

Имперската йерархия трябва да се основава **върху знанието**. "Трябва да управляват знаещите", както казва Платон, и това е централната, абсолютна и крайна точка на всеки разумен порядък на нещата. Но нищо не може да бъде по-смешно от смесването на едно такова знание с техническата компетентност, "позитивната" наука или философските спекулации: то по-скоро съвпада с онова, което нарекохме **Мъдрост** в смисъла, в който са я разбирали в класическия Запад и на Изток. И ако Мъдростта е нещо във висша степен аристократично, индивидуално, реално, субстанциално, органично и качествено, то знанието на съвременните "цивилизовани" хора е нещо демократично, социално, универсалистко, абстрактно, нивелирано и количествено. И тук отново сме изправени пред два различни свята, две различни перспективи, два различни възгледа, които са абсолютно противоположни и несъвместими помежду си.

Да знаеш според Мъдростта не означава просто да "мислиш", а напротив - това означава да **бъдеш** познаваната вещ: да я живееш, вътрешно да я реализираш. Този, който в действителност не познава вещта, не може активно **да преобрази** в нея своето съзнание. И затова само онова, което е получено непосредствено от индивидуалния опит, може да се счита за знание или познание. И на съвременното мислене, според което всичко, изпитано непосредствено от самия индивид, представлява "феномен" и "субективен" възглед и което поставя отвъд него като "истинска реалност" нещо друго, само "мислимо и предполагаемо" ("нещото в себе си" на философите, "абсолюта" на профаническата религия, "етерът" или "енергията" на науката), противостои мъдростта на **абсолютната духовна позитивност**, наричаща реално само онова, което може да бъде изпитано чрез пряк опит, а всичко останало считаща за нереално, абстрактно и илюзорно.

Могат да ни възразят, че от такава една гледна точка цялото знание ще бъде ограничено до крайните, случайни, физически неща - в действителност именно

така стоят нещата и именно така те **трябва** да стоят за повечето хора. Само напълно отказвайки се от всички съвременни "научни" псевдо-обяснения, обикновените хора ще могат да кажат за себе си, че те действително **знаят** нещо. Но на едно по-високо ниво ние се срещаме с възможността за такива форми на **опит**, които коренно се различават от сетивния опит на обикновените хора, които не са нито "даденост", нито "нормалност" и които се постигат само чрез определен активен процес на вътрешно преобразяване. Особеността на тези трансцендентни опити (символи на които при традиционното човечество са били "Свръхсвета", "областта на Битието", "Седемте Небеса", "Огнените Сфери" и т.н.) се състои в това, че те са непосредствени, конкретни и индивидуални, както и самия сетивен опит, но същевременно те обхващат една друга реалност, различна от тази на случайната, пространствено-времева страна на битието, към която се отнася всичко сетивно. Да премине отвъд тази граница на битието се опитва и самата наука, за да успее, с цената на пълното отричане на онова, което действително е **знание** - т.е. на индивидуалната и жива очевидност, - само да се докосне до другото посредством несъстоятелни хипотези, смътни аналогии и абстрактно разяснени принципи.

Именно в този смисъл ние говорим за "метафизическата" реалност. Но трябва ясно да се разбере, че при това ние се занимаваме **с опита и само с опита**. От гледна точка на Традицията не съществува крайна реалност и абсолютна реалност, а съществува само краен начин и абсолютен начин за постигане на реалността, краен възглед и абсолютен възглед. Целият тъй наречен "проблем за познанието" се крие вътре във всяко същество. Той зависи не от "културата", а от способността да се освободим както от всичко човешко, така и от всичко сетивно, рационално и емоционално и да се идентифицираме с една или друга форма на "метафизическия" опит - в съответствие с йерархията, която се изкачва до кулминационната точка на състоянието на съвършено отъждествяване, духовно прозрение и пълна свръхсетивна актуализация на вещта в "Аз"-а и на "Аз"-а във вещта; едно състояние на **вътрешно могъщество** по отношение на тази вещ и същевременно състояние на абсолютна яснота по отношение на вътрешната ѝ природа; едно състояние, наличието на което не се нуждае от нищо повече и при което цялата дейност на разума, да не говорим за думите, става излишна и безсмислена.

В това, в общи линии, се състои и смисълът на онази Мъдрост, която се явява ос на метафизическото учение и традиционната духовност (обрядът на посвещението първоначално е бил предназначен именно да осъществява необходимото на "знанието" и метафизическото "виждане" **преображение на съзнанието**), и традицията на предаване на Мъдростта, макар и по подземните артерии, се е запазила на Запад и след семитизацията и падането на античната култура.

Необходимо е да разберем, че свещената наука на Мъдростта не е тъждествена на профаническото "мислене"; напротив, тя е **битие** и не може да бъде изучена чрез четене на книги и обучение в университетите; тя не може да се предаде чрез думи. За да я постигнем, трябва **да се преобразим**, да съумеем да преминем от обикновения живот към висшия живот. **Тя зависи непосредствено от качеството и реалността на индивидуалното битие и представлява негова неотнимаема привилегия и органична част**, а съвсем не понятия или мисли,

които човек може да наблъска в главата си така, както пъха някаква вещ в чувала, без при това абсолютно да се промени и да превърне в тях самия себе си.

Оттук и естественият **аристократизъм** на Мъдростта. Оттук и нейната решителна невулгаризуемост и непередаваемост. Следващото "табу" за европейците е собствено възможността за предаване на знанието: те са убедени, че менталното битие и словесното му изразяване са едно и също нещо. Те не разбират, че дори е да е възможно да се предадат интелектуалните абстракции, основаващи се върху физическия опит, който е приблизително еднакъв за всички, то там, където тази еднаквост престава - там, където отново е утвърдено качествено различие, - дискурсивното предаване напълно губи смисъл.

Основавайки се единствено върху очевидността на реалния опит, многократно превъзхождащ опита на обикновените хора, Мъдростта ни посочва един-единствен път: посредством свободно и творческо действие да достигнем до онова ниво, където се разкрива смисъла на учението, за да узнаем от опит какво се крие зад думите на другите и какво остава само думи. Против социализацията и обезличаването на знанието, против демократичната склонност към "вулгаризация", - към свеждането на висшето до нивото на низшето, за да стане то достъпно за всички, не променяйки и не извисявайки при това никого, ние непримиримо издигаме противоположното **аристократично** твърдение: **йерархия трябва да има и в самото знание**, трябва да съществуват множество истини, отделени една от друга с дълбоки, широки и непроходими бразди - **множество** истини, точно съответстващи на качеството на живота и потенциите на различните индивиди. Трябва да съществува аристокрация на знанието и демократичната, униформистки схващана "универсалност" не бива повече да е критерий. Ние не можем да се принизяваме до подобни критерии, напротив - **те** трябва да се извиеят до нас и да станат реални и сериозни в съгласие с мястото им в йерархията, ако искат да вземат участие във висшите и метафизически форми, които се явяват критерий както за тях самите, така и за низшите и физически нива. Мъдростта поражда **свобода**, предоставя открито поле за действие и дава възможност за дишане. Вместо това в социализираното знание винаги е скрито "ти си длъжен" - тайното и безкомпромисно морално задължение: онова, което е "научна" или "философска" истина, **трябва** да бъде - дотолкова, доколкото тя като истина е призната от всички. И с това напълно се премахва възможността за каквито и да било други мнения.

Като проявление на колективния деспотизъм това знание желае да властвува деспотично над всички индивиди, правейки ги равни по отношение на самото него. И именно на основата на това желание то се организира, изковава оръжието си, основава своите доказателства, изработва методите си и поддържа своята власт. При Мъдростта обратно - индивидът е освободен, реинтегриран и възвърнат на самия себе си. Той притежава **своята** истина, явяваща се точен и дълбок израз на неговия живот, с помощта на който този живот се самопознава и изразява по особен, присъщ само на този индивид начин, при което всички други различни изрази и начини на това познание съвсем не изключват и не противоречат на неговия собствен такъв. Всички те са възможни при диференциацията, върху която почива йерархията на Мъдростта.

И с това казахме достатъчно по повод на втория корен на европейския недъг и начините за освобождаване от него. Дори от тези забележки става ясно, защо "трябва да управляват знаещите". В областта на Мъдростта йерархията на знанието е свързана с йерархията на силата и превъзходството на индивидите. Знанието е **Битие**, Битието е **възможност, могъщество**; затова то носи в себе си спонтанното достойнство на **Империята**. Именно това е основата на традиционната идея за "Царството Божие".

И на това противостои - нека повторим още веднъж - цяла Европа със своето вековно наследство и организация; на всичко това противостои, както вече казахме, светът на професорите, "интелектуалците", слепите водачи - "образованият" академичен свят на университетите, който с нелепите си претенции за знание и дух само показва до каква степен може да стигне упадъкът и абстрахирането на съвременния човек.

ЗНАЕЩИТЕ И ВЯРВАЩИТЕ

Но съществува още една велика узурпация: тази, извършена от религията - в тесния и съвременен смисъл на думата - узурпацията на областта на "свещеното" и "божественото".

Свещеното и божественото е **предмет на вярата**: тази истина е била натрапена на Европа през последните векове. Нашата истина е друга: **по-добре е да знаеш, че нищо не знаеш, отколкото да вярваш**.

В съвременната менталност има един централен момент, в който положенията на материалистическата наука съвпадат с религиозните възгледи - те съвпадат в едно и също **отричане**, в един и същ **песимизъм**, в един и същ агностицизъм по отношение на духовното - открито и методично в едни случаи и неявно в други.

Предпоставка на материалистическата наука в действителност е това, че **науката** - в смисъл на реално, позитивно и материално знание - е компетентна само по отношение на физическите неща. Относно това, което не е чисто физическо, не може да има никаква наука; научните методи там са абсолютно неприложими и науката предоставя това, по силата на собствената си некомпетентност, на вярата, на мъртвите и произволни абстракции на философията или на сантименталните и "моралистки" празнословия.

Религията от своя страна, изхождайки изключително от вярата и не допускайки никакви езотерично-инициатически учения и никакъв **гносис** освен профаническата, достъпна за масите доктрина и набожните суеверия, извършва същото отричане. **В действителност човек вярва само тогава, когато нищо не знае и смята, че така и няма да може никога нищо да узнае**. И с това той изпада в същия агностицизъм на "позитивистите" по отношение на всичко онова, което не се явява като материална и достъпна за сетивните органи реалност.

Ние пък, основавайки се върху една много по-древна и по-истинна традиция от традицията, оправдаваща "вярата" на западните хора, - върху традицията, засвидетелствувана не в книги, а в могъществени и ясни деяния, - ние оставаме верни на възможността и истинската реалност на онова, което наричаме Мъдрост. Това означава, че оставаме верни на идеята, че и в "метафизическата" сфера е

възможно едно също толкова позитивно, пряко, методично и експериментално знание, каквото е опитното знание на науката във физическата област. Това метафизическо знание се намира над вярата, над всеки морал и над всяка човешка философия.

И ние твърдим, че в името на тази Мъдрост и в името на притежаващите тази Мъдрост, трябва да бъдат разобличени и свалени маските на онези, които в областта на религиозните суеверия, по силата на простото "душевно вълнение", по силата на догмите и обичаите, халюцинациите и действията на сляпата вяра, са се провъзгласили за единствени пазители на свещеното и божественото. Те са узурпатори на мястото на онези, които *знаят*, и следователно - на онези, които *могат* - на онези, които са - като човешките богове, познавани и почитани във всички велики антични традиции.

В контекста на нашето изложение - в контекста на формулирането на принципите, които трябва да легнат в основата на борбата против демокрацията, против съвременната Европа и нейната декадентска култура, - ние трябва да поставим на централно място именно изясняването на това, какво в действителност представлява *Мъдростта*. Без утвърждаването на необходимостта от синтез на двата вида могъщество - сакралното и светското, жреческото и царственото - в една максимално индивидуализирана йерархия, нашите имперски проекти не могат да бъдат нито разбрани, нито оправдани. Нещо повече, без това неразбиранията и изкривяванията на нашите мисли ще станат неизбежни.

Но след като бъде разбрано за какво става на дума тук, нашето твърдение за това, че ние, непоклатимите и радикални привърженици на Империята, трябва да започнем съвсем не с една *религиозна* (противоречаща на гностическата и инициатическа) йерархия, ще бъде оправдано и обосновано. Религиозната йерархия, поставена начело на една материална и чисто светска организация, в действителност изобщо не е способна *нищо* да оправи. В такъв един случай тя би породила само една празна обвивка от форми и смътни фантазии, основаващи се върху сляпата вяра и човешките сантименталности, опошлявайки противоречивите си догми, символи и обреди, заимствувани от други традиции и постепенно загубили всякакъв смисъл. Накратко, една такава чисто религиозна йерархия не ще бъде онази висша, слънчева, почиваща върху могъществото *реалност*, която ние, езичниците, разбираме като дух; напротив - тя ще бъде една абсолютна нереалност, анти-арийска и анти-римска риторика, подхранваща при преминаване в областта на етиката всичко женствено, "романтично" и страхливо в европейската душа.

И тъй, необходимо ни е едно пълно преодоляване както на религиозния ирреализъм, така и на материалистическия реализъм посредством трансцендентната, мъжествена, олимпийска позитивност.

МЕХАНИЧНАТА СИЛА И ИНДИВИДУАЛНОТО МОГЪЩЕСТВО

Третата европейска илюзия е механичното могъщество, явяващо се следствие на техническото приложение на профаническата наука. Повечето съвременни хора единодушно считат това могъщество за гордост и триумф на западната цивилизация.

Що се отнася до демокрацията, на основата на която почива идеалът за "универсалността" на западната наука, и която открито се проявява в социалистическите и нивелиращи претенции на семитската вяра, то ние можем да видим нейното предизвестие още в сократическия метод и в някои аспекти на по-сетнешния гръцки интелектуализъм. Присъединявайки се по този въпрос към гледната точка на Ницше, ние ги разглеждаме като първите вестители на юдео-християнския дух, тъй като именно в този дух виждаме едно във висша степен конкретно и несъмнено проявление на универсализма и нивелирането. Самата гръцка култура - напротив - отразявала по-скоро аристократичното схващане за знанието, а основните ѝ мотиви били почерпани непосредствено от традицията на Мъдростта. Учението за това, че условието за реално знание е действителната активна лична инициатива, заедно с традиционното могъщество на "ритуала", и че едно такова знание съвсем не дело на разума, а още по-малко - ако преминем към другия аспект - на вярата и чувствата, е основната тема на класическия свят чак до неоплатонизма. В пасивната позиция на привържениците на новите вярвания, в тяхната омраза към всякакви героични методи и автономна дисциплина на индивида, разбирани като път към "гносиса" - към реалния духовен опит, в скритата нетърпимост на ученията за "откровението", "милостта" и за порочността на пряката, конкретна, основана върху чисто човешки сили инициатива, - във всички тях преобладава темата за капитулация пред съдбата - една тема, която заедно с демократичния и нивелиращ патос на равенството, се явява плод на влиянието на християнството, породил тясно съвременното социализирано, неорганично и безлично знание.

Освен лошия универсализъм в съвременната наука има още един, много по-дълбок принцип, привнесен от християнството - имаме предвид идеята за **дуализма**. В съвременната наука природата се мисли като нещо неодушевено, повърхностно и отделно от човека. Нейното покоряване, по-точно мнимо покоряване, се представя като познание на реалността сама по себе си, напълно не зависещо от познаващия и неговия духовен свят.

Зад всичко това явно личи ирреалистичната религиозна позиция и противоречието с езическия светоглед. Тук става дума за противопоставянето на духа и действителността. Тук става дума за дуализъм: духовната субективност срещу природната обективност. Тук става дума за загубването на смисъла на това, какво представлява **духовната обективност**. При приемането на една такава гледна точка природната реалност се превръща в чужда, няма, бездушна, повърхностна и материална - и именно тази природна реалност става предмет за изучаване на новата наука - на профаническата наука на Запада.

Въпреки че езическият светоглед не се е изчерпвал с натурализма - както твърдят днес някои некомпетентни или съзнателно изкривяващи истинския смисъл на нещата хора, - макар той да е бил запознат с идеала за мъжественото преодоляване и абсолютното освобождение, въпреки това според него светът е бил едно живо тяло, пронизано от тайнствени, божествени и демонични сили, изпълнени със смисли и символи: "сетивен израз на невидимото" според думите на Олимпиадор. Тогава човекът е живеел в органична битийна връзка със силите на света и Свръхсвета, тъй че е можел с право да каже за себе си, в съгласие с херметическия

израз, че той е "всичко във всичко, съставен от всички сили" - именно тази идея пронизва арийско-аристократичното учение за "Атмана" (35). И именно на основата на този светоглед се е развивала съвършената, завършена, сакрална традиционна наука.

Християнството нарушава този синтез, създавайки една трагична пропаст. От една страна - духът на "отвъдното", нереалното, субективното - първия корен на европейската абстрактност, а от друга, - идеята за природата - материята, затворената в себе си повърхност, загадъчния феномен - правят възможна профаническата наука*. И както полученото от мъдростта вътрешно пряко интегрално знание се заменя с външното, интелектуално, дискурсивно-научно и профаническо такова, така и мястото на органичната битийна връзка на хората със съкровенията сили на природата, представлявала основата на традиционния ритуал, могъществото на жертвоприношението и на самата магия, се заема от повърхностните, опосредствувани и насилствени отношения на **машините и техниката**. По този начин самата семитска революция съдържала в себе си зародиша на механизацията на живота.

*Не могат да ни обвинят в едностранчивост или партийна предвзетост, привеждайки като пример различните форми на дуализъм, известни на източния свят. Нито една от тези форми няма нищо общо с християнския дуализъм. Платон също е говори за "Другото", но това "Друго" се е разглеждало от него като нещо несъществуващо, непостижимо и илюзорно, а не като реалност сама по себе си. Самата идея за материя пък се появява в Гърция едва при късните стоици. Източната магия също няма отношение към дуализма, тъй като тя утвърждава наличието на духовно присъствие в нещата, сетивният аспект на които представлява само едно було, прикриващо същността. Иранските учения пък говорят за борбата на две космически сили, но те се намират на едно и също ниво и се стремят към синтез, който ще се осъществи за сметка на окончателната победа на едната над другата. Простата, бездушна и лишена от "Аз" природа се появява едва тогава, когато духът бива преместен в абстрактното "отвъдно", т.е. когато надделява юдео-християнското съзнание.

В машината ние виждаме безличната, нивелираща сила на науката, която я е породила. Както парите представляват днес механизиранията и безлична страна на зависимостта, както съвременната култура притежава универсалистки и глух за всякакво знание характер - така и в света на машините ние виждаме безличната неорганична сила, почиваща върху автоматизма и изпълняваща едни и същи действия абсолютно независимо от това **кой** я управлява. Пълната **неморалност** на тази сила, принадлежаща на всички и никому, която е превърната в **ценност**, която няма оправдание, но може да направи човека могъщ независимо от **реалното му превъзходство**, е очевидна. От това следва също така, че това положение на нещата е възможно само защото при този порядък не може да съществува и сянка от истинско и свободно **действие: нито едно** следствие в света на техниката и машините не може да бъде непосредствено зависимо от "Аз"-а като причина. Между тях съществува като условие за действието цяла детерминирана система от закони, която може да бъде описана, но не и разбрана, и която не излиза извън рамките на индивида, извън рамките на **чисто** индивидуалното могъщество. А и със своето познание за феномените и в обкръжението на неизброимите си дяволски машини индивидът днес е още по-убог и безсилен от когато и да било, по-обусловен и ограничен, отколкото сам е способен да обуславя и ограничава. При

това той е принуден да *желае* да се ограничи с минимума и постепенно да потисне усещането за самия себе си - неугасимия огън на индивидуалното битие - в *умората*, капитулацията пред съдбата и разложението.

Дори и ако успее с помощта на откритите от неговата наука "закони", които в нашите очи са просто статистическо-математически абстракции, да създаде или разруши света - все едно *реалното* му отношение към различните събития при това, строго казано, не ще се промени: огънят все така ще го изгаря, органичните трансформации ще помрачават съзнанието му, а времето, страстта и смъртта ще продължават да установяват над него своите закони - като цяло, той ще си остане *същото* същество, каквото е бил и преди, потопено в същата случайност, т.е. ще заема същото място в йерархията на съществата, съответстващо на човека и всичко онова, което е чисто човешко.

Преодоляването на това ниво, интеграцията на самия себе си и осъществяването на делото на освободението не *под, а над* природния детерминизъм - не сред феномените, а между причините на феномените - *пряко*, с лекотата и правото на притежаващия превъзходство - това е пътя към истинското могъщество, тъждествен на пътя към самата Мъдрост: защото там, където да "знаеш" означава "*да бъдеш*", увереността означава могъщество.

Но тази задача най-напред изисква преодоляване на дуализма и възстановяване на езическото разбиране за природата - онова живо, символично и мъдро разбиране, познато на всички велики култури на древността.

Когато *призрачният* съвременен човек отново стане реален и когато той възстанови контактите и симпатиите с тайните сили на природата, тогава *ритуалът, символът* и самата *магия* ще престанат да бъдат просто "фантазии", както ги наричат днес онези, които без да знаят нищо за тях ги считат за обикновени предразсъдъци, преодоляни от науката - тогава човекът ще опознае онова могъщество, което е оправданост, санкция на достойнството, естествен атрибут на интегрирания живот и негова органична, индивидуална и неотнимаема част.

Нека повторим още веднъж онова, което казахме в началото: Европа е създала един свят, който във всяко едно отношение се явява неизлечима и абсолютна антитеза на традиционния свят. Никакви компромиси не съществуват, примирението не невъзможно. Двата свята се намират един срещу друг, разделени от бездна, всякакъв мост над която е чиста илюзия. И семитизираната цивилизация се носи с главозамайващо темпо към логическия си завършек - и дори без да желаем да бъдем пророци, ние сме принудени да забележим, че този завършек *не ще закъсне*. Всички, които предвиждат този завършек и чувствуват целия съдържаш се в него абсурд и трагизъм, трябва да съберат мъжество да кажат НЕ на всичко.

"Всичко" - това е съвременният свят. Тези бележки относно науката и машините показват достатъчно ясно докъде може да стигне отричането и как то същевременно е необходимо и неизбежно. Това отричане, което обаче не е скок в пустотата. Тези бележки показват също така, че е възможна една друга ценностна система, съвършена и тотална, други пътища и друго знание - че е възможен друг човек и друг свят. И те действително могат да бъдат извикани за живот, когато

новата вълна започне да се надига от бездната на безпокойството и безсмислеността на Запада.

АКТИВИЗМЪТ И ХУМАНИЗИРАНИЯТ СВЯТ

Появата на машините на Запад е тясно свързана с така нареченото активистко, апелиращо към ставането, "фаустовско" разбиране на света. Романтичното увлечение по отношение на всичко явяващо се като нужда, дирене, трагизъм; религията на живота или, както казва Генон, *суеверието* на живота, схващан като едно постоянно напрежение и безпокойство, което никога не намира освобождение и във вечното си пресищане преминава от една форма към друга, едно усещане към друго и едно откритие към друго; обсебеността от "създаването" и "завоеванието", страстта към нов рекорд - всичко това съставлява четвъртия аспект на европейския недъг - аспектът, поставил неизгладим отпечатък върху лицето на европейската цивилизация, който в наши дни достига апогея на своя пароксизъм.

Вече споменахме, че коренът на това извращение също трябва да се търси в семитското племе. Негов дух и основен елемент е бил духът на месианизма. Мечтата за другия свят, идеята за Месията, бягството от настоящето, се проявяват като една потребност от постоянно движение на съсипаните, лишени от наследство и прокълнати хора, неспособни да утвърждават и *да желаят* една своя собствена, особена реалност. Това е недостатъчността на душите на убогите, чието битие се състои в алчност, страст и отчаяние. Постепенно грижливо съхранявана от потомците на семитската раса и ставаща все по-дръка и по-*необходима* в зависимост от политическите успехи на "избрания народ", тази съмнителна реалност се изтръгва от низините на Империята и се превръща в мит на великото възстание на робите - мит на яростната вълна, заляла езическия Рим. А по-късно, излизайки от рамките на католическата организация и оставяйки я настрана, тя се разширява и превръща в един хилястичен мираж. Така самата горещо желана перспектива безкрайно се измества, а потребността и отчаянието стават още по-сурови и жестоки - тя се превръща в едно ставане без край, в чисто напрежение, в гравитация на пустотата.

Бягството от този свят и постоянното убягване на *другия* - онази боязън от света, която е тайната на съвременния живот, шумно обявяваща се за ценност, за да заглуши самата себе си - е също така и тайна на християнството след провала на неговата есхатология. Това е вътрешно присъщото на християнството проклятие, което то носи в себе си и което се предава на народите, които го приемат, изменяйки с това на олимпийския, класически, арийски идеал.

Първата тема, която, както вече видяхме, възниква във връзка с провала на месианизма - темата за станалите еклезиастични закони на социалната зависимост - е тясно свързана с тази втора тема и двете имат еднакъв произход. Обединявайки тези две теми в една, получаваме закона, определящ днес цялото общество и цялата култура: на низше ниво - индустриалния оргазъм; средствата, превърнали се в цел; механизацията; системата от стопански и материални детерминанти, тактът на развитието на които се задава от науката съвместно с кариеризма - преследването на успеха от хората, които не живеят, а преживяват отреденото им време; и в

крайна сметка - свръхновите и вече споменати митове за "вечния прогрес" на основата на "социалните служби" и превърналия се в самоцел и всеобщо задължение труд. А на висше ниво: съвкупността от "фаустовските", приковани към ставането, бергсониански учения, за които вече говорихме, и основата на социалната истина - "бъдещето на науката" - универсализма и имперсонализма на философите.

И всичко това потвърждава и свидетелствува само за едно: *за падането на ценността на индивидуалността на Запад* - на онази ценност, за която с такава натрапчивост и толкова много празнословят. Само животът на онзи, който не е достатъчен за самия себе си и който е отстранен от самия себе си, в действителност се стреми към "другото": такъв един човек се нуждае от обществото като опора и колективен закон; такъв един човек *иска* да бъде нищо - иска да бъде дирене, неудовлетвореност, зависимост от бъдещето; иска да бъде *ставане*. Подобни хора изпитват ужас пред всичко онова, което се явява естественото жизнено пространство на човека - пред мълчанието, самотата, незапълненото време, вечността. Те се тревожат, вълнуват, мятат се непрестанно от едно нещо към друго и се занимават с всичко, освен със самите себе си. Те вършат нещо, за да докажат на себе си, че съществуват, но желаейки да получат от всичките си действия специално потвърждение, в действителност те нищо не правят - те просто са *обсебени* от действието.

В това се състои смисълът на активизма. Активизмът не е действие, а треска на действието. Това е безумната суматоха на отхвърлените от центъра на колелото, чиято суета става все по-стремителна и безсмислена според увеличаването на разстоянието от центъра. И с ускоряването на тази суета, на този "темп", става все по-силна съдбовната тирания на социалните закони по отношение на стопанската, промишлената, културната и научната области - по отношение на целия порядък на нещата, създаден след като индивидът се е отстранил от самия себе си, след като заедно със смисъла на *централността, стабилността* и вътрешната *самодостатъчност* е бил загубен и смисълът на това, в какво в действителност се състои ценността на индивидуалността. Крушението на Запада несъмнено е предизвикано от крушението на индивида като такъв.

Ние вече казахме в началото, че хората днес вече не знаят какво е това действие. Този, който се е интересувал от традиционните индийски учения - макар същите идеи да могат да се открият и в нашия класически Запад, - навярно е бил учуден от това, че всичко, явяващо се движение, активност, ставане и изменение, принадлежи на пасивния женски принцип (*шакти*), докато позитивният, *мъжки*, слънчев принцип (*шива*) е свързан с неизменното. И също така той едва ли би могъл да намери по-подходящо обяснение за това от положението на широко известната "*Бхагавад-Гита*" (IV, 18), в което се подчертава разликата между недеянието в деянието и деянието в недеянието.

Но това не изразява кветизъм, съзерцателна "нирвана". По-скоро тук се изразява знанието за това какво представлява *истинската* активност. Тази идея е строго тъждествена с идеята на Аристотел за "неподвижния двигател": този, който е причина и истински господар на движението, самият е неподвижен. Той пробужда, подчинява и направлява движението. Той предизвиква действието, но самият не

действува, т.е. той не се обзема, не се увлича от действието; той не е действието, а непоколебимото, спокойно превъзходство, от което произтича и зависи действието. Именно затова неговата повеля, могъща и невидима, може да бъде наречена по думите на Лао-Дзъ "деяние чрез недеяние" (**уей у-уей**). Противоположен му е онзи, който действува; онзи, който се движи; онзи, който се обсебен, опиянен от делото, "волята" и "силата" в натиска, страстта и въодушевлението - онзи, който е само инструмент, който не действува, а **търпи** действието. И затова в тези учения той е представен от **женския** принцип - отрицанието на висшия, трансцендентен, неподвижен, олимпийски принцип, стоящ над движението.

Но днес в Европа се превъзнася именно това негативно, ексцентрично, низше действие: опиянената спонтанност, която не е способна да се владее и да създаде център за себе си; спонтанността, чийто закон се намира извън самата нея и тайната воля на която е стремежа да заглуши и унищожи самата себе си. **И това бива наричано позитивно и мъжко, докато то в действителност е само прослава на онова, което е най-женско и негативно.** В своето заслепение хората на Запада вече нищо не виждат и абсолютно неоснователно считат, че вътрешното действие - тайната сила, идваща не от машините, банките и обществата, а от хората и боговете, - не е действие, а отричане, абстракция и загуба на време. И с това човекът все повече се ограничава, виждайки в "силата" само синоним на властта и отъждествявайки волята просто със животинското и телесността - с нещо, което има антитеза: едно противоречие (външно и вътрешно) още в самата предпоставка, от която човек се ръководи. Напрежение, борба, усилие, стремеж - **nisus, struggle** (36) - това са лозунгите на този активизъм.

Но всичко това не е **действие**.

Действието е нещо **изначално**. Нещо просто, опасно, недопускащо съпротива. В действието няма място нито за страст, нито за антитеза, нито за "усилие" - в действието напълно липсват "хуманността" и "чувството". То излиза от абсолютния център - без омраза, без алчност, без жалост; то излиза от спокойствието, което поразява и подчинява. То излиза от "творческото безразличие", което е над всякакви противоречия.

Действието е **повеля**. Това е ужасяващото могъщество на Цезарите. Това е окултното и беззвучно деяние на повелителите на Далечния Изток - съдбовно като природата и притежаващо същата "чистота". Това е магическата неподвижност на египетските изображения, очароващата съдържаност на ритуалните пози. Това е голият, свеж макиавелизъм в цялата си жестокост и безчовечност. Това е онова, което се пробужда, - както това е ставало дори през късното феодално Средновековие - когато човекът остава **сам**, когато човекът постъпва с човека или против човека, опирайки се единствено на своята сила или слабост, без всякакво оправдание и всякакъв закон. Това е онова, което се проявява, когато - в героизма, саможертвата или великото светотатство - у човека възниква сила, стояща над доброто и злото, над жалостта, страха и щастието - силата, чийто поглед не е насочен нито към себе си, нито към другия и в която се пробужда първичното могъщество на нещата и елементите.

Това, което във физиката се нарича ентропия, европейците наричат "героизъм" и при това се хвалят с него като деца. Самоизмъчването на изтерзани души, патосът

на глупави жени, неспособни да се владеят и да се подчинят на мълчанието и абсолютната воля - всичко това на Запад започва да се възхвалява като "трагично възприемане на живота" (37), откакто в душите се заселват неуравновесеността, дуализмът, "нечистата съвест" и чувството за "греховност".

Така от едно усложнение възниква друго: действието изчезва зад безволието на чувството и болката. Противоречието и особено безсилието се превръщат в условия за самоусещането, откъдето и възникват потребността от усилие, романтичното прославяне на насилственото, търченето в кръг, суетата, суеверията, ценностите не на постигането, а на движението, не на притежаването и господството, а на изтощителното покоряване, не на практическата гола, завършена реализация, а на "вечната задача". И християнството със своето отричане на класическата хармония, със своето отричане на смисъла на автаркията и абсолютното ограничение, смисъла на олимпийското превъзходство, дорийската простота и активната, позитивна, жестока, иманентна сила, подготвя почвата за един свят на оковани и обсебени хора.

Западът знае всичко за оковите, кръвта и помрачението, но нищо за свободата. Вопълът за свобода, който може да се чуе навсякъде, е един вик от затвора. Това е виенето на зверовете от клетката, това е гласът на низините. Съвременният "волунтаризъм" не е воля, а една риторика на отчаянието на мястото на волята; една развратеност на ума, приписваща си онова, което не притежава в действителност. И всички съвременни възхвали на "могъществото" и "индивидуалността" са само белези на обсебеност, характерна черта на плахостта и потвърждение, че всичко това е само една нужда, потребност от произнасяне на думи на собствено успокоение - аспект на отчаянието и деградацията на Европа пред мъчителния закон на "*сериозността*" и "задължението".

Така в Европа всичко е ужасно сериозно, трагично и... несвободно. Всичко в нея издава принуда, изразяваща се при едни в ригоризъм, забранителство, императивизъм, морална и рационална нетърпимост, а при други - в романтично буйство и хуманистичен патос. Кристалната яснота, окриляващата простота, лекотата на духовната радост от свободната игра, иронията и аристократичното превъзходство - всичко това вече не съществува, превърнало се е в мит. Вместо него над всички господства законът на идентичността, равенството и себичните интереси. Това е светът на Микеланджеловия затвор, отзвуци от който са запазени в човечността на Бетховен и Вагнер, подобрена за сметка на "героизма" и "космическото усещане". И колко строгост и романтична мъчителност има дори във "Веселата Наука" на Ницше, дори в насмешките на Заратустра! Проклятието на Разпнатия е проникнало във всичко и е обгърнало цяла Европа - този блок от метал и кръв - с ревнуващата си болка.

Това "хуманно" усещане за живота, толкова типично за съвременния Запад, само потвърждава неговия плебейски и низък аспект. Това, което за едни е било позор - "човешкото", - сега гръмогласно се прославя от другите. Античността е извисявала индивида до бог, стремела се е да го освободи от страстите, да го отъждестви с трансцендентното - с небесния въздух, - както в медитацията, така и в действието. Тя е познавала традицията на нечовешките херои и хората от божествена кръв. Семитският свят не само обезбожава "творението", но и окончателно принизява

бога до човешкото ниво. Възкресявайки демонизма на пеласгийския инфернализъм, той замества чистите олимпийски области, главомайващи в сияйното си съвършенство, с терористичните перспективи на своя Апокалипсис, на своя Ад, на своята предопределеност и обреченост. Богът не е бил вече аристократичния Бог на римляните, Богът на патрициите, когото са призовавали изправени, в сиянието на огньовете, с вдигнато чело, и който се е намирал начело на победоносните легиони. Той не е бил вече Донер-Тор, победителят на Трим и Хюмир (38), "Най-силният от Силните", "Непознаващият Съпротива", "Господарят, незнаещ страх", страшното оръжие на който - чукът Мьолнир - е символ на мълнията (както и ваджрата на Шива), просветлила божествените царе на арийците. Той не бил вече Один-Вотан, Носещият Победа, Орелът, покровител на героите, празнуващи в смъртта на бойното поле висшия жертвен култ и преобразяващи се във фалангата на безсмъртните. Не, Той се превърнал, както казва Руже, в убежище за убогите и обречените, в изкупителна жертва, в утешител на потиснатите, комуто се молят в сълзи на екстаз и пълно забвение на собственото си обособено битие. И затова духът се материализирал, а напрежението отслабнало. Хората познавали вече само страстта, чувството, усилието. И не само смисълът на трансцендентната олимпийска духовност, но и смисълът на мъжественото нордическо-римско достойнство бил постепенно загубен и във всеобщото обедняване на мястото на епическия дорийски свят дошъл трескавият свят на трагедията, жалостта и сериозността - "човешкият" свят.

"Хуманизмът" - тази мерзостна, надигаща се от земята мъгла, скриваща от погледа небето - се славослови от мнозина като висша "ценност" на Запада. Той действително е проникнал във всички форми, той е коренът на стария и новия романтизъм, коренът на всеки сантиментализъм, на всяка съвременна жажда за дейност и всяка мечтателност.

И ние призоваваме: освободете се от всичко това! Тази задача е не по-малко трудна от изтръгването на другите гореспоменати корени, довели до упадък на Европа.

"Човешкото" трябва да се преодолее напълно, безжалостно. Но за това е нужно индивидът да достигне чувството за вътрешно **освобождение**. Необходимо е да поясним, че това освобождение не може да бъде обект на желанието и алчния стремеж на окованите, защото за тях като такива пътят към него е затворен. То или се дава просто - като естествената, елементарна, непреходна очевидност на избраничеството - и тогава за него не съобщават с радост, не убеждават никого в реалността на станалото и не се боят да го изгубят - или не се дава изобщо. И колкото повече човек се стреми към него и го **желае**, толкова повече той се отдалечава от него, защото желанието за освобождение е като смъртта.

Трябва **да дойдем на себе си**: както тичащият в горещината, **забелязвайки**, че се е задъхал, си казва: "О! Какво ли ще стане, ако тръгна по-бавно?" - и вървейки бавно: "А какво ли ще стане ако спра?" - и спирайки: "Ами ако седна?" - и сядайки: "А ако се излегна на земята тук, под сянката?" - и излягайки се на земята, той усеща безкрайна прохлада и с учудване си спомня за тичането и предишното си бързане. Тъй и умората на съвременния човек, не познаващ спокойствието, отдиха и тишината, постепенно ще премине. Хората трябва да се завърнат към самите себе си, те трябва да търсят в самите себе си своята причина, своята цел и своята

ценност. И тогава те ще се научат да се чувствуват сами, без помощ и без закон, и впоследствие ще се събудят за действието на абсолютната повеля и абсолютното подчинение. И при това те, обръщайки спокойния си поглед навътре в себе си, ще разберат, че никакво "къде?" не съществува, че не е нужно нищо да правят, на нищо да се надяват и от нищо да се боят. И при това, освобождавайки се от бремето, те отново ще въздъхнат и ще видят и в любовта, и в омразата само нищета и слабост. И при това те отново ще се възвисят като прости, чисти и вече не човешки същества.

В превъзходството на аристокрацията, във висшето състояние на душите, властващи сами над себе си, подобни хора ще бъдат като една насмешка над тъмната алчност, с която робите се стремят към кормилото на живота. Те ще се затворят в **активното безразличие**, което може всичко, благодарение на обновената си невинност. Възможността да поставиш собствения си особен живот начело на ъгъла и, смеейки се, да гледаш в бездната, възможността непрестанно да даваш и да се отнасяш еднакво както към победата, така и към поражението, както към успеха, така и към провала, ще се роди от онова превъзходство, което ще позволи занаят да управляваш собственото си същество като вещ и което ще се пробуди в истинското познание на принципа, по-могъщ от смъртта и разложението. Чувството за вцепененост, усилието, грубото "ти си длъжен" ще бъдат тогава само спомени за една абсурдна мания. И когато избраните разберат, че всички мечти за "еволюцията", всички "планове на Провидението", всички исторически идеологии", а също така изобщо всички "цели" и "основания" са само помагалки за ненаучили се да ходят деца, тогава те ще престанат да бъдат движени и ще започнат **да се движат самостоятелно**. И когато тяхното "Аз" стане център, в тях ще се възроди вече като в хора, - а не като в призраци, - **действието** в своя изначален, първичен и абсолютен смисъл.

И тук, на този стадий, когато отровната мъгла на "човешкия" свят бъде разкъсана, над интелекта, над психологията, над страстите и предрасъдъците на хората отново ще се разкрие **природата** в своето свободно и битийно състояние. Всичко наоколо ще стане свободно, всички най-сетне ще могат да си отдъхнат. И тогава великата болест на романтичните хора - **вярата** - ще бъде преодоляна - чрез **опита**. И тогава пред реинтегрираните хора реално, стихийно ще се появят нови цели, ще им се отворят нови очи, ще им поникнат нови криле. Свръхестественото ще престане да бъде едно безцветно бягство на безцветните души. То ще се превърне в **реалност**, ще се слее в естественото. В чистата, спокойна, могъща и безтелесна светлина на възродената нордическа простота духът и формата, вътрешното и външното, действителността и свръхдействителността ще станат едно-единствено нещо уравновесено в два члена, всеки от които не представлява нито повече, нито по-малко от другия, и впоследствие ще настъпи ерата на трансцендентния реализъм: в енергиите, които се смятат за хора и които не знаят, че всъщност са **спящи богове**, отново ще се раздвижат стихийните енергии дори до ужаса на абсолютното Просветление и абсолютното Възкресение.

И тогава ще бъдат разкъсани другите човешки окови - оковите на безличната социална амалгама. И когато бъде съборен законът, превръщащ хората в части от механизма, в тухли от стената, споени с безличния цимент на колективния

деспотизъм и хуманитарната идеология, индивидите отново ще имат начало и край в самите себе си. Те ще станат затворени в себе си като един свят, като скала, като връх - занимавайки се само със своята сила или своята слабост. Всеки ще заеме своя пост - поста си в борбата; всеки ще придобие свое качество, свой живот, свое достойнство, своя особена сила, неприличаща на ничия друга и непреходна. Нравствеността на тези хора ще се формулира така: ти трябва да се извисиш над потребността от "доверие" и "разбиране", над гнусотията на братството, над безволието на любовта и себелюбието, над това да се чувствуваш подобен и равен на другите - да се извисиш над хитроумната сила на разложението, която разрушава и унищожава смисъла на благородството. Непредаваемостта и уникалността ще станат тогава ценност в името на абсолютното и мъжествено уважение: върховете и долините, могъщите и слабите сили, намиращи се едни над други или едни срещу други, честно признавани и тайно възпламенявани в дисциплината на духа, но външно резки и съдържащи в бляскавата си строгост пълнотата на неизмеримото и безкрайното: по военному, като в поход, като в сражение. Точни отношения, Порядък, Космос, Йерархия. Пределно индивидуализирани групи, организиращи се в действие без посредници и смекчавания, едни от тях - както отделни човеци, така и цели племена - ще се възвисят в блясък, другите ще бъдат безжалостно унищожени. На върха - слънчевите и самодостатъчни същества - властелините с "дълбок, далечен и страшен взор", които нищо не вземат, а напротив - **дават** от излишъка от светлина и могъщество, и които се стремят към решителното течение на живота с все по-чудна интензивност, същевременно ставайки все по-неподвижни в свръхестествената си законност.

И тогава от романтичния мит, от "човека" и "човешкото" не ще остане нищо, и ние ще се приближим до прага на **Великото Освобождение**. И тогава в света на яснотата ще се отразят думите на предвестника Ницше, разбирани в трансцендентен смисъл: "Колко прекрасни, колко чисти са тези свободни, неразгорещени вече от духа на силата!".

V. НАШИЯТ ЕВРОПЕЙСКИ СИМВОЛ

НЕРАЗБРАНИЯТ НИЦШЕ

Нужно е да се приближим плътно до двата идеални свята и противоречието между тях трябва не да се заглажда, а напротив - да се прави още по-остро.

Единственото възможно решение е разрушаването и тоталния преврат.

В положението, в което се намираме, не можем повече да разчитаме на действието на присадки. На основата на ценностите на днешния ни свят вече е невъзможно да се спаси трупа, който ден след ден си играе на възкресение и постоянно подменя ужаса на пробуждането с ужаса на агонията.

Зърното трябва да бъде унищожено и вътрешно обновено като се почне от най-основното - без това всичко, предлагано като лекарство, не само че няма да помогне, но и то ще се зарази от същата болест.

Във всички области - както вече видяхме - днес господства един ред, намиращ се в абсолютно противоречие с духовните предпоставки, единствено на основата на

които е възможно да бъде постигнато едно възраждане в традиционния смисъл. Затова не бива да се бавим с твърдението, че всичко в днешния човек, свързано с причините, довели до съвременното извращение, подлежи на пълно унищожение. Но едновременно с това трябва да бъде утвърдено и следното: **ние желаем разрушението само защото познаваме висшите, славни, живи форми. Ние не сме за отрицанието, а за Реставрацията.** Съществува една съвършена, тотална и позитивна ценностна система, развита предвид другите преминали в съвременната профаническа цивилизация форми, която е достатъчно основание за готовността за отрицанието на всичко, принадлежащо на европейския упадък, без опасение, че може да се стигне до nihilism.

В противовес на демонизма на колектива, на безименността на всемогъщите финанси и тиранията на социализирания и семитизиран Запад съществува идеалът за завръщането към кастите и качествената йерархия.

В противовес на позитивната наука и всички профанации, които посредством тази наука отвориха шлюзовете за работническата и образована сган, съществува аристократичният идеал на Мъдростта.

В противовес на набожната абстрактност и формализма на анти-арийската вяра съществува свръхестественият слънчев идеал на посвещението.

В противовес на луциферичния мираж на техническо-механичната власт - този плод на пълното отричане, този инструмент на новата потребност и новото робство, - съществува аристократичният идеал за метафизическото действие - безусловното могъщество, което ще бъде предоставено на елита на реинтегрираното човечество от ритуалите и свещената традиционна наука.

В противовес на романтичната, влюбена в ставането, "фаустовска" жизнена позиция съществува освободеният и повеляващ класически възглед и идеал за метафизическия опит въз основа на новото действие и новото размишление.

Ритъмът се ускорята и кръгът на западната цивилизация заплашва да се затвори. По отношение на това може да бъде избрана една от следните три позиции.

Човекът или се **отдръпва**: издига прегради, отстъпва пред заблудението и предава самия себе си; изгаря мостовете - преди "синовете на Муспел" и да са помислили за това - за да прекрати достъпа на своята зараза до нашите съкровени тайни.

Или той очаква развързката и **ускорява** ритъма на "прогреса", за да види как ще свърши всичко или, ако това не е достатъчно, да изчака докато всичко не се **определи** и не бъде подготвена почвата за бляскавата поява на новото дърво.

Или пък призовава към осъзнаване и протест - търпеливо, сурово, безжалостно, с разрушителна и творческа сила противостои на потока, заплашващ да увлече след себе си последните все още здрави части на Европа.

На основата на това, нека повторим още веднъж, че предпоставка изобщо на какво да е външно действие трябва да бъде вътрешното обновление. Най-напред човек трябва да притежава **духовното** мъжество, недопускащо примирение и компромис, което, позволявайки му да се отнася съвършено равнодушно към считащите ни за изостанали от времето мечтатели и чужди на реалността утописти, неразривно го свързва с традиционната истина.

И който все още не може да стигне до всичко това сам, той следва да се обърне към единствения предвестник, изгубен в тези мрачни времена - към неразбрания, изчакващ в сянката **Фридрих Ницше**. Преживяването на Ницше съвсем не е изчерпано - то още не е започнало. Изчерпана е естетико-литературната карикатура на Ницше и биологично-натуралистичната редукция на някои чисто временни страни на неговото учение. Но ценността, която Ницше носеше героично с цената на неизброими страдания, въпреки цялото си същество, протестиращо и желаещо да се предаде, докато най-сетне той не загина от страшна смърт, - тази ценност, стояща извън неговата философия, извън неговата човечност, извън самия него, тъждествена на космическото значение - на отражението на еоничната сила **Хварена** (39) и ужасяващия огън на слънчевото посвещение, - тази ценност все още очаква да бъде разбрана и предадена на съвременниците. И в нея се съдържа призив за мобилизиране, предизвикателство, отвърщане и ново пробуждане - за великата борба: призивът към онези, в които - както казахме - ще се реши съдбата на Европа: дали тя ще потъне в здрача или ще посрещне новата зора.

Освободете учението на Ницше от неговата натуралистична страна, разглеждайте "свръхчовека" и "волята за мощ" като истинни само като свръхбиологични и свръхестествени ценности - и това учение ще може да стане път за мнозина, път, който ще ги доведе до великия океан - до света на слънчевата универсалност на великата нордическо-арийска традиция, от висините на която ясно се забелязва абсолютната нищета, абсолютната незначителност и абсолютната безсмисленост на този свят на оковани и обсебени хора.

Именно така трябва да се разбират предварителните практически действия, изхождащи от най-висшата контактна точка, достъпна в дадения момент само за един малък елит. Докато за другите, които не разбират това, те могат да бъдат само причина за смесване, което ще ги принуди да се откажат не само от висшите идеали, но и от непосредствените, практически и постижими ценности.

Нордическо-езическите ценности са трансцендентни и те получават смисъл само в рамките на онази всеобхватна анти-съвременна и анти-европейска концепция, която вече обрисовахме в общи черти. Но те могат да бъдат и етически закони, пригодни за образуването на базата на новите отношения и новия стил на живот, освободен от лицемерието, страхливостта и мечтателността на последните поколения.

Езическият експеримент съвсем не е невъзможен и анахроничен от гледната точка, към която постоянно се придържаме. Нима не слушаме почти ежедневно как представителите на европейската религия говорят за "езичесвото" на съвременния свят - и как те съжаляват за това? В по-голямата си част това езичество е въображаемо: тук става дума за един недъг, чиито корени онзи, който внимателно е следил мисълта ни, лесно ще различи и ще разпознае в тях същите сили и същите положения, фалшифицирали някога античния дохристиянски свят.

В друг един аспект това езичество е истинско. Нужно е да можем да виждаме в него страните, които могат да послужат като средства за постигането на целта и по този начин да се превърнат в нещо положително. И то съвсем не е синоним на материализма и корупцията, както за съжаление счита мнозинството; в езичесвото следва да се вижда една подготовка за висшето и реално духовно състояние, което

ни кара да останем верни на силите на нордическо-арийската раса - там, където тези сили са потиснати, но не и победени.

Положителната страна на съвременното езичество се намира там, където съществува реализъм, означаващ преодоляване на романтизма; там, където в новите поколения се е осъществила не теоретична, а една практически преживяна ликвидация на различните страхливи образци на мисълта, чувството, изкуството и морала; там, където се е възродило нещо изначално и варварско, но съчетано с опростените, ясни и господстващи форми на външния модернизъм; там, където се е появила една нова обективност, нова сериозност и нова изолация, която обаче не изключва възможността за сътрудничество в действието и за действието; там, където нещата отново са по-интересни от хората, а съзиданието - по-интересно от отделните характери и "трагедиите" на техните автори - били те индивиди, раси или колективи - там, където стремежът на "душата" по своята широта, вечност и безразличие на възродения свят по отношение на човешкото е станал реален - но не като бягство, а като едно завръщане към нормалността, естествеността и централността.

Всичко това може да съдържа принципите за предварителния катарзис. Усилията трябва да бъдат насочени към това пътят на това "преодоляване" да не преминава само на нивото на материята и "живота" - както това става в повечето случаи - само на нивото на "отсамното", та да приключи в противната убогост на човешките възможности.

Затова е необходимо посредством темите на новия реализъм, новия нордическо-езически класицизъм и новата свобода в битийното, анти-сентименталното, "дорийското" и обективното - появяващи се тук-там в различните течения на младото поколение, често съчетани с темите на новото ницшеанство - посредством всички тези теми да бъде осъществено едно преображение, да бъде достигнато нивото на истинската духовност (и следователно да бъдат намерени пътищата към онова, което се намира извън материята и извън "духа", както го разбират дейците на съвременната култура) и посредством издигналия се елит да се влее то в нечовешкото чрез стила на ясното виждане, господарството и индивидуалното съвършенство.

Когато на основата на една такава етика, която можем да наречем *нордическо-езическа*, нашите здрави раси се пречистят и бъдат пропити напълно от новия стил на живот, тогава ще бъде готова почвата за разбирането и постепенното осъществяване на онова, което се намира още по-високо и за което вече говорихме; тогава ще стане очевидно, че пустотата не е в онова, което е било преди или което ще бъде тепърва, а в онова, което съществува сега.

ИСТИНСКАТА ПАН-ЕВРОПА

Остава да добавим още няколко бележки от конкретен характер за положението на нещата в Европа днес.

Проблемът е в това, че определени негативни сили, по-рано ограничаващи се единствено с политическата и стопанската области, изказващи се само спорадично и намиращи се, тъй да се каже, в дифузионно състояние, сега придобиват *власт* в

истинския смисъл на думата и претенциите им за хегемония, техният разрушителен характер по отношение на всичко онова, което в ограничен смисъл може да се нарече европейска традиция, представляват една реална заплаха за нас, пораждаща политическа алтернатива.

При това положение на нещата на преден план излиза следният принципен проблем: *ще успее ли Европа въпреки стопанската и политическата криза да запази своята независимост по отношение на неевропейските и анти-европейски сили или, за да бъде спасена, тя трябва да се обедини?*

Този така наречен "пан-европейски" проблем е поставен за пръв път от граф Куденов-Калегри и той разглежда Русия, Англия и Азия като трите основни сили, придаващи на проблема реална значимост.

Впрочем не може да се оспорва, че при всеобщото чувство за криза и безпокойство, присъстващи дори на материално ниво в западните общества, най-добрите умове са принудени днес да се обърнат към идеала за една висша вселенска култура, в която трябва отново да се организира новият единен принцип на европейските раси, понастоящем разпръснати и изпитващи недостатък на сили и хора.

Пан-европейският проблем може да бъде включен в нашите разсъждения и ние можем да кажем, че той действително има смисъл и дълбоко основание само дотолкова - **in primis et ante omnia** (40) - доколкото той е израз на потребността да бъде защитена традиционната Европа. Практическата полза от пан-европейския съюз има за нас само вторичен и условен интерес, тъй като най-голямата опасност, заплашваща Европа, е не толкова материална, колкото **духовна**. Не бива да си правим илюзии за възможността за обединение на нивото на материята и "политиката": това ниво по силата на самата си природа е ниво на случайността, относителността, ирационалността и компромиса; нелепо би било да считаме, че върху него би могла да се основава една жива, истинска и стабилна форма при отсъствието на висш принцип - при отсъствието на душа. Само на духовно ниво може да се постигне истинско единство и да бъде преодолян духът на разкола и партикуларизма.

Придържайки се към тази гледна точка, можем да отидем и по-нататък и - заедно с граф Куденов-Калегри - да разгледаме Русия, Англия и Азия като основните центрове на силите, на които трябва да противостои европейският блок: но само в смисъла на **духовната** опасност, каквато представлява всяка от тези страни.

В **Русия** ние имаме една сила, реално заплашваща нашето бъдеще. Ние вече видяхме как процесът на духовна деградация - особено в аспекта на предаването на властта от една древна арийска каста към друга - довежда до началото на новото, колективно-пролетарско, механизано варварство - явен враг на свободата, духа и личността - именно това представлява Съветска Русия. В мрачното демонично съзнание Съветите действително са поели върху себе си пророческата мисия да донесат на бъдещото човечество една универсална култура - пролетарската култура с нейния мит за човека от тълпата. И Куденов-Калегри правилно отбелязва, че ако до вчера Европа е представлявала по отношение на руската революция порядък по отношение на хаоса, то днес истината се състои в точно обратното: Съветите днес са един железен, едновременно политически, идеологически и стопански блок и докато варварската сила на това направление упорствува в абсолютната

организация на всевъзможните енергии, в рационализацията и експлоатацията на всички природни и човешки ресурси (първа проява на което е техният "петгодишен план" и позоваванията на определени цели в постигането на интернационално политическо господство) - то за Европа, затънала в своите национални и интернационални свади, със разрушеното си стопанство и, което е най-страшното, с разбитите си идеали, това представлява една опасност, чиято роля трудно може да се надцени.

Що се отнася до *втората* сила - Англия, то нейният обобщаващ термин, строго казано, следва да се търси в *Америка*, за да имаме една пълна представа за анти-европеизма на практицистката, меркантилна, демократично-капиталистическа, профаническа и протестантска култура, която именно в Америка намира окончателния си израз: в мамонизма, в прекомерната стандартизация, в тиранията на тръстовете и парите, в унижителната религия на "социалността" и труда, в унищожаването на всички метафизически интереси и прославянето на "животинските идеали". И от тази гледна точка не Англия, чието световно господство вече залязва, а Америка - и Америка преди всичко - следва да се разглежда като западен аналог на същата опасност, каквато на източните граници представлява Съветска Русия. Разликата между тези две култури се състои в следното: линиите, които Съветите се стараят да прокарат с напрежение като нещо трагично и ужасяващо, посредством диктатура и система за терор, в Америка вместо това имат привидността на демокрация и свобода, макар и спонтанното им следствие по необходимост да се явява същото свеждане на интересите до нивото на материалната и промишлена продукция, отказът от всичко традиционно и аристократично и създаването на химерата за техническо-материално покоряване на света.

При разглеждането на *третата* - азиатската - опасност, е очевидно, че става дума не за европеизираната Япония, а още по-малко за Китай и Индия. Заслугата на Генон е в това, че той показва, че в действителност е налице точно обратното - именно Западът представлява опасност за тези народи, съдържайки в себе си принципа на техния възможен упадък: Западът вкарва в жилите на Изтока вируса на модернизацията и способствува за бързото разлагане на онези остатъци от традиционното и трансцендентното, които тези велики народи все още пазят в своята организация. Ако утре Изтокът, организиран по образец на Запада и заразен с порочността на съвременния дух, се превърне в политическа опасност за Европа, то вината и отговорността за това ще бъде напълно и изцяло нейна. За азиатска опасност трябва да се говори в един съвсем друг смисъл: става дума за опасността, която представлява за европейската душа - особено при съвременното положение на нещата - двусмислената, пантеистична, заплетена и страхлива духовност, присъствието на която се забелязва в хилядите нео-мистични и теософски течения и секти, почти винаги съпроводена с темите на хуманитаризма, пацифизма и анти-йерархията, напомняща синкретичната азиатска култура от епохата на александрийския упадък. Разбира се, към традиционния и - още повече - към арийския Изток всичко това няма ни най-малко отношение: тук става дума за патоса, коренящ се в дълбинните слоеве на низшите раси, при покоряването на които са били създадени великите източни култури; един патос, способствуващ по-

нататъшното разложение на семитизирания Запад. Твърде жалко е, че Изтокът е известен сега именно с тази си страна и че много европейски течения се подхранват именно с тези идеи. В този смисъл той действително представлява опасност - опасността, състояща се в това, че **човекът, желаещ да се бори със западния материализъм, изпада в анти-западен и немъжки спиритуализъм.**

По този начин, като съберем в едно тристранната опасност, проблемът за европейското обединение придобива реално значение. Да се борим против това - хубаво. Но главният въпрос е: **в името на какво да се борим?** Трябва да се признае, че на политическата и стопанска Русия като федерация на Съветските републики и на Съединените Американски Щати Европа противопоставя едни анти-йерархични и светски идеали, точно съответстващи на тези две сили. И при това става ясно, че позитивното решение съвпада с негативното. Такава една съпротива е равнозначна на отричане, на скрит разпад и преминаване на страната на врага посредством едно действие, което би трябвало да възпрепятствува понататъшното му напредване. Впрочем би било лекомислено да се изисква от сбора онова, което не се съдържа в нито една от частите му. Би било нелепо да си въобразяваме, че някаква форма на европейско единство би донесла полза докато отделните народи все още не са готови за противодействие, за духовна интеграция, която да унищожи в самите тях съветизма и американизма и същевременно да създаде един единен дух, който да позволи на тези народи спонтанно и органично да се възвисят до едно качествено друго ниво.

Душата на едно такова отделно противодействие и една такава отделна интеграция, които отвътре да подготвят почвата за европейския блок както духовно, така и материално, са защитаваните от нас идеали - интегралното утвърждаване на ценностите на нордическо-арийската традиция като основа за аристократичното възраждане.

Куденов-Калегри счита за компоненти на "европейската душа" - и следователно за предпоставки на бъдещата Пан-Европа - **индивидуализмът, героизмът и социализмът:** ценностите, които Европа е получила от класическите традиции - нордическата и християнската. Но обединяването на тези три ценности е един компромис. Въвеждането на "социализма" като европейска ценност - всичките ни предходни разсъждения служат като доказателство за това - е равносилно на вкарването на един троянски кон, който рано или късно ще отвори в европейския блок достъпа на онези сили, които именно представляват главната опасност, на които трябва да противостоим и с които трябва да се борим. Куденов-Калегри изпада в тази грешка защото разбира компонента на "индивидуализма" в чисто плуралистичния му аспект; затова той признава като компенсация за разделението и атомизма, които чистият индивидуализъм носи в себе си, правото на "социализма" като спояващ цимент. В действителност обаче съществува и такъв индивидуализъм, който още в самия себе си - чрез ценностите на вяността, служенето и честта - носи зародиша на преодоляването на изолацията и егоизма и освобождава пътя на възможността за една ясна и здрава йерархична организация. Нито римляните, нито нордическо-арийските племена не са се нуждаели от християнския социализъм за създаването на реални висши форми на организация. Впрочем, съществува **социализъм и социализъм:** съществува арийският

социализъм като войнствен идеал за другарството на свободните господари и семитският социализъм - двусмислен, тотемистки и немъжки, състоящ се от потребности и патос, който ни е свършено ненужен и който ние определяме като едно оскверняване на европейската душа.

И ако в нашия светоглед аристократичната идея се явява първият принцип на традиционното възраждане, то ние също така имаме и един принцип, водещ до практическото и политическо преодоляване на онова, което днес коренно противостои на европейското обединение.

Това принципно препятствие е **национализмът**. Ние виждаме, че в действителност именно поради национализма настъпва разпадането на вселенското единство, съществувало в Европа през Средните векове, - когато пада йерархично-аристократичният идеал на Средновековието, когато изчезват съсловната диференциация и другарството, а на мястото им се явяват националната централизация и създаването на "обществени власти", и когато вождовете от висшите, свързани с **литургията на могъществото**, функции преминават към пряко, абсолютистко вмешателство в областта на политиката, непосредствено засягащо стопанството на нацията като страна и колективност, - именно тогава започват материализацията и деградацията, освобождаващи пътя на разрушителния партикуларизъм: на онзи, още по-озлобен в наше време партикуларизъм, от който днес се състоят различните европейски нации, противостоящи една на друга, внасящи разкол и, следвайки противоречащата на самата себе си идея, борещи се за хегемония от пошъл политически, стопански и териториален тип.

Затова само ако се избере един кардинално противоположен път - естествено, без връщане на обусловените от времето форми, а в новото възприемане на този дух - става възможно осъществяването на идеала за европейско единство. И докато - както става това днес - духът е само един инструмент на политиката; докато аристокрацията се смесва с плутокрацията и ръководителите на чисто административната или военна организация; докато държавата е **само нация**, а не йерархия на кастите и диференциация на ценностите, - дотогава користта, егоизмът, конкуренцията, плановете на алчната промишленост и т.н., в своята ирационалност и разрушителност, ще остават сили, притежаващи такова могъщество, в което ще се разбие всеки опит за обединение.

Сега преди всичко са необходими **децентрализация** и стопанско разоръжаване, за да се отдели държавата като духовен принцип от материалната си страна, та като ограничи тази страна, да може да се издигне над нея чрез интегрално схващания йерархичен идеал, който като такъв стои над всякакви партикуларистики, материални, етнически и географски условия. Тогава в различните държави ще възникне аристокрацията, която, оживена от една и съща традиция и една и съща литургия на могъществото и вътрешно придържаща се към реалните, свръхнационални ценности на тази традиция на духа, действително ще осъществи обединението **отгоре** - ще създаде едно такова свръхнационално единство, което ще бъде обединено в духа без смесване на телата.

Само в този смисъл може да се образува Пан-Европа и следователно - само в този смисъл може да се определи кое е полезно за разрешаването на европейската криза и създаването на един европейски блок против опасностите, заплашващи да

унищожат даже и материалните остатъци от нашата древна култура. В един случай европейското единство би могло да остава в състоянието на жива реалност, неизискваща никакви външни цели. Но в друг случай то би могло динамично да прояви своето могъщество, да обхване в един неудържим поток и една единна воля различните раси и традиции и да ги поведе към онази цел на защитата и покоряването, която, подбуждана отгоре, многократно превишава слепия детерминизъм на политическите страсти и се подчинява само на идеала; да ги поведе към универсалността и преобразението: така, както това е станало в кръстоносните походи, в които Европа за пръв и последен път прави някакво особено действие, излизащо извън пределите на страната и кръвта.

А относно политическата форма на това единство, съответстваща на европейската традиция, можем още веднъж да се позовем на етиката, върху която е почивал древният нордическо-езически светоглед. Ние считаме, че това трябва да бъде едно другарство на свободни същества, в мирно време представляващи парламент от равни, вътрешно независими господари, а по време на война или за достигането на обща цел и по време на общо действие - готови при повикване да се превърнат заедно със своите хора във верни воители на върховния водач.

МИТЪТ ЗА ДВАТА ОРЕЛА

Предходните разсъждения ни приближиха плътно до още по-конкретния проблем, състоящ се в изясняването на това, каква е изходната точка на новото европейско обединение.

Ние сме убедени, че начало на това може да постави единствено обединяването на двата орела: *германския и римския*. Ленин казва на едно място: "Романо-германският свят е най-голямата преграда за осъществяването на пролетарските идеали". Това признание е много ценно за нас.

Когато възникне необходимостта да се създаде един единен лагер на европейските страни, който да може да говори за себе си с достойнство, да може да утвърди традицията срещу тези, които я нямат, срещу тези, които са се отрекли от нея и са я забравили и срещу онези, които представляват за нас една или друга форма на опасност - според нашето мнение сърцето на един такъв блок може да бъде само обединението на Италия с германските страни. Романо-германският свят се явява символ и същност на онова, което на Запад наричат "култура" в истинския, качествен и традиционен смисъл, в сравнение с който социалистическото, механично, плебейско направление представлява само една убога пародия. ***Италия, Германия и Австрия, взети заедно, представляват традиционния полюс на Запада.*** От Изток и Запад ни притискат анти-традиционни народи: славяните никога не са имали традиция; Америка е напълно лишена от такава, а републиканската, деградирала, негроизирана и семитизирана Франция - първото огнище на съвременния бунт на робите - вече не познава традицията. Древната аристократична Англия е в лапите на демокрацията и постепенно приближава края на низходящата си траектория. Различните малки държави в Средиземноморието, Балканите и Севера също в различна степен са се приспособили към общата

ситуация и нямат никакви възможности да се приблизят към онова, което притежава ценността на универсален символ.

Ние не ще се побоим да потвърдим, че в степента, в която стремежът към възвисяване и възраждане под егидата на истинно езическите, арийски символи (Орела и Свастиката от една страна и Орела и Фасциите от друга) се проявява в германския и италианския народи, той притежава висше значение и съвсем не се изчерпва с така наречения "**sacro egoismo**" (41). Ние трябва да призовем германската и италианската нации към един съюз, насочен не само към политическите, стопанските и военни интереси - както това е налице в безнравствеността на онези, които днес държат единствено на нацията, - а към един органичен, интегрален съюз на духа и тялото. Ние не ще се побоим да потвърдим, че едно възстановяване в друга форма на онова, което преди войната бе първообраз - "Тройния Съюз" - е също така и проблем на нашето по-добро бъдеще. От това зависи възможността за създаване в Европа на първия център - на една здрава основа за истинската ѝ защита.

Предпоставка за това е осъществяването в двете страни на онзи процес на мъжка, "слънчева" реинтеграция, за който вече говорихме и по отношение на който всичко, което предлагат днес Италия и Германия в смисъл на нови политически идеи, следва да се разглежда само като подготовка.

Във всеки случай, Италия вече направи една значителна крачка напред с това, че тя си разчисти пътя, унищожавайки последните остатъци от онази Ризорджименто-идеология, упорито виждаща в Австрия и Германия свои "кръвни врагове", а във всички останали латини - "братя". И когато Италия не на думи, а в действителност възприеме имперския идеал - древния римски идеал, - тогава мисълта на водене на война в името на романтичната "патриотична" идеология ще и се стори смешна. Наближана денят, когато освен повърхностните си и илюзорни причини, Световната война ще разкрие своя смисъл, нямаш нищо общо с набожните поводи на хуманитарната, анти-аристократична идеология. Мусолини вече поясни, че "Световната Война беше революционна, защото тя заля с море от кръв света на демокрацията, статистиката, мнозинството и количеството". Действително, Световната война представляваше един бунт и коалиция на плебейския национализъм и съвременната световна демокрация против онези народи, в чиито дълбини се бяха запазили остатъци от древните монархо-феодални порядки и които се сражаваха по-скоро в името на феодалното право и наследство, отколкото в името на плебейските съвременни териториални и "национални" принципи. Разбира се, съществува противоречие и сред германските народи. Ако Италия от националния идеал, в който е останало твърде малко от древната традиция и който поради това по-скоро наподобява новата френска идеология, трябва да премине към универсално-имперския идеал, утвърден в римската идея, то Германия трябва да излезе извън рамките на онзи расов фанатизъм и национализъм, поради който може да изпадне в материалистически и анти-традиционен партикуларизъм. Необходимо е също така Германия да си спомни като своя най-добра традиция свърхнационалната Свещена Римска Империя на Германските Нации. И едва тогава тя ще може да следва пътя към "*Третия Райх*", за който пророкуват множество съвременни течения на германското възраждане; по пътя към онази

точка, в която - както през епохата на средновековното вселенско единство на Европа - римският Орел отново ще се съедини с нордическия. И ако Германия иска да защитава нордическо-арийската традиция, то трябва да се различава - както го правим ние - нейното низше, биологически обусловено и поради това случайно и партикуларистко значение от висшето и духовно значение, не изключващо първото, а интегриращо го и свеждащо го до идеята за *мина* - образа на първичната, творческа сила, която трябва да бъде събудена за новата култура и новото единство на Европа. Когато човек се намира на нивото, където митът за кръвта и расата е последна инстанция, от само себе си се разбира, че пред присъщия на висшата раса стремеж към универсалност възникват принципни пречки. От наша гледна точка, някои немски националистически кръгове трябва да преодолеят това ниво, но не в смисъл на отказване от тази линия като цяло, а в смисъла на утвърждаване на висшите, свободни от природата и случайността идеали.

Когато Мюлер ван ден Брук каза, че след като Германия е загубила войната, тя трябва да спечели Революцията, - тези думи ние следва да разбираме в смисъл, че Германия трябва да се откаже от онези Реформационни предпоставки, които я довеждат до приемането на политическата идея на бившите ѝ противници. И ако днес някои се оплакват, че Германия не е "нация" в смисъла на едно анти-йерархично обединение на всички класи, то ние виждаме в това само една ценност и положителна, анти-съвременна черта на този народ. Всеки "социализъм" трябва да бъде отхвърлен и при това да се даде решителен отпор на някои склонности на съвременната младеж. Често ни привеждат характерните, но недоброръководно премислени доводи, твърдящи че германската традиция - това е традицията на лутеранското възстание и селската война (и на това основание някои стигат дотам, че я провъзгласяват за "вестителка на Изтока", която трябвало да обедини "социалистическа Германия" със Съветите в похода им срещу Рим и остатъците от "феодализма"!), вместо да потърсят истинските ѝ начала в Средновековния свят и арийско-германската етика. И ако се говори за анти-римството на гибелинския Император, започнал борба срещу игото, което приелият семитската религия Рим е искал да му наложи, то това съвсем не е било анти-римството на един лишен от традиция метежник в съответствие с текстовете на семитското "откровение", защото императорът се е борил именно за остатъците от Империята, йерархията и авторитета, въпреки всичко запазени от Рим. Трябва твърдо се разбере, че както християнството означава великото падение на римско-езическото човечество, така и Реформацията представлява падението на нордическо-германското човечество и че срещу нея трябва да се възстава не в името на Църквата, а в името на самата нордическа традиция, в името на интегралния езически дух. И когато това бъде разбрано, множество изкуствени антитези, понякога дори от висше духовно и културно ниво, възникващи вследствие смесението на духовното мъжество и сектантския дух на Рим, ще бъдат автоматично снети. Лутер е също толкова далеч от истинската германска аристократична организация, колкото и "социализмът" на евреина Карл Маркс.

Да преминем сега към по-емпиричната страна на въпроса: в Италия фашизмът вече води борба с парламентарната язва, демокрацията и социализма. Волята към

порядък и йерархия, към мъжество и авторитет трябва да доведе до една нова национална реалност. Признаването на положителната страна на това движение обаче не изключва множеството присъщи му ограничения, които ако не бъдат преодоляни, още повече ще отдалечат Итация от истинското й, традиционно-аристократично възраждане. Фашистката склонност към държавна централизация действително е ценна като противоотрова срещу демократичния либерализъм и анархическия, разрушителен индивидуализъм, но тя все пак трябва да бъде ограничена, за да се възпрепятствува деспотизмът на "обществените власти", който по необходимост ще повлече след себе си нивелиране и превръщане на обществото в безличен механизъм. И също така корпоративните идеи на фашизма, макар и да са ценни с преодоляването си на лъжливото марксистическо учение чрез висшия идеал за едно справедливо и благородно сътрудничество на класите, не бива да водят нито до засилване на политиката за сметка на стопанството, нито до преврат в един синдикалистки смисъл, нито до ограничаване на държавата до икономиката - както искат това някои фашисти, считащи своето движение за усъвършенствуван вариант на руската революция. Ние трябва най-напред да възстановим и възкресим качествената и множествена система на средновековните съсловия и гилдии с тяхното относително самовластие и преди всичко с тяхната вътрешна духовност, тяхното превъзходство над простата служба и... активистки-производствения оргазъм - естествено, в степента, в която това е възможно в съвременния свят, разрушен от машините и окован в невидимия детерминизъм на всемогъщите международни финанси. Фашистката Революция поддържаше Монархията, - и това вече е много, - но тя обаче не направи нищо, та да се превърне тази Монархия от прост символ отново в жива власт. Монархията в рамките на фашизма за съжаление остана една функция, която "царува, но не управлява". Освен това така наречената йерархия на фашизма се състои по-скоро от прости партийни ръководители - често хора, дошли от низините, лишени от истинска духовна традиция и притежаващи, в повечето случаи, само способността за внушение, свойствена на "народните оратори" и "наемническите главатарии", - отколкото от истински аристократи. Затъналият в борбата и грижите на конкретната политика фашизъм като че ли не се интересува от създаването на една йерархия във висш смисъл, почиваща върху чисто духовни ценности, презираща порочността на съвременната "култура" и съвременния интелектуализъм и загрижена на първо място от създаването на център, който да се издигне над всички светски и религиозни ограничения. Фашистката клетва пред римския символ все още е твърде далеч от римско-езическата клетва пред не просто военната, а сакрална идея за Империята, която да направи очевиден компромиса и опортюнизма на съглашателството на обединения фашизъм с каквито и да било разновидности на семито-християнската религия. Фактът, че фашистката идея за държавата е само светска, "политическа" или в най-добрия случай - "етическа", принуждава нас, *езическите* Империалисти, да разглеждаме тази ситуация като "по-добра от нищо" и ние отдаваме предпочитание на фашизма въпреки всичките му противоречия, в сравнение с Римската Църква като носителка на универсален, свръх-светски авторитет, - тъй като засега нищо друго няма. Ако пък тези ограничения биха били преодоляни, то италианците, следвайки пътя, издигащ се над фашизма, биха могли

да се окажат сред първите народи, призовали за една традиционна и аристократична реставрация.

Що се отнася до Германия, то тя се намира сега в състояние на борба и на първо място ѝ е нужно да освети ясно онези идеали и митове, които ще могат най-добре да ориентират враждуващите помежду си течения. Ако Свастиката - арийско-езическият символ на Слънцето и сияещия му пламък - принадлежи към символите, които повече от които и да било други могат да способствуват **истинското** германско възраждане, то по отношение на названието на партията, действаща под този знак и извършваща сега в Германия една фашистка революция, може още много да се желае. В действителност, да не говорим вече за апелациите към работническата класа, елементите на "национализъм" и "социализъм" изобщо не се съгласуват с благородната германска традиция и следва да се разбере, че Германия се нуждае от една революция именно против демократичния социализъм. Възстановеният "Харцбургски фронт" представлява правилния път - движение на анти-марксисткото и анти-демократично възстание, което е фронт на всички консервативни и традиционни елементи. Трябва да се следи "социалистическият" момент да не се превърне в централен, пък бил той и "национал-социалистически" - и всичко онова, което сега се групира около престижа на водачите, да не се излее в реалността като движение на масите. Действително, много от претенциите за "социална справедливост" са оправдани и бунтът против капиталистическата олигархия е предпоставка за възстановяването на качествения и аристократичен ред. Но не бива да се забравя, че когато се работи само за това, едно подобно възстание - а също и взетото с противоположен знак - остава на нивото, на което се разгръща марксизмът и няма правото да бъде пренесено извън границите на това ниво. Върху германския народ все още лежи отпечатъка от традицията на реда, дисциплината и аристокрацията. Трябва да се запази **вярността** към тази традиция и отново да се утвърдят свръхполитическите елементи, в които тя да може да намери своето оправдание. Това, че демократично-републиканският режим в Германия е само едно междуцарствие, един преходен период, става все по-очевидно за най-добрите умове на Европа. Диктатурата при определени, специални и революционни обстоятелства може да стане необходимо явление, но тя обаче в никакъв случай не е истинското и достатъчно решение. Тя може да има стойност само като път за възстановяването на онова, което е било разрушено от външната власт - като фатално следствие от загубената в колосалното напрежение война. Но възниква въпросът за типа на режима. Както казахме в началото: Монархията (като кайзерство), - която във висшата си власт над отделните държави се явява един образ на онова, което би могла да бъде обединената, свръхнационална, европейска функция, - е най-здравата основа за едно продължително поддържане на традицията и за образуването на една крайно персонализирана, мъжествена йерархия - такава йерархия, която да почива върху арийско-феодалната основа на службата и вярността, а не върху някакъв "закон" или "социална истина", характеризиращи узурпацията на властта от кастата на търговците и, в крайна сметка - от робите.

Следващото условие за Германия е, естествено, прочистването на цялата онази гнилоч, появила се в различните форми на пораженческо-пацифистките, мътни,

груби и пошло реалистични писания. Самата антитеза, представена от една страна от професорския, безкръвен, профанически и дилетантски рационализъм, а от друга - от съвременния романтизъм на живота и ирационалното, трябва да бъде преодоляна чрез възвишения стремеж към един нов реализъм с трансцендентен характер, в който може да намери новата си форма *културният идеал* на духа в класическия, свръхрационален, дорийски смисъл - на духа, с мълчаливо достойнство установяващ точния си закон над душата и тялото; на духа, изпълнен с отвращение към света на литераторите, учените и жалките хора, танцуващи около комплекса на Ероса и стопанския механизъм.

Вземайки предвид приведените по-горе забележки относно едностранчиво разбирането расово учение, трябва да се каже, че следващата точка от подготовката на германското възстановяване е *анти-семитизмът*. Но проследявайки този път до край, става ясно, че юдейството, срещу което в Германия вече се води борба, *е само едната страна на много по-могъщия враг*: антисемитизмът по необходимост води до една алтернатива, която предлага от една страна признаване на християнската религия, а от друга - вярност към нашата истинска традиция, волята към една нова, интегрална, слънчево-нордическа и затова езическа духовност като към висша интеграция на ослабналите ни, разпръснати през тъмната епоха сили. Радикалният антисемитизъм е невъзможен, ако той не е същевременно и анти-християнство*. Само на основата на арийско-езическата духовност може да се издигне една универсална антитеза на семитизма като един, на свой ред, универсален феномен, съвременните стопански и социални проявления на който са негови частни аспекти от материален характер.

* Потвърждение на това за нас е признанието на юдеина Бенджамин Дизраели (в "Сибила"): "Християнството е едно усъвършенствувано юдейство - или е изобщо нищо; християнството без юдейството е неразбираемо, а юдейството без християнството е несъвършено".

Способствуването върху тази основа за обединението на двата Орела - римския и германския - представлява първият етап от разрешаването на проблема за бъдещето на Европа. Нека да видим имат ли мъжете достатъчно смелост и непреклонност, та да застанат на върха на този "мит" и твърдо да обявят за него: "Това трябва да стане една нова реалност!". И осъзнаването на факта, че само тогава нашите два народа ще могат да защитават древната Европа, трябва да ни придаде достатъчно сили за преодоляването на всичко, което на расова или политическа почва пречи на нашето взаимно разбиране.

Очаквайки политическия преврат, който ще посочи на Европа пътя към нейната висша съдба, ние трябва междуременно да се стремим към *вътрешно* действие - такова, каквото то е в действителност: трябва да се стремим към постигането на такова духовно състояние и създаването на такъв стил на живот, които все повече и повече да се приближават към традиционния тип. Само в дълбините могат да бъдат намерени контактните точки и изначалните сили, способни зад кулисите, благодарение на "невидимите водачи", за които говорихме в началото, да задържат падението и да противостоят на онова, което е довело Европа до катастрофа.

ГИБЕЛИНСКАТА РЕСТАВРАЦИЯ

Завършвайки нашите разсъждения, трябва да се вдълбочим в споменатия малко по-горе проблем за съотношението между идеала на новата европейска култура и католицизма. От чисто доктринална гледна точка едва ли е нужно да се казва, че недвусмислен отговор на този въпрос е даден в цялото ни изложение. Тук обаче ще се спуснем до едно по-условно ниво, имайки предвид принципите, които могат да се поддържат от някои съвременни движения от политически характер.

На първо място следва да се подчертае, че тук искаме да говорим специално за **католицизма**, а не за **християнството** като цяло. Разбира се, католикът не би бил католик, ако не би твърдял, че католицизмът е християнството, а Църквата - законна и единствена наследница на Христа. Но това "ортодоксално" убеждение съвсем не променя факта, че християнството, заедно с юдейството, е станало почва за възникването - пряко или косвено - на съвкупността от неща, излизаци далеч извън рамките на простия католицизъм. Вече споменахме в кои сили следва да се търси семито-християнският фактор, силно различаващ се от течението, което е било до определена степен **романизирано** от града на Орела и Фасциите. И ние, след изказаното вече отношение към тези сили, не бихме искали да пилеем повече думи за това. Сега искаме да се занимаем само с католицизма в строгия смисъл на думата.

Работата е там, че католицизмът с огромната си йерархична машина, с привидната си стабилност, вечност и универсалност, със своята вярност и, в известен смисъл, неземни ценности, за мнозина през нашите мрачни времена все още представлява една омайна съблазън. Това понякога стига толкова далеч, че мнозина отъждествяват самата идея за традицията с католическата традиция и до съвсем неотдавна огромен брой италианци не се стесняваха официално да заявяват, че ако Рим и до днес остава център на универсалната идея, то това е само благодарение на католическата Църква. Впрочем едва до вчера голяма част от великите традиционни европейски Монархии бяха католически и всички легитимни идеи се защитаваха на основата на католицизма. Много от съвременните стремежи за завръщането на вселенското Средновековие изхождат именно от предпоставката, че католицизмът е бил главната сила на този период.

Всичко това е вярно, обаче то само показва доколко са се стеснили хоризонтите на съвременните хора. Признаването на католицизма е възможно само тогава, когато напълно е загубен смисълът на една ценностна система от съвсем друг порядък и с много по-голяма чистота. Ние вече говорихме за това по-горе: за който не познава нищо друго, католицизмът вече е нещо. В сравнение със "светската" или "етическата" държава, държавата, признаваща поне висшия и универсален авторитет, представляван от Църквата, притежава за нас несъмнено по-висока ценност. Независимо от това, необходимо е да съберем смелост и да си изясним същността на елементите, представляващи ценността на католицизма. И тогава вече с пълна яснота да видим дали тези елементи притежават в католицизма такава форма, **над която не може да стои нищо**.

Тези елементи - ще се ограничим с основните - вече бяха споменати от нас: Законът на **Ред**, признаването на **Свръхестественото** и принципът на **Универсалността**.

Що се отнася до първия елемент, то онзи, който търси в Църквата принципа на реда, трябва, естествено, да има предвид, че в миналото тя не винаги се е явявала в тази именно роля. Но това още не е всичко. В болшевишкия идеал също е налице принципът на реда, следователно трябва да се уточни за **какъв** принцип на реда става на дума и да се провери до каква степен избраният принцип е свързан с предпоставките на католическото учение. Отговорът на последния въпрос е еднозначен: трябва само да се обърнем към някои цитати от текстовете, енцикликите и силабиите, за да покажем, че католическият идеал за реда е само една **координация**, а съвсем не **йерархия** и че католицизмът не се интересува от специфичната политическа форма на управление, установена в отделните държави, стига те да продължават да се подчиняват на Църквата и да признават католическата доктрина. По своята същност католицизмът все пак остава християнство, тъй като "социализмът" на народите под формата на един бащински надзор, спомагащ да се нивелира техния дух, е идеалът за ред, най-близък до него. Може ли един такъв идеал да привлече към себе си най-добрите сили на европейското възраждане? Силите, незабравили наследството на своето арийско минало? - Разбира се, не. В степента, в която католицизмът въпреки всичко все още е въплъщение на йерархичния идеал, тези сили могат да намерят опора в Църквата. Освен това, всичко велико и положително от тази гледна точка, което Църквата е успяла да направи в продължение на последните столетия, има своето битийно основание не толкова в доктриналните твърдения на ранното християнство и дори не в ортодоксалната философия, колкото в **римския** елемент, който бидейки асимилиран, частично я обновява и съживява. Но ако това е така, то всяко съзнателно връщане към католицизма трябва да бъде само един път към неговото преодоляване и същевременно един призив към предхристиянската, жива и творческа римска традиция, където на компромиса е сложен край и където в чисто състояние се пазят онези сили, които, въздигайки католицизма, са били достатъчни за потушаването на протестантската опозиция. Изказаната от Морас оценка на Църквата като принцип на реда бе приета в твърде малко идейни кръгове. Италианските фашисти - разбира се, когато става дума не само за вулгарните политически опортюнисти - можаха да признаят Църквата само дотолкова, доколкото католицизмът е свързан с цезарската идея на Рим. Не е трудно да се намерят и други подобни примери.

Нека преминем сега към втория специален елемент: към католицизма като основа на едно закономерно учение относно **божественото право**. Тук също трябва да се направи разграничение. Преди всичко трябва да се подчертае, че именно Църквата първа утвърждава на Запад учението за природното право, т.е. за "лаическия" произход и светската природа на Монархията в противовес на гибелинската теза за "двете слънца" и принципа за свръхестествеността на Империята. Това е станало защото Църквата прекрасно е разбирала, че в рамките на интегрално разбираното учение за божественото право - както това е било в случая с Хохенщауфените - за нейните хегемонски стремежи остава твърде малко място. Когато пък Църквата се съгласила да подкрепи тезата за божественото право, то това е бил още един компромис. Това учение, признаващо за предпоставка на законната власт едно свръхестествено основание, в действителност е било само редукция на много по-

конкретното антично традиционно учение за *царската божественост*, за което вече неведнъж споменавахме. Би ли могъл католицизмът да се откаже от думите на Хелазий I, казал, че "освен Христос никой човек не може да бъде едновременно Цар и Жрец", въпреки че нашата арийска езическа традиция твърди обратното? Може ли той да разбере правото на владетеля другояче освен като простото обстоятелство, че Църквата го е "признала" за такъв номинално или чрез "помазване", което - още преди векове изключено от истинските и действителни посвещения - днес не представлява нищо друго освен празен символ и проста церемония? Нека повторим още веднъж: *католицизмът е нещо твърде малко*: принципът на божественото право трябва да се разбира конкретно, а не формално и условно. Той следва да бъде разбран в смисъла, че истинско и законно право да господства има само реално божественото същество, което като личност - извън всякакви условности и признания на каквито и да било други външни авторитети - доказва нечовешката си природа. Затова и тук онова, което ни привлича в католицизма, ни отвежда и по-нататък, отвъд него, към концепциите на великата предхристиянска традиция, в които е представена една по-съвършена, по-определена и по-пълна съвкупност на тези ценности.

Нека разгледаме сега следващия елемент: ценността на католицизма в смисъла, в който той представлява една свръхполитическа позиция и води хората към свръхестествен порядък. Тук също веднага трябва да се отбележи, че католицизмът може да признава тази ценност единствено при отказване от цялата предприета от самото християнство романтична, чувствена, сантиментална и съвършена (за сметка на хуманизиране отношението към божественото) редукция. Въпреки това следва все пак да му се признае - в противовес на материализма и чистия профанизъм, разпространил се навсякъде като инфекция - правото на система, чийто център на тежестта действително се намира в свръхестественото. Но, разбира се, това е само обещание. *Освен проблема за отношението към свръхестественото остава и проблемът да се изясни какво е това отношение*. И тук ние се сблъскваме с най-голямото и непреодолимо препятствие, което не позволява на нас, империалистите, да поддържаеме католицизма. По отношение на свръхестественото, както вече казахме, са възможни две принципни позиции: слънчевата, мъжка, утвърждаваща, съответстваща на традиционния сакрален царски принцип и лунната, женска, религиозна, пасивна, съответстваща на идеала на жреца. Жрецът, колкото и могъщ да е, постоянно осъзнава себе си като обърнат към Бога като към Господар, комуто той служи и пред когото се прекланя: от "Бога" е всяка негова власт и самият той е само посредник на Духа. Семитите поставят това положение на нещата като крайъгълен камък и в също такива мазохистични краски изобразяват покорността на творенията и патоса на тяхната принципната отдалеченост от Всемогъщия. Традиционният сакрален цар напротив - сам е бил същество с божествена природа и се отнасял към "Боговете" като към себеподобни. Той е бил от "небесния" род като тях, имал е същата кръв като тях и вследствие на това е бил център - утвърждаващ и свободен космически принцип. Трябва твърдо да се знае, че само нашата пра-традиция,- традицията на най-чистите раси, - е традиция от "слънчев" тип: волята за възраждане, съответстваща на тази традиция, рано или късно ще започне борба с католицизма - както това е

станало през Средните векове с гибелините. И тогава католицизмът ще бъде принуден да заеме истинското йерархическо място, отредено на религиозната система, на основата на онова, за което ще стане дума по-долу.

Аналогичен проблем възниква дори ако тези две теми се разглеждат отделно една от друга при изучаването на следващия елемент: ценността на католицизма като принцип на универсалността. Ние вече подчертахме, че когато анти-католицизмът се ограничава с утвърждаването на партикуларистики, вулгарно-расови и национално-тотемистки принципи, ние въпреки това се изказваме в полза на католицизма. Но когато вместо това католицизмът се разглежда като път към признаването на висшите ценности и висшите права на свойствената му универсалност, то се явява един друг проблем, **тъй като има универсалност и универсалност**, също както има слънчева и лунна форма на отношение към свръхестественото. След всичко, което бе казано, едва ли следва отново да се подчертава изводът, който вече трябва да бъде ясен на всеки: слънчевата универсалност на имперския и йерархичен принцип, увенчана с идеала за царската божественост, противостои на лунната универсалност на еклезиастическия и "социалистически" принцип, увенчана с идеала за жреца като слуга на Бога. Каква универсалност ще изберем за новата европейска култура ние, арийците - потомците на сакралните Цезари и царските синове на Тор и Один? Тайният глас на нашата кръв трябва да даде отговора на този въпрос и нашето духовно мъжество трябва да съумее да го отстои въпреки идейните шаблони, предубеждения, предразсъдъци и лъжливи традиции, загнездили се в различните европейски раси.

Какво място и каква роля ще бъдат предоставени на Църквата в имперската вселенска култура? Да се постареем да отговорим на този въпрос по най-недвусмисления начин. За целта трябва да се върнем към онова, което казахме по повод отношението между Мъдростта и вярата.

Принципът на неравенството, върху който се гради традиционният дух, издига като аксиома, че поради различията на хората и техните природни възможности съществуват твърде много различни видове отношения към божественото. Най-добрите, които винаги представляват малцинство, могат да влязат в пряк контакт с божественото, преобразявайки се при това и намирайки се в живото, конкретно състояние на един особен опит: това е слънчевият път, инициатическият идеал. Другите - мнозинството, масата, - не могат да извършат такова преображение и такава реализация. Веригите на човешката природа в тях са твърде здрави. За тях е открит другият път: да се обвържат в обет с онова, което им се представя под формата на едно особено, реално и трансцендентно същество - Бог в концепцията на теизма. На мястото на **знанието** на божественото се явява **вярата** в него; на мястото на опита - догмата; на мястото на техниката на преодоляването и реалното участие - молитвата, страха божи и смирението; на мястото на чувството за самодостатъчност и свръх-индивидуалност - недостатъчността и зависимостта от Всемогъщия.

Всичко това е една "религиозна" система, която е заемала своето място и е имала основанийта си да съществува и в традиционния свят, доколкото тя е водела масите и се е предлагала като сурогат на онези, за които пътят на аристократичната, свръх-религиозна и инициатическа реализация е бил затворен. Принципът на

йерархията, разпространен в духовната област, нямаща никакво отношение към народната религия на молитвите, култовете и вярванията на масите, е предоставял абсолютното право за господство на инициатическото учение - на езотеризма, традицията на мъдростта и ритуала, които винаги са били приоритет на князете и аристократите. По този начин всяка традиция в обобщен смисъл е прекарвала без всякакво пренебрежение границата между знаещите и незнаещите, тъй като оста е само една, тъй като заобиколки не съществуват, тъй като онзи, който не знае или просто предчувства, винаги признава, почита и благославя стоящите над него.

В такова едно тотално разбиране системата на католическата Църква не би могла да бъде нищо друго освен една система, съответстваща на народната религия на античните култури. Конфликтът с католицизма е неизбежен само дотолкова, доколкото той не признава това "място" като свое; доколкото предявява претенции за това, че само той представлява висшата ценност, религията **par excellence** (42), над която няма нищо друго и извън която съществуват само ереста и заблудението - накратко, доколкото той не признава и не иска да признае йерархията на ценностите, намиращи се обективно над всичко онова, което представлява "религията".

Едва ли е нужно да се подчертава, че именно този дух на нетърпимост и ограниченост се е проявил в ранното християнство и особено в юдаизма до такава степен, че благодарение на него се е извършила пълната смяна на ценностите на традиционния елит с ценностите на низшите слоеве: затова и езическите, аристократични добробетели се превърнали в "явни пороци", типът на мъдреца и посветения - в типа на "врага Божи", а качеството на достатъчност, на спокойна и съзидателна сила за реализацията на самия себе си - в клеймо на луциферична гордост. Всичко това вече бе анализирано от Ницше и не се нуждае от повторение. - Като цяло, тук ние отново се сблъскваме с феномена на започналата още в древния свят узурпация от кастата на жреците на сакралните функции, изначално представляващи приоритет на царете.

Връщайки се към настоящето, трябва ясно да обясним, че ценностите, на които църквата би трябвало да се подчини при завръщането към нормалността и истинската йерархия, днес не са реални. Идеалният образ, който - като Църквата - да би имал свръхестествен произход и свръхестествена цел, възплъщаващ в себе си **не** религиозния, а слънчевия полюс на духа и явяващ се душа на универсалността не от социалистически, а от имперски тип, - напълно отсъства в съвременния свят. Считаме, че сме се изразили достатъчно ясно, за да не ни заподозре никой в един чисто светски или частно политически анти-католицизъм, представляващ опит да се превърне временната или национална власт в духовен авторитет, пък бил той и от религиозен тип. Въпреки всичко, когато става на дума за принципа и за мита на нашето пробуждане, трябва да бъдат издигнати ясните идеи от интегрален порядък, в които Църквата - нека повторим още веднъж - може да бъде оставена само дотолкова, доколкото тя - като израз на духовността на онези, които могат само да "вярват" - ще бъде йерархически зависима от Империята, схващана като възплъщение на царската божественост на онези, които "знаят" и онези, които "са". **Орелът над Кръста.** Слънчевият символ на правото на бащата (Империята) над лунния символ на правото на майката (Майката Църква). Само тогава ще може

да се говори за един интегрален традиционализъм и едва тогава ще можем да се завърнем към оправдания и нормален ред.

Логиката на самата история потвърждава правилността на тази идея. Най-напред, когато разделите се арийски праплемена на индийците влезли в контакт с низшите сили на местните раси на Юга, *пурохита* - жреците, които първоначално били зависими и свързани със сакралния цар - в съгласие с точните формули на ритуалите - и се отнасяли към него като жената към мъжа и като Земята към Небето, се превърнали в *брахмани*, т.е. в господстваща жреческа каста. В Китай, Рим и древна Гърция ритуалът е бил привилегия на царете, а кастата на жреците, ако не е била същевременно и аристокрация, се е подчинявала на този ред. Същото може да се каже и за северните племена; нордическите крале са били единствените изпълнители на ритуалите, а при германците жреците никога не са притежавали висшата власт и достойнството, принадлежали на божествените царе и вождове. В Египет жреческата каста успяла да завземе властта за пръв път едва към края на XX династия и да основе династията на великите жреци на Тива с цената на падането на авторитета на слънчевите царе. През първата епоха на християнството самата католическа Църква е била само официален орган, зависим от Империята, и на църковните събори епископите предоставяли на владетеля решаващата дума не само по въпросите на дисциплината, но и по тези на догматиката. Понтификатът също отдавал своето признание на мерovingските и каролингски крале, както се казва за това във формулата: "**Melchisedec noster, merito rex atque sacerdos, complevit laicus religionis opus**" - "**vos gens sancta estis atque regale estis sacerdotium**" (43). И за папа Лъв III се разказва, че бил паднал ничком пред Карл Велики като пред възплъщение на *най-древната традиция*, поддържаща римската корона (44). "**Post laudes ab apostolico more antiquorum principum adoratum est**" (45), - гласи "**Liber Pontificalis**" (46). Тези примери, подбрани измежду множеството други, които без съмнение също биха могли да бъдат приведени в дадения контекст, потвърждават *традиционната ортодоксия на нашите гибелински убеждения*. Те също така показват, че оправдаността, функцията и положителната страна на осмисления докрай йерархичен идеал на Кръста - като жречески символ - съществуват само там, където той е подчинен на Орела. Доколкото Църквата *не може* или *не иска* да признае това, тя си остава една анти-традиционна, разрушителна и парализираща сила. Тъй като при това тя се спуска до нивото на съмнителните семито-християнски фактори, явяващи се основната причина за упадък на нашия свят, то в нас - хората, противостоящи на съвременния свят, - тя ще намери единствено непримирими и безжалостни врагове.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Считаме, че сме казали достатъчно, за да изясним основните принципи на нашия имперски мит. Тук ставаше дума само за една *позиция*. Систематичното и задълбочено развитие, придаващо на тази позиция фундаментална и завършена форма, а не само основните ѝ черти като в настоящия труд, можете да намерите в другите ни книги.

Ние казахме в началото, че европейската култура се нуждае от един радикален преврат, без който тя е обречена на гибел. Плебейското суеверие, принуждаващо западния човек да вярва в химерата на прогреса и да прославя материалното покоряване на света, за щастие, е разобличено. Темата за залаза на Запада не ще бъде вече една ерес, както до вчера - през епохата на Просвещението и обожествяването на разума в якобински костюм. Вече почти повсеместно се забелязват последиците, до които трябва да доведе прославлената "цивилизация". Мнозина вече са готови да противопоставят на тези последици нови сили в името на висшето оздравяване.

И затова един такъв призив, какъвто представлява настоящата книга, днес е оправдан. Все още са останали хора, непринадлежащи на съвременния свят и не му позволяващи окончателно да ги оплете, - хора, можещи да възвисяват и унизяват, готови, когато настъпи времето, да се борят с този свят с всичките си сили.

Всички познават сказанието за гибелинския Император, който очаква пробуждането си в "планината", за да вземе участие, заедно с всички верни нему, в Последната Битка (47). Кога най-сетне ще се стигне до това? Кога пълчищата на Гогите и Магогите ще преминат символичната стена, преграждаща им пътя и кога те сериозно ще се захванат със завладяването на света? - Който пренесе смисъла на този апокалиптичен мит върху действителността, не ще може да се отърси от мисълта, че този миг вече е твърде близък. Пълчищата на Гогите и Магогите - това е демонизмът на колектива и началото на социалистическото царуване в целия свят на всемогъщия човек от тълпата както в духа, така и в материята. Противно на тях имперският символ на гибелините означава зов за обединяване на всички все още здрави сили.

Ние не говорим за "политика", за социални и стопански реформи, защото дори мисълта, че по този начин може да се постигне обновление, е просто смешна: също толкова "полезно" би било да се залепват върху болните части на тялото рецепти когато кръвта е заразена и отровена. Единственото, което има смисъл е издигането на една ценностна система, осъществяването на която да може да предотврати тъмната орис, тегнеща над Европа, включително и на материално ниво. На онзи, който ни възрази, че това не е политика и реализъм, ще отвърнем, че той не знае какво е това политика и истински реализъм.

Възникващите в моменти на опасност, криза и тревога вихри се състоят от различни, ирационални и противоречиви сили. При изучаването на различните социални и културни, реакционни и реформистки течения, често излизат наяве нечисти, обусловени от низините фактори - афекти, които по един или друг начин принадлежат на същия недъг, от който тези течения биха искали да се освободят. В много от тях същевременно може да се намери и нещо по-добро - волята, в която се пробужда смътната възможност за едно истинско възраждане.

На тази воля трябва да се **посочи пътя**.

За несломните и непобедените ние издигаме традиционния символ и казваме, че само чрез завръщането към слънчевата духовност, към живия светоглед, мъжката езическа етика и имперския идеал, към свещеното наследство на нашата нордическо-арийска кръв силите на европейското въздигане ще могат да пламнат, да се разгорят и да пробудят душата, която до този момент толкова им е липсвала.

Само тази жива душа ще може да им даде абсолютното самосъзнание и само тя ще може да разкъса обръча на "тъмната епоха" на Запада.

1928 г.

БЕЛЕЖКИ:

(1) "Белият Остров" - санскр.

(2) Утгаракуру - в будистката космология по-специално това е един от четирите континента, имащ формата на квадрат и намиращ се на север от световната планина Сумеру (съотв. на Хималаите) в противовес на южния триъгълен континент Джамбу-Двипа (Индустан).

(3) Туле (Thule) - с това име също древногръцкият мореплавател Питей от Масалия (дн. Марсилия), наричан "Лъжеца", назовал откритата уж от него последна обитаема земя в крайния Север.

(4) "Последната (най.далечна) Туле, носеща името (си) от Слънцето" - лат.

(5) "за полубогове, тоест за аси" - лат. Според старите скандинавски саги **Асите** са полубожествен народ, дошъл от Изтока - от земите на изток от р. Дон според исландския писател Снори Стурлусон (XIII в.). Те най-напред воювали с друг един такъв народ - **Ваните**, обитавали Приазовието и долното поречие на Дон (**Вана-квисл** или **Тана-квисл** - Танаис), а сетне се съюзили с тях. Изследователят Омелян Прицак установява, че Асите съответствуват на споменаваните в арабските извори **ал-Ас** - тюркоезичен род, управлявал Хазарската империя, явно произлизащ от древнотюркската династия **Ашина** (клон на хунския династичен род Дуло и вероятно свързана с Асеневци), създала Тюркския каганат. Тяхното средище **Асгард** съответствува на **Таматарха (Т'муторакан)** на Тюменския полуостров - столицата на кан Кубратовата Велика България, а впоследствие - на Хазария. Ваните от своя страна съответствуват на **Оногурите** (от хунобългарското **ван** = тюркското **он** - "десет"), т.е. на Кубратовите българи (вж. Pritsak O., "The Origin of Rus", chapt. 11, p. 240 - 250). Действително, според нордическите предания родината на **Один** (герм. **Водан, Вотан**) - вожда на Асите, от който извеждат рода си различните германски и скандинавски династии, се намирала в **Тюркланд (Turkland** - "Земята на тюрките"). В сагите се среща терминът **Turkjakonungr** ("Крал на тюрките") - според Прицак става на дума да тюркския каган (император). Интересно е, че сред казанските "татари" - потомци на волжските българи - съществува преданието за героя-полубог - алпа **Аудан**. Професор Прицак счита, че след неуспеха на Кабарския бунт един от хазарските кагани (императори) е бил принуден да забегне при норманите ("русите"), заедно с верните си хора, които не се примирили с приемането на юдейската религия от управляващата върхушка на империята, начело с каган-бека. Именно те донасят на Север традицията на Одиновата вяра.

(6) **Tuaha de Danan** - букв. "Племето на (богинята) Дану" - според "Книгата на Завоеванията" ("Leabhar Gabala") четвъртата поред вълна от нашественици, покорители на древната Ирландия.

(7) **Ragna-rokkr** (сканд.) - букв. "Помръкването на Властелините", в по-популярния превод - "Залеза на Боговете". В северната (германо-скандинавска) митология с този термин се обозначава краят на епохата, последната битка на боговете (Асите и Ваните) с техните вечни противници - великаните (Йотуни), скрежните гиганти (Гриймтурси), потомците на Локи - змията на Мидгард, вълка Фенрир и пр., представляващи стихийните същества - битка, завършваща с всесветски катаклизъм и обновление на света.

(8) **elan vital** - "жизнен порив" (френ.) - термин във философията на А. Бергсон.

(9) Руските учени Б.И. Кузнецов и Л.Н. Гумильов проследяват разпространението на митраизма и на Изток, където го откриваме като **Бон** (тиб.), изповядван от древните согдийци (кит. **юе-джи**, ст.кит. **sgwied-di**), тибетци и монголи (монг. **хара шаджин** или "черната вяра" - чак до времето на Чингис Хаан). Не е изключено да е бил свързан и с древната хунобългарска Небесна Вяра (тенгрианството). Митраизмът е бил една действително универсална религия, произлизаща от традицията на **маговете** - отпреди Зороастър (Заратуштра). Един от символите на тази религия е **свастиката** (тиб. **юндрун**); пръстен със свастика е носел Чингис Хаан.

(10) "триумфална смърт" - лат.

- (11) "вярата на любовта" - итал. - средновековната традиция на трубадурите, разпространила се в през Испания и Южна Франция в Западна Европа. Вероятно се корени в мистичната традиция на мюсюлманските суфи.
- (12) "жив закон на земята" - лат.
- (13) "Колкото повече се променя, толкова повече си остава същото" - френ.
- (14) **Ecclesia** (лат. от грц. **ekklhsia**) - първоначално народното събрание в полисите; по-късно - християнската община, църквата.
- (15) **бхакта** - "преданоотдаден, верен" (санскр.).
- (16) "едно, що няма части" - лат.
- (17) "към човека" - лат., т.е. апелирайки към човешките чувства, слабости и афекти.
- (18) "човек за човека е вълк" - лат.
- (19) визират се теориите на К.Г. Юнг и неговите последователи.
- (20) в нордическата митология: Один - вожд на Асите; Фрейр - негов приемник и основател на династията на Инглингите, по произход от Ваните; Тиу (Тир, Тюр) - еднорък бог-воин, най-храбрият от Асите, господар на вторника (Tuesday).
- (21) в даоистката традиция се говори за "Четири Велики" - Дао, Небето, Земята и Владетеля - вж. "Дао-Дъ-Дъинг", гл. 25.
- (22) универсалии (**universalia**) - общи понятия (родове и видове) в средновековната схоластика, предмет на спор между номиналисти и реалисти - първите отричащи реалното им съществуване, а вторите утвърждаващи го.
- (23) "с необходимите изменения" - лат.
- (24) **hvarena** (авест.) или **farr** (средн.перс - пехлеви и партянски) също така представлява божествената аура на монарха - неговата харизматична енергия, защитаваща поданиците му и проявяваща се като "щастие", "успех", "благоденствие" и "победа". Съответствува на древнотюрското **кут (qut)** и монголското **сюлде (syldē)** - "късмет", "душа", "щастие", "сила", възплащавачи се в бунчука (**tugh, tug**) - стягът на великите степни монарси. Вероятно оттук и древнохунския харизматичен владетелски род е бил наречен **Дуло** (в кит. запис **Tu-lu** < ***Tuglug**, т.е. "носител на стяга /бунчука/") - име, съхранено и в названието на река **Тола** (Централна Монголия), в чийто басейн това коляно някога е обитавало.
- (25) Джузепе Мацини - основоположник на революционното движение "Млада Италия", виден масон и илюминат.
- (26) вж. бел. (7)
- (27) "величествен и дълбок мир" - лат.
- (28) "предназначени за наследника" - условна формула, обозначаваща авторски текст, поправен по цензурни мотиви (бел.рус.изд.)
- (29) "порочен кръг" - лат.
- (30) **чакравартин** - букв. "господар на колелото" (санскр.); в будистката традиция - термин със значение на "всемирен монарх". За такива са били считани Александър Велики, Ашока, Чингис Хаан и др.
- (31) "по силата на самия факт" - лат.
- (32) вж. бел. (23).
- (33) в традициите на алтайските народи божественият монарх (император) се обозначава с термина **каган** (хаган, хаан); вж. и бел. (30).
- (34) "предимно, особено, истински" - френ.
- (35) "Аз" - санскр.; във философията на **Упанишадите** - висшата същност на човека, съответстваща на Абсолюта на микрокосмическо ниво.
- (36) **nisus (nixus)** - "усилие, родилни мъки" - лат.; **struggle** - "борба, усилие" - англ.
- (37) "трагично възприятие на живота" - термин от философията на Мигел де Унамуно.
- (38) Трим и Химир - в нордическата митология - великани, победени от Тор (герм. Донер) - бог на гърма и мълнията, син на Один (герм. Водан, Вотан), господар на четвъртъка (**Thursday, Donnerstag**).
- (39) вж. бел. (24).
- (40) "на първо място и преди всичко" - лат.
- (41) "свещен егоизъм" - лат.

(42) вж. бел. (34).

(43) "Нашият Мелхиседек, по право цар и свещеник, изпълняваше светските и религиозните дела" - "вие сте свят род и имате свещеническо и царско звание" - лат.

(44) Същото се разказва и за папа Лъв I и хунобългарския император Атила (герм. Ецел).

(45) "След възхвалите от апостолското правило бяха почитани древните първенци" - лат.

(46) "Първосвещеническа книга" - лат.

(47) Срвн. аналогичните сказания за крал Артур и Крали Марко.